

ДЖЕК СЛЕЙД

В ПОДЗЕМИЯТА НА ЕЛ ПАСО

Част 8 от „Ласитър“

Превод от немски: Ваня Пенева, 1993

chitanka.info

1.

Многобройните свещи потрепваха от слабото въздушно течение в подземието и отраженията им припламваха в очите на мъжете. Всички се бяха вторачили в жертвата, в пленника, който беше осъден на смърт.

Не беше смъртна присъда, произнесена от законен съд. Касаеше се за съвсем личен въпрос.

Беше разчистване на сметки между престъпници.

Пленникът лежеше свит в неестествена поза върху студения, жълтеникав глинен под с извити назад ръце и завързани здраво за глезните китки.

Гърбът му беше превит така, че главата му се намираше само на няколко сантиметра от дръвника.

Той приличаше на дръвниците, върху които хората тук, по границата, колят кокошките си, но беше доста по-голям от тях.

Пленникът все още не вярваше, че мъжете около него наистина ще го убият.

„Искат да ме изнудят — мислеше си той. — Аз обаче няма да им кажа това, което искат да разберат от мен, и докато не го узнаят, няма и да ме убият. Не могат да ме уплашат. При мене тези номера не минават.“

Един от мъжете се приближи до него. Беше висок, кокалест мъжага. Казваше се Джексън. Наричаха го Ягуара Джексън. Никой тук, в Ел Пасо, не знаеше истинското му име.

Ягуара Джексън сграбчи пленника за гъстата му, руса коса.

— Е, ето че отново се срещнахме, Франк!

Франк Шаткин се ухили в отговор на кокалестия Джексън.

— Ти винаги си си падал по плитките шегички, Джексън.

— Съжалявам, Франк. Този път е сериозно.

Франк Шаткин изкриви лице, сякаш все още приемаше всичко това за някаква зловеща шега.

— Ти си все същият както преди, Ягуаре. Ти...

— Не си прави труда — прекъсна го Джексън. — В случая ние нямаме друг избор. Ние...

Все така овързан, Франк Шаткин се опита да се изправи. Беше напразно. Той само би се килнал безпомощно напред, ако Ягуара Джексън не го държеше все още за русата грива.

— Ние започнахме със Скот и Маккей — със зловещо спокойствие продължи Ягуара Джексън. — Оня тиранин не ти ли разказа това, преди да те наеме? Ти имаше дяволски добра работа в Аризона, Франк. Да, знам всичко, това не бива да те учудва. Той те нае, защото ти се славеше като един от малкото неустрашими мъже, които никой не може да пречупи. Ти...

— За какъв проклет тиранин говориш? — задъхано попита Шаткин.

— Става въпрос за Реймънд Габриел — отговори Ягуара. — Човекът, който те нае. Този, който ти плаща по сто долара на ден за услугите ти. Колко ти даде вече в аванс?

— Нито цент още.

— Тогава е имал късмет. Не ти ли разказа всъщност какво се случи с двамата ти предшественици?

— Не, по дяволите! Аз и досега нямам никаква представа за какво изобщо става дума тук. Габриел ми каза да се поогледам първо на спокойствие в Ел Пасо. А преди няколко часа вие изведенъж се нахвърлихте върху ми. И то тъкмо когато излизах от бара. Та това си беше долна свинщина! Аз съм привикнал на открита борба, Ягуаре. О, по дяволите... — После го удари на молба: — Та ти ме познаваш от дълго време, Джексън! Знаеш много добре, че нямам нищо против тебе. Никога не съм имал нещо против теб. Сега ме пусни най-сетне и нека обсъдим всичко на спокойствие.

И изпълнен с надежда, той погледна нагоре, но видя само все така безпощадното каменно лице.

— Наистина съжалявам, Франк — каза Джексън, — но и при най-добро желание нищо не може да се направи. Тук ти си в Ел Пасо.

— Знам, по дяволите!

— В Подземието на смъртта на Ел Пасо — ухили се Ягуара Джексън.

Студени и горещи тръпки полазиха Франк Шаткин.

Ягуара Джексън натисна главата му надолу, докато шията му опря дръвника.

— Ще изпратим главата ти на дон Габриел — каза той. — Само така можем да го накараме да падне на колене. Съжалявам, Франк — и махна с ръка на тромавия, недодялан мъж, който вече бе стиснал в лапите си широката средновековна екзекуторска секира.

Палачът замахна за смъртоносния удар.

Беше изключително зловеща гледка.

— Не! Не! Не!

Викът ги прониза от главата до петите.

И тогава внезапно в Подземието се появи една старица. Беше дошла по един от трите коридора, разклоняващи се оттук в различни посоки.

На трепкащата светлина на свещите тя изглеждаше зловещо в своята черна рокля.

— Не! — повтори тя този път с малко по-спокоен глас. — Нека все пак да не стигаме чак дотам.

Ягуара Джексън даде знак на палача си да изчака още малко. После се обърна към старицата. Намигайки ѝ, направи знак с глава да го последва навън.

Половин минута по-късно те вече стояха отвън в една тъмна подземна галерия.

— Сега се успокой! — прошепна ѝ Ягуара Джексън. — Какво само се бъркаш, Франка? Нали се споразумяхме да стоиш настрани!

— Споразумяхме се, че няма да бъде убит нито един незамесен — тихо, със съскащ глас, му отвърна тя. — Въщност вярно ли е, че Габриел е получил вече две глави?

— Не знам нищо за това — прошепна Ягуара Джексън.

— Може пък да е само слух — отстъпи старата. — Но спазвай уговорката ни, Джексън! Искам само дон Габриел и никой друг. За това ти плащам, на теб и на другите.

— С какво? — запита иронично Ягуара Джексън.

— Когато Габриел бъде наказан, ще получите целия план на Подземието на смъртта — отвърна старицата. — Такава е уговорката ни. Аз ще я спазя. Но и ти също трябва да държиш на думата си.

Ягуара Джексън я хвана за мършавите рамене.

— Защо не ми дадеш плана, Франка? След това може би всичко ще бъде много по-просто. За всички нас.

Старата Франка отърси като досадни папатаци ръцете му от раменете си и се изкиска като луда.

— Хи, хи, хи! Ще ти се, Ягуаре Джексън! Но не на мене тези. Първо искам да видя Реймънд Габриел на колене пред мен. Едва след това ще получите плана на Подземието на смъртта. Едва след това ще се докопате до големите пари! Но сега какво сте намислили? Какво ще правите с този пленник?

— Ще поискаме от Реймънд Габриел откуп за него.

Старицата на име Франка отново се закиска като луда.

— И за това Габриел ще отиде по дяволите!

— Все пак в лицето на Франк Шаткин той губи най-добрия си човек — отвърна Ягуара Джексън. — Трябва да погледнеш на нещата от тази позиция, Франка.

Тя замълча. И за да не ѝ позволи да размишлява дълго, отново я сграбчи за мършавите, костеливи рамене.

— А сега се връщай обратно в кръчмата — предупреди я той. — Иначе клиентите ти ще забележат най-сетне, че твърде дълго те е нямало.

— Обещай ми, че няма да го убиете! — изсъска тихо старата франка.

— Кълна ти се — каза Ягуара Джексън. В тъмнината Франка не можа да види злокобната му усмивка.

Тя се извърна някак припряно и тръгна забързано обратно по коридора. Малко след това се заизкачва по едно стълбище. Въпреки че тук, в Подземието, беше тъмно като в рог, старицата се движеше бързо и безшумно като котка.

Тя беше вече близо седемдесетгодишна, но бе запазила все още някогашната си пъргавина. И зрението ѝ все още бе добро. Можеше спокойно да чете вестника си без очила.

На най-горното стъпало тя се спря и се отпусна уморено. Трябваше първо още веднъж да си поеме дъх.

Зарови сбръканото си лице в ръцете си и едва не се разплака.

„Има ли всичко това все още някакъв смисъл? — питаше се тя.

— Трябва ли след 30 години да търся своето отмъщение? Скоро всички ние така или иначе ще бъдем мъртви. Реймънд Габриел, а и аз също.

На него и без това не му остават повече от няколко години при този начин на живот. Мръсник! На колко ли още жени е навлякъл нещастия? Но със сигурност на никоя не е причинил такова зло, каквото причини на мене! Никоя не е гнила заради него в затвора! Само аз! Само аз, аз, аз!“

Тя се сепна, когато до слуха ѝ достигна слаб звук, приличен на приглушен предсмъртен вик.

Старицата се посъвзе и забързано изкачи последните стъпала. След това премина по един таен коридор, в дъното на който се намираше прикрита врата, чието съществуване бе известно само на посветения.

Малко по-късно, идтайки откъм кухнята, тя влезе в бара си, който някога, преди време, е бил бодега^[1]. Всичко тук все още напомняше за времето на някогашния мексикански притежател.

Сегашният бар носеше името „Щастливият ангел“. Намираше се недалеч от развалините на старата мисионерска станция. Там още стърчеше една разрушена църковна кула. От зидовете също все нещичко се бе запазило. Но всичко вече бе обрасло с гъсти бурени и храсталаци.

Усмихната, Франка застана зад дългия тезгях на своя бар.

Неколцината клиенти, предимно мъже от „Барии де Латинос“, вече прилежно се бяха самообслужили, но на старата Франка ѝ беше все едно.

От всички страни я посрещнаха със сърдечни усмивки и приятелски подвиквания.

Никой не знаеше какво става под земята.

Никой не подозираше нищо за ужасната тайна на Франка.

---

[1] Тогава бодегата се казваше „Бодега Долороза“. ↑

2.

Мъжът, които в онази късна вечер пристигна в Ел Пасо и премина крайните му улички, яздейки прашния си и уморен кон, изглеждаше така, сякаш бе пропътувал приблизително хиляда мили през диви и гъсти пушинаци.

Изглеждаше като човек, подгонен от някого. Като разбойник. Небръсната от седмици брада покриваше страните му. Изглежда, бе изтърпял някои лишения.

Ездачът независимо привлече върху себе си вниманието на минувачите. Но всички те веднага извръщаха очи, щом срещнеха погледа му. Едва когато вече ги поотминеше, те започваха да го одумват шепнешком. И това, което се шушукаше за него, звучеше приблизително така:

- Разбойник!
- Бяга от някъде!
- Вълк!
- Дявол!

Мъжът се държеше така, сякаш нищо не чуваше. Влезе в първата изправила се насреща му конюшня за наемане на коне, остави там коня си и изобщо не се пазари за цената. Това също бе нещо необичайно.

Още по-необичайно бе това, че позволи на человека от обора да надзърне за миг в портфейла му.

А в него имаше стабилна пачка долари.

Чужденецът беше Ласитър.

Той старателно бе подготвял появата си в Ел Пасо.

Знаеше как да подмами определен вид лешояди. Вече дори ги бе надушил.

След като настани коня си, тръгна по Майн стрийт. Мина покрай кантората на шерифа. Сякаш случайно точно тогава шерифът излезе оттам.

Той огледа внимателно от главата до петите Ласитър, който се престори, че нищо не е забелязал. Такава беше тактиката му. Знаеше,

че стъпва тук по нажежени въглени.

Но знаеше също и накъде трябва да се насочи.

Беше един от баровете, които се ползваха с най-лоша слава в Ел Пасо. „Едноокия Джак“. Това бе по-скоро хамбар, отколкото бар. Нито един нормален човек не се осмеляваше да влезе. Тук можеха да ти изпразнят джобовете по-бързо, отколкото би могъл да си представиш. А Ласитър имаше с какво да се похвали.

Но той остана спокоен, тъй като знаеше какво му предстои.

Обслужваше го една хубава мексиканка с руси коси. Тя имаше великолепни зъби. Усмивката ѝ беше невероятно блъскава.

Ласитър я покани на чашка.

— Баракуда — усмихна се тя. — Съгласен ли си?

— Защо ме питаш?

— Защото е много скъпо.

— Няма значение — ухили се отракано той. Трябаше да се държи така. Трябаше да привлече внимание върху себе си. Това спадаше към ролята на разбойник, която си беше избрали. На преуспял разбойник.

Ласитър се вживя изцяло в нея.

Русата мексиканка си беше вече забъркала някакво питие. Бе нещо неопределено, твърде зелено на цвят. Вероятно лимонада. Ласитър веднага премина на въпроса.

— Твърде неуютно е тук на тезгяха.

Тя се усмихна пленително.

— Ако искаш, можем да бъдем и сами.

— С удоволствие — каза той.

Тя излезе иззад бара. Беше вече изсипала дискретно зеленото си питие в една кофа под тезгяха. Ласитър познаваше тази стара игра. Подобни трикове вече не го забавляваха.

Любопитен бе да разбере какво друго за разнообразие би могла да му предложи малката блондинка.

— Аз съм Петра — каза простишко тя, след като се настаниха в здрачното сепаре. — А ти?

— Ласитър.

— Харесваш ми.

— Но аз не се харесвам. Умирам за една хубава баня.

Тя се изкикоти. Очевидно беше доста весело момиче. Той дори я намираше за твърде симпатична. Бе доста по-нисичка от него, може би с две глави. Дори и само това можеше да се приеме за нещо по-различно.

Ласитър вече нямаше търпение.

— Можем да отидем в „Луимина бад“ — предложи тя.

Ръцете ѝ вече се плъзгаха по панталоните му. Това определено му харесваше.

— „Луимина“ ли? — направи се на неразбиращ той, въпреки че много добре знаеше за какво става въпрос.

— Лу-и-ми-на — произнесе тя на срички. — Това е едно китайско заведение, ресторант и хотел едновременно. И специални бани. Но естествено е твърде скъпично.

Ласитър махна небрежно с ръка.

— Няма никакво значение.

Той нави на руло една стодоларова банкнота и я пъхна в деколтето ѝ.

Тя стана още по-ласкова, защото вече бе надушила тълстата плячка.

Ласитър поръча бутилка шампанско. Струваше 25 долара. Той го плати със стотичка. Съвсем небрежно.

Петра ставаше все по-галъвна.

Малко по-късно те вече се разхождаха по Майн стрийт, а после преминаха и по много други улички. „Луимина“ се намираше в южната част на града. Малко по-нататък започваше „Барио де Латинос“, мексиканският квартал.

Съдържателят се здрависа с тях. Той се казваше Лу Хао и намигна незабелязано на Ласитър. Познаваха се отдавна, но никой тук не трябваше да забележи това, особено момичето.

Малко по-късно той вече седеше заедно с нея в една кръгла вана и сладки, упойващи миризми ги обгръщаха отвсякъде.

Ласитър бе обслужен от русата мексиканка по всички правила на изкуството. Тя си разбираше от занаята, като едновременно с това и го подпитваше. Той, от своя страна, се правеше, че нищо не забелязва.

Съвсем наивно се представи като банков обирджия.

— И колко задигна? — иска да узнае тя.

— Някъде около сто хиляди.

— И ги мъкнеш така със себе си? — тя ставаше все по-възбудена.

— Моето момиче — отвърна ѝ той, — имам чувството, че трябва да понаучиш още някои неща в живота.

— Защо пък? — попита жално тя.

— Защото нито един крадец не би бил толкова глупав, че да мъкне цялата си плячка насам-натам със себе си — каза Ласитър.

Необходимо ѝ бе известно време, за да осмисли казаното от него. Тя все още клечеше в една извънредно приятна поза над хълбоците му, но сега, изглежда, изобщо, не ѝ беше до това. Не мислеше за нищо друго, освен за пари.

— И къде си ги оставил, Ласитър?

— Скрил съм ги на сигурно място — ухили се той.

— Ами ако нещо ти се случи? Тогава какво?

— Тогава вероятно никой друг вече няма да докопа нещо от тях.

Скрил съм ги толкова добре, че никой освен мен няма да може да ги намери.

— О, колко жалко!

Наистина беше малко наивна. Но може би само се преструваше на такава.

— А колко още имаш в себе си? — запита тя след една малко по-дълга пауза.

Ласитър я привлече здраво към себе си. Той забеляза, че въпреки алчността си тя отново започна да усеща тялото си.

Двамата взаимно се привличаха.

— Имам още около дванадесет хиляди — каза той и видя в очите ѝ как тя се отдаде на оргазма.

После внезапно се свлече над него. Но само няколко секунди покъсно отново се беше съзвела напълно.

— Дванадесет хиляди — прошепна тя, хапейки леко меката част на ухото му.

— Е, може да са с няколко хиляди повече — отвърна небрежно той.

Петра го обсила с нежности. Тя беше очарователно момиче с изключително гореща кръв в жилите.

Но същевременно искаше да се докопа до парите на Ласитър. Това беше примамката, която той бе донесъл със себе си за лешоядите

на Ел Пасо, по чиито следи го бе изпратила Бригада Седем.

Той не знаеше дали на въдицата му се бе хванала едра риба и дали ще му се отдаде чрез нея да се добере до дявола, който се ширеше като някой велик владетел оттатък, в Мексико, и който незаконно си беше вече присвоил обширни територии и тук, в Южен Тексас.

Името му беше Реймънд Габриел. Невероятно интелигентен и опасен мъж. За да бъде сложен край на машинациите му, трябаше да бъде включен специалист като Ласитър.

Това бе дяволски трудна задача, защото беше почти невъзможно да се докаже нещо за човек като Габриел.

Затова и Ласитър трябаше да опита по този необичаен начин. По този самоубийствен начин!

— Да вървим — настоя Петра.

— Накъде?

— При мен, вкъщи.

Той кимна и се усмихна.

— С удоволствие. Това определено ще бъде интересна нощ.

Тя го прегърна и го целуна, но той забеляза, че в мислите си бе вече някъде другаде.

Петра мислеше само за парите му.

— Трябва да изляза за малко, скъпи — прошепна тя.

— Не се притеснявай. Та нали трябва и аз да се облека.

Тя вече бе привършила с обличането и изхвръкна навън като стрела. Ласитър се подготви да бъде нападнат.

Петра също не си губеше времето.

— Това е голяма риба — тържествуваше тя. — Тоя има дванадесет хиляди долара.

— И ти смяташ, че ще се справим с него? — запита един от четиримата мъже.

— Той е тъпак. Изобщо не забеляза как го преметнах — и тя се изкикоти. После с палеца и показалеца си направи жеста, който в техните среди означаваше „пречукване“. — Трябва да бъде повален още с първия изстрел — проушна тя. — Той наистина е глуповат, що се касае до главата, но ръцете му са бързи като светковици. Не забравяйте това нито за миг! Най-добре още с първия курсум — точно между веждите.

Четиримата кимнаха и прегледаха револверите си.

— Считай го вече за мъртъв — каза Рикардо, главатарят на четиримата убийци. — А сега тичай обратно при него, иначе ще вземе да се усъмни в нещо.

Тя забърза обратно към китайското заведение и изчезна светкавично между двата ярко изрисувани дървени дракона, които охраняваха входа.

Четиримата мъже се отдръпнаха в една от тесните улички.

Съучастничката им щеше да поведе набелязаната жертва нататък.

Рикардо бе главатарят им. Всички те, и четириимата, бяха все хора от голямата банда на богатия и могъщ Реймънд Габриел, който притежаваше оттатък границата една огромна и великолепна хасиенда.

Но дори и тук, на тексаска територия, той бе заграбил вече доста за себе си. Всичко по привидно легален начин, но имаше някои хора, които се бяха усъмнили в това. Съществуващо подозрение, че тук, под повърхността, се работи с убийства и изнудвания.

Тава беше причината, поради която Ласитър от Бригада Седем бе изпратен в Ел Пасо.

Тясната уличка водеше към мексиканския квартал, към така наречения „Барио де Латинос“. Тук живееше предимно по-бедната част от населението, хората, които допреди няколко десетилетия все още бяха неограничени господари тук.

Все още твърде много омраза бушуваше под повърхността. И особено тук, на самата граница.

Четиримата негодия зачакаха в засада в края на уличката. Там се намираха само няколко срутени, необитаеми бараки и стари хамbarи. Около петдесет метра по-нататък започваше мексиканският квартал, а той беше един непроницаем лабиринт от тесни улички. Тук човек можеше много лесно да се укрие след извършване на убийство.

Четиримата бяха уверени в успеха си. Рикардо и Маноли щяха да се заклатушкат към грингото и съучастничката им, така че той щеше да ги вземе за пияни. Той със сигурност изобщо нищо не подозираше. Определено нямаше да забележи как Джордж и Педро щяха да се приближат изотзад. После всичко останало щеше да се реши за секунди.

— Дано само дон Габриел не забележи нещо! — прошепна Маноло угрожен. — Тогава със сигурност ще ни се разклати

положението.

— Как би могъл да забележи? — изсъска Рикардо в отговор. — Та такива неща се случват почти всеки ден в Ел Пасо. Утре вече никой няма да го е грижа за това.

Наближаваше полунощ. В началото на уличката, там, където тя се вливаше в големия булевард, се появиха два силуeta. Единият изглеждаше очебийно нисък до високия Ласитър.

Те свърнаха в уличката. Момичето се бе увесило твърде любвеобилно на ръката на своя огромен придружител. Тя знаеше, че по този начин би го възпрепятствуvalа, ако му се наложеше да реагира бързо.

Не мислеше за това, че и тя самата би могла да бъде улучена от някой заблуден куршум. Досега винаги всичко бе минавало като по мед и масло. Ласитър съвсем не беше първият гринго, когото примамваше по този начин в клопката. Затова и се чувствуваше твърде безгрижно.

Тя изведенъж се спря, когато в края на уличката се появиха две фигури. Двамата, пеейки, запреплитаха крака към тях. Изглежда, бяха пияни. Нещо съвсем нормално.

Ласитър също се спря. Двете клатушкащи се фигури се приближиха със смях.

— Здрави, приятел! Имаш ли огънче? — произнесе единият.

Ласитър очакваше нормален уличен грабеж. Той беше предупреден за това от китайския си приятел Лу, обаче бе сметнал, че четиримата улични разбойници няма да представляват особен проблем за него.

Но точно в този момент, когато единият мексиканец го помоли за огънче, Ласитър разбра, че не само искаха да го ограбят, а че определено си търсеха белята.

Забеляза го точно в мига, когато момичето изведенъж побърза да се отстрани от него.

Едва бе успял да отскочи встрани, когато зад него вече изтрещяха два изстрела. „Пияните“ мексиканци изкрещяха ужасени. Бяха улучени от собствените си приятели.

Но Ласитър почти не обърна внимание на това. Той вече се беше претърколил стремглаво, и светкавично бе извадил ремингтъна си от кобура и така, както си беше на земята, стреля по двамата мексиканци, които коварно се бяха промъкнали зад гърба му.

Разрази се кратка, но убийствена буря от пукотевици и мълнии. Ласитър стреля, докато в ремингтъна не остана нито един куршум.

Четиримата негодия лежаха на земята. Ласитър хич и не го беше грижа за това, дали бяха мъртви или само ранени.

Той сграбчи Петра за ръката и я повлече след себе си. Тя, от своя страна, го последва веднага. И знаеше много добре защо. Защото в никакъв случай името ѝ не биваше да бъде свързано с тези четири мъже, тъй като ѝ бе известно, че по отношение на други подобни нападения шерифът вече определено я подозираше.

А и Ласитър не трябваше да забележи нищо.

Задъхвайки се, Петра потъна заедно с него в лабиринта на „Барии де Латинос“. Малко по-късно те изчезнаха в една малка кирличена къщичка.

Все още трепереща от преживяното вълнение, тя се строполи на ръба на покрития с рогозка нар.

— Мадре Диос! — прошепна тя. — Та те искаха да те убият, Ласитър.

— Така изглежда — невъзмутимо ѝ отвърна той. — Тук в безопасност ли сме?

Бледа лунна светлина се процеждаше през двете малки отворчета, служещи за прозорци. Къщичката се състоеше от едно-единствено помещение. Освен грубия нар, в нея имаше само едно огнище, маса и две дървени столчета.

Момичето кимна, хлипайки, но в отговор той само недоверчиво ѝ се усмихна.

— Да, Ласитър. Тук никой няма да ни потърси. Пък и защо ли да ни търсят? Никой не знае кой е бил нападнат там.

— Разпозна ли някого от тях?

Тя само уморено поклати глава, като при това предвидливо закри лицето си с ръце, за да не може той да види изражението ѝ.

— Трябва да са знаели, че имам някакви пари — каза Ласитър.
— Вероятно и други като тях са вече по петите ми.

Петра замълча. Той я хвана за раменете и каза настойчиво:

— Трябва да изчезна в Мексико. Можеш ли да mi помогнеш?
Най-добре още тази нощ. Там ще се чувствувам значително по- сигурно. Ти можеш да се оправиш тук. Помогни mi!

— Да, но е опасно.

— Ще ти платя за това.

— Наистина ли?

— Двеста долара.

— Дай ми петстотин! — хладно отвърна тя. — И ще те заведа някъде, където със сигурност ще бъдеш в безопасност.

Той се престори, че се колебае.

— Е, добре — отвърна след известно време той, — ще получиш парите си. Къде ще ме заведеш?

— Оттатък границата има един човек, който винаги си търси каубои. Чувал ли си някога за дон Габриел?

— Никога — изльга Ласитър. — Какъв е той?

— Много богат човек. Хасиендата му се казва „Долорес“. Тя е една от най-големите в цяла Сонора.

— И ти го познаваш?

— Лично аз — не. Познавам някои от мъжете, които работят за него. Сред тях има и американци. Те са неговите най-доверени хора. Понякога и аз работя там.

— Вероятно не като помощничка в кухнята.

— Не. Като компаньонка. Когато дон Габриел устрои някои от своите големи празненства. Разбираш какво имам предвид.

— И ти смяташ, че там ще бъда в безопасност?

— Определено да, ако се застъпя за тебе пред тези влиятелни хора.

По тона ѝ той разбра, че Петра отново се чувствува сигурна. Стана му ясно, че вече е скроила новия си план.

— Тогава нека изчезваме — каза решително Ласитър. — Тук стана твърде напечено за мен. Скоро може да се окаже, че и други са по петите ми.

Тя се изправи бързо, пристъпи към вратата и каза:

— Да, нека тръгваме! Ласитър понечи да я последва.

В този момент обаче около къщата настъпи оживление. В отворите на прозорците се появиха дула на пушки.

На прага изведенъж изникнаха трима мъже, които също стискаха оръжия в ръцете си.

Ласитър не помръдна от мястото си. Дори и само да се бе опитал да посегне към револвера, това би му коствало живота.

Той вдигна ръцете си на височината на раменете и каза провлачено:

— О'кей. Предавам се. Но още отсега искам да заявя, че действувах при самоотбрана.

— Не е нужно да се защитаваш, Ласитър — с усмивка каза едрият мъж, застанал пред него. — Ние определено няма да те изправим пред съда. За това, което си направил, ще трябва да отговаряш на друго място.

— Така ли?

— Четиридесета, които си застрелял, работеха за дон Габриел — каза другият, тъмнокос мъж с войнствено засукани мустаци, който не беше мексиканец. — Аз съм един от неговите първи помощници. Двама от четиридесета бяха все още живи, когато пристигнахме в уличката. Те ни казаха, че се казваш Ласитър и че русокосата те е подмамила в клопката. Както изглежда, ти си доста интересна птица, Ласитър. Не се притеснявай. Ако бъдеш разумен, изобщо нищо няма да ти се случи. Засега искаме само да дойдеш с нас.

Единият от тях пристъпи зад Ласитър и извади ремингтъна му от кобура. После го претърси основно и за други оръжия и намери още дерингджъра и 22-калибрения джобен револвер, който той, по маниера на картоиграчите, носеше в един кобур под мишницата си. Беше от онези добре измислени кобури, при които, направиш ли нужното движение, оръжието сякаш от само себе си се оказва в ръката ти.

Накрая му взеха дори ножа. Претърсиха го като истински професионалисти. Нищо не им убягваше. Бяха опитни мъже, доста обиграни. По отношение на тях Ласитър не трябваше да си прави никакви илюзии.

— Няма да те връзваме, Ласитър — каза мустакатият. — Не е нужно да те предупреждавам много-много, че всеки опит за бягство би завършил зле за тебе.

— Това вече ми стана ясно.

— На твоето място аз не бих бил така безгрижен — отбеляза мустакатият. — Ти застреля четириима от хората на дон Габриел. В това отношение той е изключително чувствителен.

— Беше самоотбрана.

— Това тепърва ще се установи.

— Но ти вече и сам си го разбрали!

— Въпреки това тук може да се крие и нещо друго — каза мустакатият. — Ние вземаме предвид всички възможни дяволии. Възможно е например ти нарочно да си се набутал в капана. Като един вид примамка. Всичко това трябва тепърва да се изясни.

На Ласитър взе да му става напечено.

Нима вече го бяха разкрили? Нима е допуснал някаква грешка, за която той самият все още нищо не подозираше?

— Аз, примамка? — засмя се Ласитър. — Тази русокоса отрова е примамката, ако съм разбрал правилно, мистър.

Мустакатият кимна небрежно.

— Да, така изглежда на пръв поглед. Въпросът е в това, кой за кого се е залепил.

— Той се лепна за мен! — избъбра русокосата. — Още щом влезе в бара, от първия момент забелязах, че ми хвърли око.

— Това наистина е така — потвърди Ласитър. — Но смяtam, че е нещо съвсем естествено.

Мъжете се ухилиха с разбиране.

— Разказа ми, че имал много пари — каза Петра. — Дванадесет хиляди долара мъкне със себе си.

— И ти естествено вдигна на крак съучастниците си — каза мустакатият. — И ти ще дойдеш с нас, Антурия.

— Антурия! — учуди се Ласитър. — Мислех, че се казваш Петра.

— Тя всеки път си избира ново име — обясни мустакатият. — Вярно, наистина е мръсница. С фалшивото име предварително заличава следите си. Иначе може да се случи така, че да оживееш след нападението. И тогава...

— Аз наистина оживях — измърмори Ласитър.

— Недей да остроумничиш толкова. Знаеш какво имам предвид. Можеха да те намерят все още жив. Както двамата, които намерихме преди малко в уличката. Тогава щеше да мрънкаш нещо за някаква си Петра и никой нямаше да знае кого имаш предвид.

Той погледна към русата мексиканка, но съвсем не беше настроен враждебно към нея. Напротив, дори й намигна.

За Ласитър нямаше никакво съмнение, че тя се славеше като превъзходна любовница сред тези мъже.

— Най-добре е да дойдеш с нас, Антурия — каза мустакатият. — И не се страхувай. На тебе нищо няма да ти се случи.

— Та аз и никого не съм изяла — засмя се тя.

— Е, тогава нека да вървим!

Ласитър закрачи между мъжете през многообразните тъмни улички, които изглеждаха съвсем запустели. Това определено си имаше своята причина. Тук никой не искаше да влеза в разправия с хората на могъщия дон Габриел. Затова по-сигурно бе изобщо да не им се мяркаш пред очите.

След малко стигнаха до един голям файтон. Ласитър трябваше да се качи в него първи. Отзад вече седяха двама облечени в черно мексиканци с рязани сачмени пушки. До него седна мустакатият, а русата мексиканка се настани насреща му.

— Няма защо да се страхуваш — каза тя. — Нищо лошо няма да
ти се случи, Ласитър.

— Това съвсем не е сигурно — отбеляза мустакатият. — Трябва да се приготвиш за няколко не особено приятни въпроса. Ние сме хора, които не се впускат в рискове.

— Как да разбирам това, човече? Кой си ти всъщност?

— Името ми е Джордж Винсент. Но скоро ще разбереш всичко съвсем ясно. И ако успееш да докажеш, че без никакво точно определено намерение си влязъл тъкмо в „Едноокия Джак“, то всичко ще е наред. Тогава изобщо нищо няма да ти се случи.

— Как бих могъл да го докажа? — запита Ласитър. — Защо изобщо зад това трябва да се крие някакво намерение, ако човек просто поиска да се позабавлява в някой бар?

— По принцип си прав — каза хладно Джордж Винсент. — Но времената са такива. Решихме за в бъдеще да изключваме всяка какви случаености. Това означава, че и при най-малкото подозрение ще действуваме без оглед на това, кой ще пострада. Дори и ако съществува опасност да бъдат убити невинни хора. Съжалявам... — Той се засмя, благосклонно и му поднесе една сребърна табакера, пълна с къси цигарилос^[1]. — Заповядайте, мистър Ласитър!

Ласитър си взе една. Не бе на себе си от яд.

Изключват се знаци и заподозрените. Досега не беше чувал нищо за това. Знаеше наистина, че борбата тук се води с изключителна

сурвост, но за това смъртоносно правило дори и Бригада Седем до този момент все още нищо не бе узнала.

Файтонът се затъркаля по настилката на моста. Границите постове отсам и оттатък реката го пропуснаха да мине безпрепятствено.

— Какво, май нещо се умисли, Ласитър?

— И така може да се каже — отговори той. — Нямам си и капка понятие как би трябвало да се защитавам. Та аз дори не зная за какво става въпрос.

— Че откъде ли пък и би могъл да знаеш — намеси се неочеквано русокосата. — Той наистина не може да има никаква представа, Винсент. Бяга от някъде. Ограбил е някаква банка.

Ласитър я погледна с раздразнение и процеди през зъби:

— Това не беше необходимо.

— Но аз само искам да ти помогна — нацупи се тя. — Можеш да ми вярваш, Винсент. Той е банков обирджия. Откраднал е около сто хиляди и сега бяга от закона.

Винсент се усмихна презрително.

— И ти вярваш ли на това, Антурия? Сто хиляди долара. Та толкова много никой досега не е успял да открадне. Не и при едно единствено нападение. И ти действително ли си му повярвала, глупачке?

— Той така ми каза.

Джордж Винсент с усмивка се загледа в Ласитър като човек, който знае всичко много по-добре от него.

— И къде се случи това?

— В Лордсбург — отвърна Ласитър.

— Кога?

— Преди близо три седмици.

— Трябва дълго да се е говорило за това.

— Мисля, че потърпевшите си имат основания да не го разгласяват много-много.

— За глупак ли ме смяташ? — изръмжа Винсент раздразнено. — Разказвай измишльотините си другаде.

— Както искаш — промърмори Ласитър и като дръпна с наслада от пурата си, се облегна назад.

— Ставаш ми все по-подозрителен — процеди през зъби Винсент. — Но нека изчакаме, да видим първо какво ще каже Габриел. Не вярвам, че ще приеме за истина фантасмагориите ти.

— Кой е изобщо този ваш дон Габриел? — запита Ласитър, който постепенно отново започна да се чувствува по-сигурен. — Ще ми кажеш ли, Джордж?

Джордж Винсент го изгледа замислено. Най-сетне каза:

— Имам усещането, че ти отдавна знаеш всичко, Ласитър. Дон Габриел е един изключително могъщ човек. Но той има и много врагове. Някой от тях в последно време се опитват да го изнудят. Вече дадохме две жертви. Двама от нашите най-добри хора бяха убити. Някой ги е обезглавил. И убийците изпратиха на дон Габриел главите им. Освен това заплашиха, че скоро ще дойде и неговият ред, че не би могъл да избяга от съдбата си. Дон Габриел спокойно може да очаква, че някой атентатор ще се опита да се добере до него под някакъв предлог. Някой като тебе, Ласитър. Сега разбираш ли защо искаме да се подсигурим напълно? Всеки заподозрян бива елиминиран. Нямаме друг избор.

Ласитър поклати с недоумение глава.

— Та това си е чисто безумие — каза дрезгаво той. — Ще ми бъде невъзможно да го убедя, че съм невинен.

— Жалко за тебе — отвърна Джордж Винсент, повдигайки рамене. — Постепенно добих чувството, че наистина си невинен. Но решението ще бъде взето от дон Габриел. В случая нищо не може да се направи.

---

[1] Цигарилос — Малки пури — Б.пр. ↑

3.

Някъде към три часа сутринта те пристигнаха в хасиендата — една от най-големите, които Ласитър някога бевиждал. И целият този огромен имот беше обграден като добре укрепен форт с издигнат наскоро палисаден вал. Все още навсякъде миришеше на прясно отсечена дървесина.

На разстояние от 20–30 метра се издигаха караулни кули. Мъже с огромни кучета кръстосваха през цялата местност. Никой не би могъл да се доближи незабелязано до хасиендата.

Всички предохранителни мерки се сториха на Ласитър твърде пресилени. Вероятно този дон Габриел страдаше от мания за преследване.

— Сега разбираш ли в какво си се забъркал? — запита Винсент, докато слизаха от тежкия файтон. — За тебе съществува само един-единствен минимален шанс — да успееш да докажеш, че в Лордсбург наистина си задигнал около сто хиляди от някаква банка.

— Това няма да е лесно. Но ще положа всички възможни усилия.

— Сега ще те затворим на първо време — каза Винсент, който в очите на Ласитър съвсем не изглеждаше лош човек. — Ако имаш някакви желания, трябва само да кажеш.

— Искам да спя — каза Ласитър и бе въведен от половин дузина въоръжени мъже в една странична постройка, уредена като истинските затвори, каквито той бешевиждал в повечето мексикански градове. Навсякъде — дебели зидове и солидни решетки. Всякакво бягство оттук бе изключено.

Ласитър се просна върху сламения нар и заспа веднага. Нямаше никакъв смисъл да започва още отсега да си бълска ума.

Събуди се някъде около седем часа сутринта. Сервираха му първокласна закуска с кафе. Подносът беше така изобилно отрупан с всевъзможни ястия, че с тях спокойно можеха да се нахранят трима или четирима мъже.

Джордж Винсент се настани срещу него на малката маса.

— Добър апетит, Ласитър.

— Това нещо като последна гощавка за осъдения на смърт ли се явява?

— Възможно е.

— Докладва ли вече на дон Габриел?

— Да. Той е любопитен да те види.

— Е, и? Смята ли ме за убиец, който се опитва да се промъкне при него?

— Иска да си състави собствено мнение — отвърна Винсент. — Той решава сам.

Ласитър си наля кафе и отряза парче от превъзходната шунка, поставена върху отделна дървена дълчица. Бърканите яйца в чинията ухаеха примамливо. Хлябът изглеждаше прясно изпечен. Всичко беше чудесно на вкус.

— Като в първокласен хотел, нали? — ухили се Джордж Винсент. — Не се живее лошо при дон Габриел.

— И аз така мисля.

— Ти наистина ли не се страхуваш, Ласитър?

— Защо трябва да се страхувам?

— Нещата за теб не са много розови.

— А ти самият какво мислиш за мен, Винсент?

— Трудно е да се каже. Ти си дяволски мъчен за разбиране. Като си помисля само за твоята лордсбургска история! Сто хиляди долара. Това никога не е бивало. Умът ми не го побира. Дори и Джеси Джеймс с цялата си стабилна банда не е задигал никога повече от петнадесет хиляди. На твое място щях да си подгответя по-друга история.

— Не е нужно — каза Ласитър, дъвчейки. Имаше страхотен апетит тази сутрин. А и не вярваше, че цялата тази история може да завърши зле за него. Всичко беше обмислено твърде добре до последната подробност.

— Няма да ти бъде лесно — отбеляза Джордж Винсент. — Работата е в това, дали наистина ще можеш да докажеш тази твоя лордсбургска история.

— За съжаление не мога.

— Тогава още отсега можеш да се считаш за мъртъв, Ласитър. Аз вече ти обясних всичко.

— Тук очевидно се води доста сурова борба — подметна той. —
Може би донът ще се нуждае от още един добър помощник.

— Поизчакай малко, докато сам го видиш — промърмори Джордж Винсент. — Тогава може би ще промениш мнението си. Впрочем зависи от това, какво му е разказала Антурия. Тя беше при него през последния час.

— Тази малка гадина!

— Не забеляза ли, че иска да те обере? Та ти сам буквално си й подхвърлил стръвта — каза Джордж Винсент, поглеждайки го крадешком. — Това е довод от решаващо значение.

Да, той имаше право. Ласитър не можеше да се освободи от усещането, че вече отдавна са го разкрили.

Дали не беше замесено и някакво предателство? На такъв влиятелен човек като дон Габриел все някой може да му е подшушнал съвет отнякъде.

Ласитър не беше на себе си от яд.

И така, той се изправи пред големия бос.

Пълното му име беше Реймънд Луис Габриел. Той стоеше в обляната със светлина зала на основната сграда, върху мраморен подиум, към който водеха пет стъпала.

Навсякъде растяха орхидеи и малки палми. Цялата зала приличаше на малко зелено море. Усещаше се дъхът на истинското богатство.

И дон Габриел стоеше там като някакъв император.

Изглеждаше дяволски добре, въпреки че вече не бе в първа младост. Беше някъде към средата на шестдесетте, но по-точни данни за него Бригада Седем не бе успяла да узнае.

Дон Габриел изльчваше здраве и сила. Пъргавото му тяло бе облечено в плътно прилепнал мексикански костюм с втъкани в него лъскави сребърни жички. По ръцете му блестяха златни пръстени с несъмнено редки скъпоценни камъни. Светлорусите му, леко потрепваци остри мустаци контрастираха с тъмния загар на лицето му и го правеха привлекателен.

На пръв поглед то изглеждаше малко меланхолично. Сякаш изльчваше доброта.

Но очите — ако човек само погледнеше в тях, веднага добиваше съвсем друго впечатление. Те изльчваха невероятна твърдост. И

същевременно — нещо демонско. Бяха очи, които внушаваха страх.

Ласитър обаче се усмихна невъзмутимо.

— Добро утро, дон Габриел — каза той. — Надявам се, че при вас съм в безопасност.

Дон Габриел като че ли щеше да избухне. Той вече си бе поел дълбоко дъх, но не се развила, както очакваха мъжете, които стояха зад Ласитър.

Чу се съвсем друг вик. И то отвън.

— Та това е Франк Шаткин! Намерих главата на Шаткин!

Мъжете зад Ласитър се обърнаха ужасени назад. Възбудени гласове се носеха един през друг.

Ласитър не изпускаше от очи дон Габриел. Могъщият мъж замахна с дясната си ръка — жест, който беше много добре заучен.

— Тишина! — заповядаша той с твърд като метал глас, който отекна до последния ъгъл на залата. — Без паника, момчета!

В залата внезапно настъпи дълбока тишина.

— Къде я намери, Гедсби?

Гласът на дон Габриел не издаваше и следа от вълнение. Това беше удивително след ужасяващата новина, която току-що бе получил.

— Във файтона — отговори Гедсби. — Почиствах всичко както обикновено, дон Габриел. Естествено погледнах и в багажника. И тогава я видях. Беше ужасно. Тези очи! Гледаше ме така, сякаш още е жив. Аз...

Гласът му заглъхна.

Останалите мъже, както изглежда, също бяха изтръпнали от ужас.

Лицето на дон Габриел се бе превърнало сякаш в каменна статуя.

— Значи и Франк Шаткин също — наруши той след известно време настъпилата тишина. — На него залагах всичките си надежди. Бях твърдо убеден, че ще се справи с този изверг. Но дори и за него той се оказа твърде силен.

Гласът му поутихна. Дон Габриел изльчваше примирение, въпреки че лицето му бе запазило все още каменната си твърдост.

В очите на Ласитър той изглеждаше като човек, когото съдбата почти бе поставила на колене.

Ласитър си спомни за това, което му бе разказал Джордж Винсент. Наистина не беше никак чудно, че Реймънд Габриел се

чувствуваше толкова застрашен и не се доверяваше на нито един чужд човек.

Ласитър явно се бе появил във възможно най-неподходящия момент. Четиридесет мъртвци в малката уличка на Ел Пасо в тази ситуация спокойно можеха да се сметнат като достатъчно доказателство за това, че Ласитър също има нещо общо със зловещото чудовище, което изпращаше на големия бос една по една главите на най-добрите му хора.

— Там имаше ли пак някакво съобщение, Гедсби? — запита дон Габриел.

— Аз, аз не огледах добре. Веднага ще проверя. Гедсби се втурна навън. Минута по-късно се върна задъхан обратно, размахвайки един бял лист с червени петна по него.

— Джордж! — произнесе донът и Джордж Винсент пое зловещия лист, с който шефът не искаше да си цапа ръцете.

„Това е последното предупреждение, Габриел — зачете Винсент посланието. — Не изпращай никога повече нито един от твоите убийци в Ел Пасо! Ние познаваме всички, които работят за тебе. Дори и Шаткин, човекът от Аризона, не успя да ни заблуди. Ние знаем дори и това, че той бе пристигнал по тайни пътища през Сонора. Не се опитвай да ни изпращаш други копои, жалък тиранино! Всички тях ще ги сполети същата участ. Нямаш вече никакъв шанс, Габриел. Скоро и теб ще те постигне справедливото наказание. Часът на твоята смърт наближава!“

Джордж Винсент бавно отпусна листа. Всички бяха вперили смутени очи в могъщия си шеф.

Той стоеше непоклатим.

Погледът му се спря върху Ласитър.

— Ти си един от заподозрените — отекнаха като изстрели думите му. — Какво можеш да кажеш в своя защита?

— Аз вече разказах на Винсент — отговори спокойно Ласитър.
— Той не ви ли каза?

— Аз искам да го чуя от теб, кучи сине! Ти си убил четирима от моите хора. Дори само това е достатъчно, за да те окача на въжето.

— Аз бях нападнат от тези мъже и се отбранявах — каза Ласитър. — Те донякъде сами се застреляха един друг. Искаха да ми отмъкнат парите.

— Или са знаели, че ти си един от негодниците, които са отвлекли Франк Шаткин. Да, мисля, че това е била причината, за да те нападнат.

— Та аз пристигнах в Ел Пасо едва привечер — каза Ласитър. — Има поне един свидетел — човекът от конюшнята, където оставил коня си. Аз съм беглец, дон Габриел. По дяволите, защо никой не иска да ми повярва! В Лордсбург откраднах от една банка близо сто хиляди долара. Мога да го докажа.

— Къде са те?

Ласитър разтвори ризата си и свали кемера си, който носеше на голо.

— Това не са сто хиляди — каза донът. — Къде са останалите?

— На сигурно място — отвърна Ласитър. — Може да се случи така, че да ме спипат. Тогава ще си имам доста добро състояние за времето след пандиза.

Дон Габриел очевидно се колебаеше.

— Би трябвало да сме чули за това — отбеляза той. — Тези неща винаги бързо се разнасят.

— Не и в моя случай — отговори Ласитър. — Потърпевшите мълчат, защото имат основателна причина.

— Разбирам. Въпреки това не ти вярвам. Затворете го пак!

Ласитър обаче реагира светкавично.

През цялото време се бе концентрирал за този момент.

С мощн скок прескочи мраморните стъпала и се хвърли върху дона.

Мъжете изреваха изненадани. Всички наизвадиха оръжията си, но вече беше късно. Не можеха да стрелят по него, без да изложат на опасност шефа си.

Ласитър вече бе изтеглил ножа, който стърчеше от виолетовия пояс около кръста на дон Габриел. Това беше ценна турска кама с извито острие. Цялата й дръжка от слонова кост бе обсипана със скъпоценни камъни.

Върхът й беше остър като бръснач. Ласитър разбра това, когато го допря до гръкляна на противника си.

В залата бе настъпила гробна тишина.

— Не така, сеньор Габриел! — изръмжа Ласитър. — Твърде елементарно си представяте всичко.

— Какво искате? — изпъшка дон Габриел. — Защо правите това?

— Искам само да ви убедя, че нямам никакво намерение да ви убивам. В противен случай сега вече щяхте да сте мъртъв, сеньор.

Дон Габриел отново се поокопити.

— И какво ще постигнете с това? — запита той. — Дори и да ме убиете, вие няма да се измъкнете жив оттук.

— Но аз съвсем не искам да ви убия! — изруга го Ласитър. — Не можете ли, по дяволите, да го проумеете!

Той държеше ножа, опрян до адамовата му ябълка. Острието вече беше одраскало леко кожата му. Приличаше на обикновено порязване при бръснене. Нищо съществено, но по челото на великия дон избиха капки пот. Точно това Ласитър искаше да постигне с атаката си.

— Сега нареди на хората си да излязат навън, сеньор Габриел! Всички до един. Бих искал да остане само Джордж Винсент.

Тексасецът се усмихна някак си поласкан. Вероятно му се нравеше, че дори и могъщият дон си беше получил заслуженото. Мъжете напуснаха залата. Всички те бяха видимо впечатлени, още повече че ужасът от предишното известие здравата ги бе смразил.

— И какво ще правим отсега нататък, майсторе? — запита Джордж Винсент, когато тримата останаха насаме. — Мисля, че трябва постепенно да започнем преговорите. Ти как смяташ?

— Дай ми револвера си! — заповядда Ласитър и след като той му го подаде с известно колебание, освободи дон Габриел от хватката си и каза: — О'кей. Така вече можем да говорим по-спокойно.

Той пъхна револвера и ножа в колана си. Беше целият нашрек, но двамата не предприеха нищо. След малко каза:

— Предлагам да обсъдим всичко на чашка. Вървете пред мен, джентълмени, и нека отидем някъде, където ще се чувстваме поудобно.

Лицето на дон Габриел се поразведри. Изглеждаше така, сякаш след силна буря слънцето постепенно отново се бе показало на хоризонта.

Влязоха в едно помещение с огромен огледален бар. Като в някой луксозен хотел прислужник, облечен в ливрея, бе вече на тяхно разположение, но махвайки с ръка, донът го освободи.

— Не искаме да ни беспокоят.

Когато прислужникът изчезна, Габриел лично затвори след него тапицираната с кожа врата.

— Мисля, че сега няма кой да ни смущава, мистър Ласитър, и бих искал първо да ви се извиня. Приемате ли извиненията ми?

— Ако не са само трик.

— Имате честната ми дума, Ласитър. Размислих и бих искал да ви направя едно предложение.

— Разбирам — усмихна се Ласитър. — Аз трябва да бъда следващият, на когото ще отрежат главата заради вас. Съжалявам, дон Габриел, но това не би било по вкуса ми. Пък и не е моя работа.

— Можете да спечелите цяло състояние.

— Аз и така не съм бедняк.

Той се преструваше на надменен, но в действителност само изчакваше сгоден момент, за да извърти нещата, както му беше угодно. Може би след известно време все нещо щеше да му хрумне в хода на разговора.

Но този проблем се реши от само себе си.

Навън се чу проточен, смразяващ кръвта писък:

— Джулия! Джулия!

Дон Габриел побеля като смъртник. Джорд Винсент се втурна към прозореца, гледащ към двора, и със замах разтвори и двете му крила.

За по-сигурно Ласитър остана настрана. Възможно беше мъжете навън да не знаят, че тук междувременно бе сключено примире и всичко се бе променило. При настъпилата бъркотия лесно можеше да се случи така, че някой прекалено усърден юнак да стреля по проклетия чужденец, ако той бъде непредпазлив и се появи на прозореца.

Възбудени гласове долитаха един през друг.

Джулия беше отвлечена. И Ласитър можеше да си представи за коя Джулия ставаше въпрос.

Касаеше се за Джулия Габриел, дъщерята на могъщия дон Габриел, за когото подозираха, че е един от най-хитрите негодници на целия Запад.

Междувременно Ласитър вече се съмняваше дали това е наистина така. Терорът очевидно идваше от съвсем друга посока.

Дон Реймънд Луис Габриел стоеше изправен, като замръзнал.

Погледът му бе вперен в празното пространство.

— Моята Джулия — прошепна той. — Моята малка Джулия! О, боже мой... Тези изверги! Тези проклети зверове! — и в безпомощна ярост сви юмруците си.

Ласитър само повдигна рамене. Всяка дума би била излишна. Габриел наистина предизвикващо у него съжаление.

Той вече бе загубил трима от най-верните си хора, обезглавени от някаква зловеща банда убийци, а сега и дъщеря му беше в ръцете на тези престъпници.

— Донеси я, Ортега! — каза Джордж Винсент на някого през прозореца. След това се обърна към шефа си: — Вие сам чухте, дон Габриел.

Потънал в мрачните си мисли, донът кимна разсеяно. После през стройното му тяло внезапно премина тръпка. Очите му изпускаха искри.

— Аз ще се боря, Джордж. Събери всички мъже! Обявявам война на Ел Пасо.

Джордж Винсент само поклати глава, без да отговори.

В стаята се втурна един мексиканец. Той несъмнено беше куриерът, тъй като ясно му личеше, че дълго време здравата е препускал.

— Висеше на седлото на коня ми — съобщи той, задъхвайки се от умора. — Влязох за малко в магазина, за да си купя тютюн. Когато излязох отвън, тази бележка висеше на седлото. Аз...

— Добре, Ортега — прекъсна Джордж възбудения поток на думите му. — Върни се обратно при другите. Кажи им, че трябва да запазят пълно спокойствие! Това е важно, Ортега.

След това тримата отново останаха сами. Винсент държеше в ръката си листа, донесен от куриера. Краишата му бяха потопени в кръв.

— Прочети го! — каза дон Габриел.

Джордж Винсент зачете с монотонен глас: „Ние знаехме, че дъщеря ти ще се върне скоро от пътешествието си. Тя ти беше писала за това, но ние хванахме писмото ѝ. Сега вече си загубен, Габриел. Но все още можеш да спасиш дъщеря си! Нужно е само да заплатиш. Като за начало искаме 100 000 долара. Знаем, че можеш без особени усилия да събереш толкова. Изпрати един куриер с парите. Ще приемем това

като знак на добра воля от твоя страна. В полунощ човекът ти трябва да бъде при развалините на старата мисия. Там той ще получи нови указания. Трябва да дойде сам! Ще следим много стриктно за всичко. Ако исканията ни не бъдат изпълнени точно, дъщеря ти няма да доживее до сутринта.“ Джордж Винсент бавно отпусна листа.

— Това би ме раздразнило — спонтанно реагира Ласитър.

— Не говориш сериозно, нали? — произнесе Винсент. — Ясно ли ти е, че става дума за банда убийци?

— Имам това предимство, че мене те все още не ме познават — каза Ласитър и се усмихна. — Въпросът е в това, дали ще ми се доверите, дон Габриел. Ще го направите ли?

— За да спася Джулия, бих сключил договор и със самия Дявол — каза дон Габриел с мрачна решителност.

4.

Джулия Габриел се намираше в Подземието на смъртта на Ел Пасо. Тя не знаеше името му и не подозираше за зверските убийства, извършени в едно от тези подземни помещения.

Все още не бе успяла да види своите похитители. Тя беше пристигнала рано тази сутрин с влака от Санта Фе. Пред гарата се бе огледала за файтон и веднага бе зърнала един. Изтощена от пътуването, се беше отпусната върху тапицираната седалка и в следващия момент някой бе нахлупил някаква торба върху главата ѝ.

Малко по-късно, парализирана от страх, Джгулия се бе озовала в това подземие.

В стаята ѝ бяха поставили истинско легло. Това помещение изобщо беше някак си по-уютно обзаведено. Тя можеше и да се движи свободно. Приблизително четири крачки от едната стена до другата. Това все пак беше някакво облекчение в пленничеството ѝ.

Една стара жена с набръчкано лице ѝ носеше от време на време по нещо за ядене. Бяха все обичайните барови ястия и затова Джгулия предполагаше, че се намира под някой бар.

Всеки път двама мъже със скрити зад черни маски лица придружаваха старицата. Тя сметна това за обнадеждаващ знак. Похитителите ѝ съвсем нямаха намерението да я убият, в противен случай те не биха се маскирали.

Но тази старица! Защо тя така открыто се показваше? Трябваше все пак да съобрази, че би могла да бъде разпозната по-късно. А чрез нея биха се добрали и до похитителите.

Старицата се казваше Франка. Джгулия научи това от самата нея.

— Не се притеснявай, детето ми — беше прошепната старата жена, потупвайки я по бузите. — Твойят богат татко ще заплати откупа и тогава ние ще те пуснем отново на свобода.

Това се случи преди около пет минути. После един от маскираните бе хванал доста грубо старицата и я бе издърпал от стаята.

— Стига си плешила, Франка! Все още ли не си разбрала какво рискуваш по този начин?

Отвън избухна яростно пререкание, но Джулия успя да дочуе само няколко откъслечни думи. После гласовете бързо се отдалечиха.

Кавгата между старата Франка и другия, който междувременно беше свалил маската от лицето си, звучеше приблизително така:

— Не бива да говориш с нея! — хокаше я Ягуара Джексън, главатарят на бандата убийци. — Така се бяхме разбрали, по дяволите!

— А аз не съм съгласна с отвличането — развика се старицата.

— Аз искам само Реймънд Габриел и ти много добре го знаеш.

— И каква полза имаме ние от всичко това? — процеди през зъби убиецът. — Досега си ни подхвърлила само някакви си нищожни хиляда долара. За нас това е нищо. Едва сега вече става дума за големи пари.

— Вие ще ги получите после от само себе си — сопна му се старицата. — Когато ви дам плана на цялото Подземие на смъртта. В този лабиринт човек може да се оправи само с него. С плана, който притежавам аз. И ако не ми се подчинявате, ще го унищожа. И тогава ще се окажете с празни ръце.

Тя понечи да си тръгне, но Ягуара Джексън я задържа. Още двама от бандата му се приближаваха по подземния коридор. Те бяха чули края на кавгата.

— Я само чуйте това, приятели! — изръмжа Джексън. — Тази стара коза наистина ще вземе да го направи и хубаво ще ни подведе тогава.

— А може би тя изобщо няма никакъв план — ухили се Пийт Логан. — За това изобщо не сме мислили, Ягуаре.

— Да, по дяволите. Имаш ли изобщо този план, Франка? — и Ягуара Джексън така я сграбчи за яката на ленената ѝ рокля, че тя едва смогваше да си поема дъх. Опита се да го ритне в пищяла, размахвайки ръцете си. Оказа се учудващо силна за възрастта си.

— Пусни ме, Джексън! Иначе изобщо нищо няма да получиш.

— Къде е планът?

— Скрит е на сигурно място. Но вие и сами много добре знаете. Той е на брат ми, Антонио, който беше офицер в мексиканската армия. Под негово ръководство навремето са прокопани подземните галерии, за да бъде хвърлен във въздуха стariят форт на тексасците. До това за

съжаление не се стигна, тъй като войната вече беше загубена. Нямаше да има никаква полза да се хвърля във въздуха форта на Ел Пасо. Всички, които участвуваха в прокопаването на подземните галерии, са вече мъртви. Освен нас никой друг не знае нищо за Подземието. И един ден това познание ще бъде най-големият ви капитал. Една от галерийте води направо под сградата на банката в Рио Гранде. А друга една минава под постройката на Първа национална тексаска банка. Бъдете кратки и един ден ще можете яко да намажете.

— И кога ще е това „един ден“? — изръмжа Ягуара Джексън.

— Веднага щом получа Габриел. А сега ме пусни, жалък мръснико! — задъха се тя и успя най-сетне да го ритне болезнено с острите си чепици.

Той я пусна и изруга през зъби:

— Проклета вещица!

— Ще ви дам аз да разберете един ден! — заплаши ги тя. — И само ако нещо се случи на дъщерята на Габриел, ще изпратя всички ви по дяволите. Знам къде все още има складирани доста експлозиви.

Тя отстъпи назад. Пийт Логан и Джо Барни понечиха да пристъпят към нея, но Ягуара Джексън им даде знак да спрат.

— Оставете я на спокойствие! Чу ли, Франка? Ние не искаме да се караем с тебе. Ще получиш всичко, каквото поискаш. И косъм няма да падне от главата на момичето. Имаш думата ми.

— Ще проверявам това през няколко часа — изсъска тя. — Впрочем сетих се и за още нещо. Какво стана с мъжа, когото държахте вчера вечерта в едно от другите помещения на Подземието? Това беше един от хората на Габриел, нали?

— Пуснахме го — отвърна Ягуара Джексън.

— Но тогава той би могъл отново да намери Подземието — каза старицата след кратък размисъл. — Било е твърде рисковано да го пуснете просто така.

— Замъкнахме го на едно отдалечено място — обясни Джексън.

— Той беше в безсъзнание, защото го бяхме ударили по главата. Когато е дошъл на себе си, е бил доста далеч от цялата система подземни галерии. Никога няма да открие мястото й. Наистина няма защо да се притесняваш, Франка. — Ягуара Джексън преднамерено й говореше по-меко. Преди малко беше попрехвърлил мярката. Знаеше, че от

старата можеше да се очаква всичко. С нея трябаше винаги много да се внимава. Беше способна на всякакви безразсъдства.

Без да отговори, Франка бързо се отдалечи.

— Тя започва да ме плаши — каза замислено Пийт Логан. — Дали няма да ни изиграе някой номер?

— Мене много повече ме интересува доколко наистина си заслужава този план на Подземието — измърмори Джо Барни. — По дяволите, Джексън, дали дъртата вещица не ни води още от самото начало за носа? Все тези празни обещания! Започва да ми писва.

— Какво толкова се оплакваш! — тросна му се Джексън. — Тание и така добре си понапълнихме гушите. Само Шаткин вчера имаше десет хиляди в себе си. А тази нощ ще пипнем още сто хиляди. Да се обзаложим ли, че Габриел ще плати до последния цент?

— Кого ли ще изпрати?

— Сега по всяка вероятност ще дойде ред на Джордж Винсент — отбеляза Джексън. — Той е следващият след Франк Шаткин в йерархията.

— И какво ще правим с него? — запита Барни. С изразителен жест Ягуара Джексън прокара ръка по врата си.

— Дори и ако носи парите? — попита Барни с недоумение.

— А ти какво си мислиш?

— Що за човек е Винсент? — осведоми се Логан. — Опасен ли е?

— Донякъде.

— Тогава всичко е ясно — ухили се Барни.

— Какво изобщо ви притеснява? — измърмори Джексън. — Ще си разчистим сметките с всеки. С всеки, запомнете го! Дори и ако Дивия Бил лично се появи тук.

Той и двамата му съучастници се разсмяха гръмогласно. После се отправиха обратно към едно друго помещение, в което имаше порядъчен запас от бутилки. Върху масата лежаха разхвърляни карти за игра, а между тях имаше и чаша за хвърляне на зарове.

— Скоро ще изтече смяната ни — прозина се Барни. — Не издържам дълго тук, долу.

— Можете да си вървите — великодушно предложи Ягуара Джексън. — Аз определено не скучая тук. И кажете на другите да не бързат много-много.

Той се ухили вулгарно. Те знаеха добре какво си беше наумил.

— Е, тогава приятно прекарване, Ягуаре! И внимавай да не ти издере очите малката, че тя си е едно зверче!

— Ще я направя кротка като агънце — ухили се Джексън.

Барни и Логан излязоха навън. След няколко минути щяха да се смеят горе с клиентите на „Щастливия ангел“. Съвсем незабелязано, разбира се. В това те вече бяха придобили опит.

Ягуара Джексън потри ръце. После гаврътна още една голяма чаша уиски.

За да стигне до помещението, където държаха Джулия, трябваше да премине през оголената квадратна зала, в средата на която стоеше печално известният дръвник. Той, както и подът около него, бяха покрити с пръски кръв. Лицето на Джексън придоби замечтан израз. Обичаше тази гледка. После взе в ръцете си огромната брадва и замахна артистично с нея във въздуха.

— Тази вечер — каза си той и се усмихна. Мислеше за това, че може би ще дойде Винсент.

Всички те навремето бяха негови другари — Шаткин, Маккей, Скот и Винсент.

Тези идиоти! Тогава не искаха да имат повече нищо общо с него. Смятаха, че той не им подхожда. Бил твърде брутален за тях.

Вчера вечерта Шаткин дори си мислеше, че Джексън иска само да го изплаши. Този жалък глупак!

Джексън се изкиска.

„Как ли ще реагира Винсент?“ — помисли си той.

После отново остави екзекуторската секира и се отправи към подземния затвор на Джулия.

Когато влезе при нея, тя подскочи от ужас в леглото си. По израза на лицето му разбра какви бяха намеренията му.

Но се изплаши още повече от нещо друго.

Този път той не носеше маска.

И тя веднага го позна.

— Джексън! — изкрещя Джулия. — Та това сте вие!

Лицето ѝ се изкриви от ужас.

— Да, аз съм, Джексън — изръмжа той. — И не ме е грижа за това, че ме позна.

Джексън пристъпи към нея. Тя отчаяно размаха ръце.

— Джексън, не! Недей...
Но това с нищо не ѝ помогна.

5.

Развалините на някогашната мисия се намираха в западния край на мексиканския квартал. Всичко тук беше обрасло с високи храсталаци и гъсти бурени. Странно, но никой вече не го бе грижа за това изоставено от монасите малко парче земя. И на никого не му беше дошло наум да си го присвои.

Развалините представляваха един вид естествена граница между мексиканския квартал и останалата част на Ел Пасо.

Беше почти полунощ, когато Ласитър пристигна там. На светлината на полумесеца все още донякъде добре запазената камбанария се извисяваше призрачно в небето. Ласитър се движеше с невъзмутимостта на човек, който няма от какво да се бои. В лявата си ръка стискаше торбата с откупа. Дясната се намираше върху дръжката на револвера му.

Близо до камбанарията той се спря. Ослуша се. Вятърът шумеше в гъсталака. Нямаше нищо, което да напомня, че наблизо има хора.

Но изведнъж чу леко изсвирване. След това — глас.

— Мръдни надясно, човече!

Той се напрегна. Сега трябваше да дебне като котка. Нужно бе да запечата в паметта си всяка подробност, било то и най-незначителната.

Естествено той щеше да предаде откупа. И същевременно щеше да се опита да размени няколко думи с похитителите.

Само едно не искаше да допуска в никакъв случай. Трябваше да внимава да не се открие за нападение. С такива хора човек не би могъл да се бие открыто. Това бяха чакали, които винаги нападаха из засада.

Ласитър си спомни думите на Джордж Винсент. Тексасецът го бе предупредил изрично: „Бъди предпазлив! Не се впускат в нищо. И в никакъв случай не ги провокирай!“

Ласитър се придвижи в указаната посока. Непрекъснато се натъкваше на останки от зидове.

— Стоп! — заповядда му някой, който, изглежда, се намираше на известно разстояние зад него. — Сега наляво, човече!

Той отново се подчини. Това продължи близо пет минути. Непрекъснато от различни места прозвучаваха гласове и му заповядваха да се движи нанякъде. Така го накараха да обиколи надлъж и нашир развалините на църквата.

Докато от всичко това на Ласитър най-сетне му писна. Той спря и изръмжа:

— По дяволите! Аз съм тук с откупа. В торбата има сто хилядарки. Какво означават тези тъпи шеги?

— Още четири крачки право напред и после си свободен — чу доста далеч пред себе си един глас. — Точно четири крачки. Виждаш ли квадрата отпред? Там ще оставиш торбата и после можеш да изчезваш. И не си прави никакви илюзии!

Ласитър пристъпи към квадратния камък, който се открояваше като черно петно между храсталациите.

Постави върху него торбата с откупа. Нямаше никакви трикове. Дон Габриел беше изключил тази възможност. В никакъв случай не искаше да излага на опасност живота на скъпата си дъщеря.

Ласитър едва се бе освободил от скъпоценния си товар, когато изведнъж му се стори, че губи почва под краката си.

Всичко стана така изненадващо бързо, че не съумя да реагира правилно.

Нешо твърдо го удари по главата. Пред очите му сякаш изскочиха звезди.

Това беше последното нещо, което успя да възприеме.

Не забеляза как се сгромоляса в една бездънна пропаст. В истинския смисъл на думата.

Бе се озовал в една от многото галерии на Подземието на смъртта.

Ягуара Джексън най-напред завърза ръцете на Ласитър отзад. След това го обърна по гръб, за да види лицето му.

Някой от бандитите бе запалил фенер.

Всички се втренчиха в непознатото лице.

— Кой пък е този?

Никой не познаваше едрия мъж, който лежеше пред тях в безсъзнание. Те нямаше откъде да узнаят за това, което се бе случило през последната нощ извън престъпленията, които сами бяха извършили.

— Някакъв новак — установи Джой Барни.

— Няма що, забелязваш всичко — подигра го Ягуара Джексън.

— Разбира се, че е нов.

— И какво ще правим с него? — запита Барни.

— Идиот! — изръмжа Джексън. — Естествено, че пак ще го освободим. Би било чиста работа, как мислиш?

Джой Барни събрчи чело. Чувствуващо се неловко. Непрекъснато трябващо да прегълъща куп обиди, защото мислеше по-бавно от другите в бандата.

В яда си Барни удари пленника с приклада на пушката си. Тялото на Ласитър се отпусна съвсем.

Барни изсумтя:

— Е, сега проблемът е решен.

Понечи да го удари още веднъж, но Джексън го възпря със светкавична бързина, като го удари по брадата така, че той се строполи на колене и зави от болка.

— Полудя ли, Барни? — изруга го Джексън. — Да не искаш да ми отнемеш цялото удоволствие!

— Какво удоволствие? — изпъшка Джой Барни, хванал с две ръце главата си. — Не постъпих ли правилно, като исках да го довърша?

— Искам да му отсека главата, идиот такъв — изфуча Джексън, побеснял от яд. — Сега го махнете оттук! Занесете го в залата за екзекуции.

Двама мъже сграбчиха грубо Ласитър и го повлякоха през подземните галерии.

За палачите от Подземието машината на смъртта вече се бе задвижила...

Вече за втори път обливаха Ласитър с вода, но той не даваше никакви признания на живот. За него би могъл да съществува само един-единствен минимален шанс, ако се преструваше колкото е възможно по-дълго на умрял.

Как, по дяволите, се бе случило всичко това? Откъде така внезапно се беше появил този, който го бе ударил изотзад?

А след това Ласитър бе имал чувството, че пропада в някаква дълбока шахта. Това усещане съществуваше винаги при такъв удар, но въпреки това му се струваше, че този път бе съвсем различно.

Този път наистина беше паднал в някаква шахта. Той забеляза, че се намира в подземие. И това подземие вероятно се намираше под развалините на старата църква.

Ласитър не помръдна дори тогава, когато трябваше да изтърпи няколко ритника. За щастие той така или иначе почти не усещаше болките, защото все още беше твърде замаян.

Най-сетне негодниците го оставиха на мира.

После ги чу как се съвещаваха помежду си:

— Той може би все някога ще дойде на себе си — отбеляза един от мерзавците. — Ти определено ще си получиш удоволствието, Ягуаре.

Ласитър се заслуша напрегнато.

Познаваше само един бандит, който носеше прякора Ягуара. Казваше се Джексън и се славеше с това, че е особено брутален и кръвожаден, което в средите на престъпниците вече означаваше нещо.

Ако тук наистина беше замесен Ягуара Джексън, то Ласитър още отсега можеше да се подготви за особено жестока смърт.

И докато тази мисъл преминаваше през главата му, чу един друг глас да казва:

— Но аз искам той наистина да го усети. И искам да знам кой е. Не открихте ли наистина в него нищо, което да издава името му?

— Съвсем нищо.

— Е, добре, няма значение — отбеляза Джексън.

— Сигурно е някой от онези типове, които искат да спечелят бързо някой друг долар. Вероятно доброволно е предложил услугите си, защото е още новак. Не е знаел, че никой от куриерите на дон Габриел не остава жив.

Той се разсмя гръмогласно и смехът му прозвуча смразяващо. Другите също се присъединиха към него. По смеха им Ласитър прецени, че са седем или осем мъже. Когато утихнаха, един от тях отбеляза бавно:

— Смяташ ли, че постъпваме правилно, Ягуаре? Мислиш ли, че отново ще се намери някой, който да ни донесе пари? Ако всички знаят какво правим с куриерите, никой вече няма да изяви готовност да дойде.

— Остави това на мене, Симсън — отряза го язвително Джексън.

— Аз съм този, който е упълномощен да обмисля всички тези неща

тук. Ще ви кажа само едно. Това, което искам да постигна, е Габриел да не може да намери нито един човек, готов да дойде заради него в Ел Пасо. Донът трябва да се принуди да дойде сам. Тогава ще постигнем истинската си цел. Оттам нататък ние ще бъдем господарите на Подземието на смъртта. Тогава ще настъпи кошмарът за Ел Пасо. Всяка нощ ще си водя по една жертва тук. Ха, ха, ха...

Смехът му звучеше страховито.

Сега вече Ласитър окончателно знаеше, че си има работа с умопобъркан. Но той все още не можеше да си обясни как стояха нещата с това така наречено Подземие на смъртта.

Щеше ли някога да разреши тази загадка?

Ласитър не се залъгаше. Той знаеше, че само чудо би могло да го спаси оттук.

Някой опипваше черепа му.

— Тук, изглежда, няма нищо счупено — промърмори мъжът. — Мисля, че се касае за един вид нервна парализа. Съbral съм известен опит през войната.

— И какво означава това на прост език, Гада? — запита Джексън.

Гада опипа още веднъж черепа на Ласитър. Направи го доста опитно, явно имаше понятие от тези неща. Може би беше следвал няколко семестъра медицина или беше работил някога като санитар. Между бившите санитари се срещаха и определено ловки момчета, които бяха усвоили доста знания в тази област. Имаше дори неколцина такива бивши санитари, които преживяваха доста добре като почитани лекари в малките градчета на Запада. Времената бяха сурови и човек без особени затруднения можеше да си набави необходимите за това документи. Но в повечето случаи дори и това не беше нужно. Ако човек можеше да докаже, че знае как да извади куршум от тялото на някой ранен, да сложи шина на счупен крайник или да акушира при раждане, той вече си бе набавил разрешителното за лекарска практика.

Ласитър дишаше съвсем леко. Дано този Гада не забележи, че сърцето му отново бие нормално!

— Е, докторе? — запита Джексън в настъпилата напрегната тишина.

Доктор — значи и така го наричаха този Гада. Това означаваше, че той заема особено място в бандата.

Гада опира и пулса на Ласитър, а после го обърна по гръб, за да сложи ухо на сърцето му.

Ласитър лежеше напълно неподвижен. След известно време чу „доктор“ Гада да казва:

— Всичко е наред. Ще го наблюдавам през следващите няколко часа. Това е доста интересен случай. Имало е вече подобни случаи на привидна смърт. Много от хората дори са били заравяни живи. Такива неща впрочем се случват непрекъснато.

— Откъде ги знаеш тези работи, докторе? — запита Джексън, като се кискаше. — Да не си говорил с някой, който е бил заровен жив?

— Не — отвърна Гада. — Но съм чувал за такива невероятни от медицинска гледна точка случаи. Понякога едва в последния момент са забелязвали, че мъртвецът съвсем не е действително мъртъв. И оттам човек може да заключи, че някои от тези мъртвци са се събудждали едва в ковчега под земята и за съжаление е нямало как вече да привлекат вниманието на околните върху себе си.

— Ами че това настина е идея! — възклика един от тях. — Защо да не си устроим една нова играчка? И то с този тук.

Всички се разсмяха и се разкрещяха гръмогласно. Явно бяха в доста добро настроение. Някои от тях вече стабилно си бяха пийнали. Нищо чудно, все пак празнуваха печалба от 100 000 долара. А ако прогнозата на техния главатар се сбъднеше, скоро парите им щяха да станат и много повече.

Това, което Ласитър бе чул досега, беше напълно достатъчно, за да изправи косите и на най-коравия мъж.

Те искаха не само да унищожат дон Габриел, а и да хвърлят в страх и ужас цяло Ел Пасо. Всяка нощ Ягуара Джексън искаше да си получава по една жертва.

Този умопобъркан!

Неговите съучастници вероятно бяха като него. В противен случай нямаше да реагират така, както сега, когато стана дума за погребаните живи.

— Да, това би било нещо интересно — обади се Джексън, когато врявата отново поутихна. — Ще го сложим в ямата при другите трупове.

Отново изухна предишният пъклен смях.

— Да, така и ще направим — реши Джексън. — Но ми трябват няколко часа за размисъл. Докторе, ти ще го наблюдаваш и ще ме държиш в течение, ако настъпят някакви промени. Валтер и Час остават с теб. Стигат ли ти?

„Доктор“ Гада се ухили пренебрежително.

— С този тук бих се справил и сам по всяко време.

— Е, нека не преувеличаваме — каза Джексън. — Нищо не се знае, Гада. Може пък и да се съживи внезапно и да те хване за гушата.

— С вързани ръце ли? — запита „доктор“ Гада пренебрежително.

— Въпреки това Час и Валтер ще останат тук — отсече главатарят. — Като сте трима, няма да ви бъде толкова скучно. Е, тогава... Утре рано сутринта ще дойда пак. Нетърпелив съм още отсега да видя какво ще стане дотогава.

Ласитър чу как част от мъжете напуснаха подземното помещение. Стъпките им заглъхнаха навън.

Той започна да оглежда предпазливо през тесните процепи на клепачите си. Трима от мъжете бяха останали при него, но изобщо не му обръщаха внимание. Не подозираха нищо, още повече че „доктор“ Гада току-що бе отбелязал:

— На първо време няма от какво да се притесняваме. Аз и без друго не вярвам, че той отново ще дойде на себе си. В специализираните среди наричат това мнима смърт.

— Ти се оправяш дяволски добре, Гада — каза един от останалите двама. — Приличаш ми на истински дипломиран доктор.

— Аз наистина съм такъв — заяви надуто Гада. — Завършил съм университета в Батън Рийдж. През гражданска война бях военен лекар с ранг на капитан.

— На чия страна?

— На страната на справедливостта, естествено — изръмжа раздразнено той. — Един истински луизианец никога няма да се бие на страната на проклетите янки.

— Извинявай, Гада. Недей да кипваш веднага! И защо не си остана доктор? Би могъл да се установиши в някой град. Чувал съм, че с такава практика могат да се натрупват купища пари. И освен това щеше да бъдеш уважавана личност. Нямаше да има защо да се криеш.

— Нямах късмет — отвърна мрачно Гада. — Малко след войната се спречках с един майор от янките. Стигна се до дуел. Със саби. Оказах се по-добър от него и въпросният янки вече не се изправи. Той се случи син на един генерал. Така че трябваше да се покрия някъде. Тогава приех и сегашното си име. Приятелите ми отдавна вече ме мислят за мъртъв.

— Това е знаменита история — възклика възхитено другият. — Защо не си ни я разказал досега?

— Защото това са си мои лични неща, приятели — отговори Гада. — Ще ви помоля за една услуга. Не разправяйте на другите за това! О'кей?

— Нямаш проблеми, Гада. Какво ще правим тази вечер? Долу изобщо не ми харесва. Особено пък точно тук.

Той се поразкърши и погледна към дръвника, до който стоеше опряна огромната екзекуторска секира. Ласитър също вече бе зърнал с крайчеца на окото си чудовищното приспособление.

— Да отидем в съседната стая — предложи Гада. — Ще вземем и този тук.

Двамата му съучастници веднага се съгласиха с него, и то далеч не само защото той беше началникът в момента. Радваха се да напуснат това злокобно място.

Ласитър също почувствува облекчение. Той отново се престори на вдървен, когато го помъкнаха като чувал с картофи към съседната стая, при което вързаните му ръце се разраниха до кръв в острите ръбове на твърдия каменен под. Болката беше ужасна, но цялото това изтезание имаше и още една последица. Ласитър я забеляза едва когато го тръшнаха на земята в съседната стая и отново на първо време го зарязаха на произвола на съдбата. Въжетата се бяха разхлабили и протрили до такава степен, че той отново можеше да пораздвижи малко ръцете си. Усети го съвсем ясно.

Изпита неописуемо желание веднага да се нахвърли с триумфиращ вик върху тримата негодници, но се овладя.

Това, което му предстоеше сега, бе чисто изпитание за търпението му. Започнеше ли да действува, той трябваше да е съвсем сигурен, че ще може отново да движи правилно ръцете си във всички посоки. И да бъде уверен, че рефлексите няма да му изневерят точно когато се касаеше за борба на живот и смърт.

Той все още беше твърде замаян. Проклетото бучене в главата му не бе отслабнало осезаемо.

Започна със съвсем бавни упражнения. Разтваряше непрекъснато пръстите си и незабелязано, милиметър по милиметър, променяше положението на ръцете си.

Така измина близо час.

Гада и двамата му партньори играеха карти и пиеха. Запасите в това подземие, изглежда, бяха неизчерпаеми.

Гада бе един от онези средни на ръст, но невероятно жилави, франко-американци от южната част на Щатите. Те се славеха като жизнерадостни момчета и страстни картоиграчи. И освен това като разпалени разказвачи на всякакви истории. Гада го бе доказал преди малко, когато им бе поднесъл трагичната история на своя живот.

Ласитър не повярва на нито една дума от нея. Но в момента това така или иначе беше без значение.

Сега най-важното беше да скочи светкавично бързо, и то точно в най-подходящия момент, и да се нахвърли върху тримата негодници.

Това съвсем нямаше да бъде така просто. Те бяха въоръжени, а Ласитър не знаеше дали силите и реакциите му са отново поне наполовина възстановени.

В това отношение имаше някои непредвидими моменти, които можеха да се окажат фатални за него.

Непрекъснато все някой от тримата поглеждаше Ласитър. Но това бе по-скоро по навик. Бдителността им всъщност отдавана беше приспана. Те не вярваха, че е възможно да ги заплашва каквато и да било опасност.

Освен това вече се бяха и понапили. Особено дребничкият французин. Впрочем той, изглежда, здравата си пийваше.

Ласитър реши, че е настъпил неговият час. Не биваше да отлага повече. В случай че успее да се справи с тези тримата, преднината му по-късно щеше да бъде по-голяма.

Той още веднъж си пое дълбоко дъх.

Всичките му сетива и мускули бяха напрегнати до крайност.

Сетне внезапно и напълно безшумно излезе от полусянката и се изправи в светлия кръг на лампата, висяща над масата на картоиграчите.

Тримата тъкмо се бяха смели на нещо.

Сега за части от секундата се вцепениха и ужас сви гърлата им.

Явно им се струваше, че той току-що, пред очите им, бе възкръснал от мъртвите.

А Ласитър се нахвърли върху им като бесен дявол. Всякакви съображения и всякаква почтеност от негова страна биха били не на място в случая. Касаеше се за това да бъде или да не бъде, да живее или да умре. И за унищожаването на една от най-жестоките престъпни банди, срещу която някога се бе изправял.

И неговото единствено оръжие бяха юмруците му.

Той цапардоса първо с дясната си ръка единия от тях така силно, че се чу само едно недвусмислено хрущене и улученият извъртя очи.

Ласитър вече беше пред втория си противник, който тъкмо се опитваше да вдигне револвера си и вече почти бе натиснал спусъка.

Но точно тогава Ласитър се озова при него. Той строши с върха на ботуша си китката му и ръката му се изви неестествено назад и нагоре.

Беше зловеща гледка. Едновременно с това изтрещя изстрелът, предназначен за Ласитър.

Мъжът изкрещя с широко отворени, ужасени очи, политна назад и притисна с две ръце раната в простреляното си тяло.

Но Ласитър не го погледна вече. Със следващата си бясна атака той се насочи към малкия, жилав французин.

За щастие той беше пил твърде много. Не бе в състояние да реагира достатъчно бързо и в безпомощното си отчаяние само вдигна ръце, когато Ласитър се нахвърли върху него.

— Моля ви — запелтечи Гада. — Моля ви, недейте...

Побелял от ужас, той бе отстъпил назад до стената.

Ласитър го сграбчи за гушата и му взе револвера. След това обра пистолетите и ножовете и на двамата, които вече бяха мъртви.

Гада се беше облегнал на стената, бял като платно. Цялото му тяло се тресеше и той не се осмеляваше да помръдне от мястото си.

— Аз мислех, че ти...

— Къде е Джулия? — рязко го прекъсна Ласитър.

Той не биваше да губи никакво време. Не знаеше дали изстрелът не е бил чут. Останалите убийци може би вече бързаха насам.

— Там, оттатък — едва успя да продума Гада и посочи вратата, водеща към залата за екзекуции, където бяха първоначално. — Аз, аз

ще ти покажа...

Ласитър го хвана като заек за врата и го раздруса яко.

— Хайде, върви напред! Имаш ли ключ?

— Той е на вратата.

Ласитър го бълсна пред себе си. В залата на ужасите все още гореше една лампа и едва сега той успя да види съвсем ясно цялата тази зловеща картина.

В края на помещението, в тъмната му част, се намираше една врата, която Ласитър преди това не бе забелязал.

В ключалката ѝ стърчеше ключ.

Той така трескаво го завъртя, че едва не го счупи. Опомни се, овладя се. По дяволите, точно сега не биваше да си изтърва нервите. Все още всичко висеше на косъм. Всеки момент тук, в Подземието, можеха да изникнат и другите убийци. Тогава шансовете на Ласитър отново щяха да се сведат до минимум. А също и шансовете на Джулия.

Най-сетне той успя да отвори с тръсък тежката, обкована с желязо врата. Надникна в малкия затвор.

Дъщерята на Габриел седеше върху леглото. Тя се бе свила на кълбо и бе скрила глава в ръцете си.

Пред погледа му проблесна червеникавата ѝ коса и той забеляза, че роклята ѝ бе разкъсана. По кожата на момичето ясно личаха следи от удари.

Дива ярост избухна в гърдите му. И това за един кратък момент отклони вниманието му.

Малкият, жилав Гада посегна и със светкавична бързина извади от колана му един от револверите, които Ласитър бе отмъкнал.

— Върви по дяволите, ти...

Искаше да стреля, но Ласитър беше по-бърз от него. Той не се нуждаеше от револвер, нито пък от никакво друго оръжие. Достатъчни му бяха юмруките.

Цапардоса го по главата и „доктор“ Гада се свлече на земята като ударен от гръм.

Ласитър отново прибра револвера. С един поглед установи, че на първо време няма защо да се страхува от Гада.

Той пристъпи в подземния затвор.

— Джулия, аз...

Тя се метна встрани и насочи острите си нокти към лицето му. Очите ѝ горяха с убийствен огън.

— Махай се, мръсник такъв! Остави ме на мира!

Това бяха очи на човек, загубил разсъдъка си. Ласитър разбра веднага какво означаваше тази отбрана. Разбра го по разкъсаната ѝ рокля и по следите от брутални удари по лицето ѝ. Сигурно беше изтърпяла много ужаси, бедната. Въпреки това Ласитър не биваше да проявява никакво състрадание.

Той бълсна встрани ръцете ѝ, хвана я здраво и яко я разтърси.

— Джулия, опомни се! Аз съм Ласитър, приятел на баща ти. Тук съм, за да ти помогна. Аз...

Тя го погледна неразбиращо. Разсъдъкът ѝ, изглежда, отказваше да възприеме правилно всичко това.

— Какво каза, човече? Къде е баща ми?

В този момент Ласитър дочу стъпки и ругатни и пусна Джулия.

На вратата на стаята за екзекуции се появи един от убийците. Той държеше в ръцете си къса пушка и я надигна за стрелба.

Проклятие! Това съвсем не беше истинско оръжие, а рязана пушка за сачми.

Мъжът изобщо не успя да изправи хоризонтално двойната ѝ цев. Куршумът на Ласитър го улучи точно по средата на челото. Въпреки това в предсмъртната си агония убиецът натисна спусъка. Разнесе се страхотен трясък, който отекна в цялото подземие. Човек с право можеше да се уплаши, че ще му се спукат тъпанчетата на ушите.

Всичко, случило се през последните няколко минути тук, в това подземие, се струваше на Ласитър като някакъв кошмар.

Но беше действителност. Ужасяваща истина, пред която вече никой не можеше да си затваря очите.

Сега всяка секунда беше скъпоценна. Оттук нататък долу щеше да се разрази борба на живот и смърт. Вече нямаше да има пощада. От нито една от страните.

Джулия се бе свлякла върху леглото. Тя лежеше там напълно неподвижна, като мъртва. Ужас разтърси Ласитър.

Дали не я бе улучила някоя сачма?

Не. За щастие тя беше жива.

Инстинктивно бе потърсила убежище в припадъка. Изтощените ѝ нерви не бяха издържали докрай целия този ужас.

Ласитър не изгуби и секунда.

Той повдигна Джулия от леглото и я метна на раменете си.

Трябваше да изчезва от Подземието на смъртта, защото скоро тук щеше да настъпи истински ад.

Но как да намери пътя за навън?

Той грабна рязаната пушка на мъртвия бандит и отдели известно време, за да извади от чантата му мунициите.

После с Джулия на рамо излезе от стаята. В неизвестността.

6.

Ласитър прескочи мъртвия, който бе изникнал така ненадейно с рязаната си пушка. Момичето, все още в безсъзнание, лежеше преметнато върху лявото му рамо.

Той пресече стаята за екзекуции и зловещата картина премина пред очите му като в някакъв кошмар. Всичко това беше така чуждо на обичайната действителност и все пак бе самата истина.

Никога нямаше да забрави тези ужасни картини.

Гада тъкмо се бе размърдал на земята. Все още замаян, жилавият французин впи изцъклените си очи в него.

— По-добре изобщо не опитвай! — изръмжа му Ласитър и закрачи нататък.

Но накъде трябваше да продължи? Намираше се в една дълга подземна галерия, слабо осветена от няколко лампи. Но светлината водеше само в една посока.

Това беше пътят, който поемаха убийците, напускайки Подземието на смъртта. В противен случай там нямаше защо да светят лампи.

Сега от тази посока до ушите на Ласитър достигна шум. Убийците напредваха насам. Сега те щяха безмилостно да се впуснат да гонят него и дъщерята на Габриел.

Ласитър пое в противоположната посока. Трябваше да продължи да се движи нанякъде. Това беше единственият му шанс.

С големи крачки, но без излишно бързане, навлезе в тъмнината на подземната галерия. Много скоро достигна до едно място, където тя се разклоняваше в две посоки. Той нямаше как да види това, но го почувствува. Продължи да се движи пипнешком напред. Просто в посока, която му подсказваше инстинктът. В случая нямаше никакъв смисъл да размишлява твърде дълго. Ако съдбата пожелаеше, щеше или да го спаси, или да го погуби. Ласитър не можеше да направи нищо друго, освен да се остави на късмета си.

Далеч зад него се разнесоха силни викове. По тях той разбра, че мъжете не бяха много.

Бандата вече може би значително бе намаляла. С трима от тях окончателно се беше справил. Четвъртият, Гада, бе ударен здравата. Доколкото Ласитър можеше да прецени умопобъркания им главатар, вероятно щеше да накаже със смърт и „доктора“.

Ласитър продължи да се движи все така напред, в неизвестността на мрака. Нямаше и най-малката възможност да се ориентира. Можеше да разчита само на инстинкта и на късмета си.

Това подземие сякаш нямаше край. Отдавна вече му беше станало ясно, че се намира в лабиринт от галерии. Но нямаше и най-малката представа накъде извеждат те. Знаеше само, че е изпаднал в безизходна ситуация.

Дали изобщо щеше да намери пътя за навън?

Той все още чуваше шума от суетнята на враговете си, но вече не така силно.

Може би сега те размишляваха.

Ласитър усети, че Джулия се размърда. Почувствува как тя си пое дълбоко дъх и цялото ѝ тяло внезапно се напрегна.

Знаеше много добре какво означава това. Ето защо веднага се пресегна и запуши с ръка устата ѝ малко преди тя да изкреши.

— Спокойно, Джулия! Запазете спокойствие, по дяволите! Аз съм, Ласитър. Изпраща ме баща ви. Искам да ви помогна.

Той се беше спрял. Пусна я бавно на земята и ѝ заговори бързо с приглушен глас.

— Моля ви, Джулия! Поязвайте ми, аз съм ваш приятел. Искам да ви изведа оттук здрава и читава.

Тя стоеше плътно до него. Ласитър усещаше дъха ѝ в лицето си. Постепенно започна да различава очертанията ѝ. Очите му бяха привикнали към тъмнината. Бе съобразил и това, че момичето отново можеше да изпадне в истерия и бе готов отново светковично да запуши с ръка устата ѝ.

Но внезапно усети как тя обгърна с ръце врата му.

От гърлото ѝ се изтръгна ридание.

С всичките си сили се вкопчи здраво за него.

— О, господи! Наистина ли съм спасена?

— Не съвсем. Засега — прошепна той. — Но ние ще успеем.
Вярвам твърдо в това.

Дишането ѝ се поуспокои, но сърцето ѝ все още бясно биеше.

— Как се казваш? Как ти беше името? — запита възбудено тя.

— Ласитър.

— Как попадна в Подземието на смъртта?

— Ще ти разкажа за това по-късно, Джулия. Сега трябва да се махаме оттук. Не бива да губим и секунди повече. Чуваш ли ги?

През лабиринта от подземни галерии блещукаха светлинни от факли. До Ласитър и момичето достигаха възбудени гласове.

— Ела! — прошепна той. — Ще можеш ли да ходиш?

— Да.

— Тогава върви плътно зад мен!

Той закрачи напред и усети, че тя го последва. Мислеше си за това, че бандата убийци вероятно можеше да се оправя добре в този лабиринт от подземни галерии.

Но за щастие това не беше така.

Ягуара Джексън и неговите разбойници бяха по принцип също толкова безпомощни, колкото и Ласитър. Те също знаеха съвсем малко за лабиринта, построен навремето тук от мексиканските патриоти.

— Назад! — извика Ягуара Джексън. — Върнете се всички обратно при мене!

Бандитите пристигнаха с факлите си. Малко по-късно всички вече стояха събрани в центъра на печално известното Подземие на смъртта.

Ягуара Джексън кипеше от яд. Очите му се бяха налели с кръв. Той впи яростен поглед в „доктор“ Гада.

— Ти ми я забърка тази каща, Гада. Ти, съвсем сам. Проклетата ти диагноза. Как стана така, че той изведнъж се съвзе? Кажи ми как е възможно това? Защо изведнъж се оказа, че може да се движи свободно?

Гада седеше, все още замаян, върху студения под.

Той знаеше, че се касае за живота му, но въпреки цялата обзела го паника, хранеше слаба надежда, че ще съумее още веднъж да отърве кожата.

Гада трескаво се прекръсти няколко пъти.

— Това е дело на сатаната — произнесе дрезгаво с напуканите си устни. — Беше магия, шефе, заклевам ти се. Ние бяхме безсилни. Стреляхме по него, но куршумите просто не го ловяха. И тогава Час внезапно се озова на земята, а после Валтер се застреля сам. Това може да е само магия, дело на сатаната. Аз самият многократно стрелях по него, но той налетя върху ми като никаква хищна птица. Мога дори да се закълна, че за няколко секунди се превърна в огромен орел. Обгърна ме като черен облак и след това вече нищо не виждах и нищо не усещах. Той може би е самият дявол, шефе. Цяло чудо е, че съм все още жив.

Гада мълкна и закри лицето си с ръце.

Всички го гледаха дълбоко впечатлени.

Повечето от тях бяха много суеверни. Гада на това и разчиташе. Беше изпечен хитрец. Много пъти вече се бе измъквал ловко по този начин.

Дори и Ягуара Джексън се впечатли от разказа му. Това явно му личеше, макар че той се опитваше да го прикрие.

Ръката на страха бе докоснала и него. Може би, мислеше си той, тук наистина има пръст никаква тъмна сила.

— Назова ли поне името си?

„Доктор“ Гада поклати глава.

— Не каза нито дума. Нито звук...

Гада играеше ролята си перфектно. И всички му вярваха. Дори главатарят им беше впечатлен. Но после отново се овладя и изръмжа:

— Не вярвам в духове. И той е човек от плът и кръв, в противен случай изобщо нямаше да ни падне в ръцете. Е, как мислите вие? Защо не започна с дяволските си номера още от самото начало?

Бандитите кимнаха в знак на съгласие и Гада отново неволно сви главата си между раменете.

Но той имаше късмет. Убийствената ярост на Джексън се беше поизпарила. Освен това му бе хрумнало, че Гада отново можеше да му потрябва, ако някой от тях отново бъдеше ранен. Въпреки че не беше истински лекар, все пак разбираше малко от лечение на рани. Доказвал го бе неведнъж.

Джексън плъзна погледа си по хората, които му бяха останали. С него бяха общо деветнадесет мъже.

— Сега той се движи слепешката навътре в лабиринта — каза Джексън. — Ще се опита да намери някъде пролука, за да се измъкне навън. Междувременно на нас вече са ни известни три от тези изходи. Този при развалините, при стария форт и под хамбара на старата. Имаме значи тези три изхода... Аз съм твърдо уверен, че ще го спипаме. Него и момичето естествено.

Той поглади неволно лицето си, по което от този следобед насам личаха няколко драскотини.

После раздели мъжете на групи. Три групички от по трима мъже трябваше да се отправят по най-късия път към вече познатите им изходи. Трима трябваше да останат в Подземието и да дебнат, в случай че непознатият им враг реши да се върне обратно.

— Аз самият и останалите ще се пръснем в града — отбеляза накрая той. — Трябва да завардим всички пътища, които водят до името на Габриел, тъй като то ще бъде крайната цел на бягството им. А сега на работа! Гада, ти ще останеш тук в готовност. Възможно е скоро да ни потрябваш.

Мъжете от отделните групи се втурнаха навън.

Джексън посочи тримата мъртвци.

— Завлечете ги в ямата — заповядда той. После махна с ръка на другите, които бе изbral за свои придружители.

Те напуснаха лабиринта от подземни галерии както обикновено — през бара на старата Франка. Освен тях никой друг не знаеше нищо за тайната врата, водеща към Подземието, която съществуваше вече почти тридесет години.

Старицата беше наела бодегата и я бе превърнала в бар тъкмо затова, защото знаеше тайната ѝ. Пък и по този начин се увеличаваха клиентите ѝ сред обикновените гринго, които бяха далеч по-платежоспособни от мексиканските ѝ посетители от Барио де Латинос.

Тя наистина притежаваше тези стари планове. В това Джексън не се съмняваше. Беше му дошло като печалба от лотарията, когато старата Франка го бе заговорила за това един ден. Тогава тя си търсеше съучастник, когото да въвлече в плана си за отмъщение. И така се бе стигнало до това споразумение.

Старицата искаше отмъщение.

Беше му смутолевила нещо, че по някаква си причина иска да потърси сметка от баснословно богатия хасиендеро Реймънд Луис

Габриел.

Джексън я смяташе за умопобъркана. Но какво значение имаше това изобщо?

Той се интересуваше само от подземния лабиринт, който можеше да се превърне за него в истинска златна мина.

Но трябваше първо да получи плана на лабиринта. В противен случай нищо не можеше да се направи.

Беше се опитал най-напред да го проучи на своя глава. Но в тази бъркотия без план човек не можеше да се оправи. На някои места ненадейно се натъкваха на заблатени участъци или на тъмни пропasti. Трима от хората му изчезнаха там завинаги.

Може би на непознатия щеше да му се случи същото. Впрочем възможно бе и вече да си е строшил някъде главата заедно със спасената заложница.

„Да се надяваме, че не е!“ — помисли си Джексън. Той искаше да получи още някоя и друга сума като откуп.

Но не беше ли вече малко попрекалил? Нямаше ли да бъде по-добре, ако бе послушал някои от своите хора, които смятаха, че ще бъде по-правилно да пуска куриерите, носещи парите? Защо трябваше непременно да се поддава на страстта си към убийствата и да ги обезглавява? Това при него беше една болестна страст.

В бара, както всяка вечер, беше препълнено. Странно, че привличаше толкова много хора. Старата трябва да имаше нещо особено в себе си. Може би сбръчканото ѝ лице омагьосваше по някакъв начин клиентите.

Джексън забързано излезе с бандитите си навън. Малко по-късно той разпредели мъжете в отделни групи.

Отново се беше поуспокоил. Бе прехвърлил всичко през ума си. Всъщност непознатият чужденец не можеше да му се изпълзне. Ако изобщо успееше да намери някой от малкото изходи, водещи вън от лабиринта.

Или може би щеше да открие друг изход?

Може би все пак наистина бе надарен с някакви свръхестествени сили?

Джексън отново бе обзет от съмнения. Вече не се чувствуващ съвсем сигурен след зловещия разказ на Гада.

— По дяволите! — изръмжа Джексън на себе си. — Не и на мене тези номера! Не можеш да ме изплашиш!

След като си даде кураж, се почувствува малко по-добре.

Инстинктите му на убиец наново се пробудиха.

Очите на Ласитър така бяха привикнали към тъмнината, че той отново можеше да различава контурите на нещата около себе си. И отново се изпълни с увереност. Беше свободен и притежаваше оръжие. Можеше да се отбранява, ако внезапно се появише някой от онези негодия. Твърдо бе решен да им даде стабилен отпор.

Джулия се държеше здраво за панталона му. Струваше ѝ се, че е ослепяла. От време на време простенваше приглушено.

Когато достигнаха до едно ново разклонение на подземната галерия, Ласитър още веднъж се спря. Беше като при игра на зарове. Дали щеше да успее да вземе правилното решение?

Реши да поемат по дясното разклонение. Усети дъх на плесен, много по-лош от миризмата, която ги обграждаше досега. Този път въздухът беше тежък и някак си упойващ.

Ласитър неволно си помисли за блато и блатни газове и точно тогава хълтна в лепкавата тина.

Като че ли с някакви невидими ръце тя го задърпа надолу.

Той се хвърли назад и с гърба си падна отново върху твърда почва.

Джулия изкрешя ужасено. Вкопчи се здраво в него и тази паническа реакция вероятно го спаси да не бъде погълнат окончателно в лепкавите дълбини. Джгулия здраво впи ноктите си в него.

— Какво стана, Ласитър? — възбудено запита тя.

— Задръж се така върху мене! — отвърна ѝ той. — С всичките си сили, които имаш. Затънал съм в някаква мочурлива дупка.

Джулия се хвърли с цялата си тежест върху него. Тя изцяло се бе променила. Беше преизпълнена с желание за борба, откакто разбра, че едрият мъж има добри намерения спрямо нея и се е появил наистина като неин спасител.

Край тях издрънчаха железа. Ласитър бе пуснал рязаната пушка на земята и се бе освободил от заграбените револвери. Бяха общо четири. Той знаеше, че всяко едно от тези оръжия скоро можеше да се окаже от жизнено важно значение.

— А сега ме притисни така, сякаш искаш да ме убиеш — засмя се той. — Вложи цялата си сила! Представи си, че съм Джексън.

Тя се нахвърли като бясна. Беше ѝ напомnil за нещо, което още дълго щеше да я преследва. Би предпочел да ѝ го спести, но в една такава ситуация всякакви средства за него бяха оправдани.

Джулия действително така здраво го притисна към пода, сякаш наистина искаше да го убие.

И по този начин той получи необходимата му опора, за да освободи краката си от всмукалата ги тиня.

Когато най-сетне успя да го направи и усети как по лицето му полепнаха пръски тиня, се чу един отвратителен звук.

Но сега това нямаше никакво значение.

Запъхтян и изтощен, той полежа така известно време. А момичето лежеше върху му и се притискаше към него.

Но сега вече съвсем не така, сякаш искаше да го убие, а по-скоро преизпълнено с любов.

— О, Ласитър! — прошепна тя. — Скъпият ми Ласитър!

И притисна устните си към неговите.

Целувката му подействува като живителен еликсир. Той внезапно усети как предишните сили отново се надигат в него.

Обгърна Джулия с ръце и я притисна здраво към себе си.

— Ти си чудесна — прошепна той. — Да се надяваме, че скоро ще успеем да се измъкнем оттук.

— Ако изобщо някога успеем — въздъхна тя. — Тогава бих била доволна.

Те се изправиха и тръгнаха обратно. Когато отново достигнаха разклонението, поеха в другата посока.

Този път Ласитър се движеше значително по-предпазливо. Беше му ясно, че тук на всяка крачка можеха да дебнат какви ли не смъртоносни опасности.

Напредваха безкрайно бавно. Изгубиха всякаква представа за изминалото време. Колко ли дълго бяха вече тук, долу? Дали навън отново не бе настъпил ден?

Дали изобщо някога щяха да видят отново дневната светлина? Или може би вече бяха погребани живи? Ласитър неволно си спомни за онзи зловещ разговор между убийците.

Те продължиха нататък в тъмното. И тогава той почувствува отнякъде хладен полъх. Това не беше спареният дъх на плесен от подземните галерии, не, това беше свеж земен въздух.

Ласитър спря.

Джулия стисна здраво раменете му. Беше се бълснала в гърба му и имаше нужда от неговата опора.

— Какво има?

— Близо сме до целта — прошепна ѝ той. — Спокойно, сега запази пълно спокойствие, Джулия! Някъде напред има изход. Но мога да си представя, че там вече ни дебнат.

Тя внезапно притисна устните си до ухото му и го целуна по брадясалата буза.

— Какво си наумил?

Беше се променила невероятно. Нямаше и следа от предишната страхливост. Изглежда, преживяното заедно с него приключение я бе направило вътрешно силна.

— Можеш ли да боравиш с револвер? — запита я той.

— Знам какво трябва да се направи, но не вярвам да улуча.

— Това не е толкова важно. Главното е да се вдигне врява — той сложи един „Колт“ в ръката ѝ.

— Ако се наложи, трябва само да натиснеш спусъка — прошепна ѝ. — Ще останеш в прикритието и щом потрябва, просто ще стреляш право в целта. Само не се излагай на опасност!

После ѝ обясни как да действува. Тя изглеждаше много решителна.

— Имам доверие в теб, Ласитър — и отново го целуна.

Изльчваше невероятна страсть. И воля за живот.

Харесваше му все повече и повече. Той с мъка се отдели от нея.

— Сега ще тръгна напред. Изчакай тук, докато ти дам знак!

Някъде напред трябваше да има изход. Полъхът ставаше все по-сilen и свеж.

И изведенъж Ласитър видя кръглия процеп и през него — звездното небе над себе си. Впрочем то вече бе започнало да просветлява. Не беше тъмно, а по-скоро бледо, с някаква неопределена сивота.

Наближаваше утрото.

Ласитър наподоби цвърченето на мишките. Звучеше твърде сполучливо.

Джулия се плъзна безшумно, като сянка, при него.

Той постави пръст върху устните ѝ.

Ослуша се. Минутите минаваха. Отвън не се чуваше никакъв подозрителен шум.

Ласитър ѝ даде да разбере, че трябва да остане все така тихо на мястото си. Докосна револвера в ръката ѝ и Джгулия кимна в отговор.

Той провери дали са по местата си и останалите три револвера, пъхнати отзад в колана му, и повдигна рязаната пушка. Беше безкрайно благодарен на съдбата, че му се бе отдало да си набави тези оръжия.

Приближи се предпазливо до изхода. Беше подгответен за всичко. Напълно бе възможно онези негодия да дебнат вече някъде в близост до изхода. Поставил се бе на тяхно място. Те трябва да са съобразили, че ще се опита все отнякъде да се измъкне от подземния лабиринт.

Ласитър се повдигна бавно нагоре. След няколко минути, които му се сториха цяла вечност, той показа предпазливо главата си от дупката.

Не се случи нищо. Ослуша се със затаен дъх. Свежият нощен въздух приятно проникващ в дробовете му. Струваше му се, че току-що е възкръснал от мъртвите, и то действително си беше горе-долу така, ако само си припомнеше ужасите, които бе преживял в Подземието.

Напразно се бе притеснявал. Вероятно престъпниците не знаеха за този изход.

Отново наподоби мишето цвърчене, но този път два пъти кратко едно след друго. Това беше уговореният с Джгулия знак, че наоколо е чисто.

Тя дойде със светкавична бързина, но се стараеше все така да не вдига излишен шум.

Ласитър се повдигна на ръба на отвора и понечи да подаде ръка на Джгулия, за да ѝ помогне да излезе навън.

В този миг чу звука на металните затвори.

Моментално се хвърли встрадни.

— Внимавай, Джгулия! — предупреди я той и повдигна рязаната пушка.

Наоколо засвяткаха дула на оръжия. Оглушителен пукот разцепи утринния въздух.

Ласитър стреля по посока на първата просветнала цев и видя как нечие лице се мянна в здрача и политна нанякъде.

Той веднага преметна рязаната пушка и стреля в другата посока. Трясъкът на паркъра заглуши пукота на револвера, с който някой бе стрелял по него.

Отново предсмъртен писък прониза отиващата си нощ.

Ласитър захвърли паркъра. И двете му цеви бяха изпразнени, а нямаше време за повторно зареждане.

Затова измъкна от колана си един от заграбените револвери.

— Хвърли го, човече!

Гласът зад него прозвуча студено.

Ласитър замръзна. Ръцете му се свлякоха надолу и дланите му се разтвориха. Револверът тупна тежко на земята.

Но другите два пистолета все още бяха в колана му. Това все пак беше някакъв, макар и минимален, шанс.

Но впрочем той вече не хранеше много големи надежди.

Човекът зад него, изглежда, се чувствуваше твърде сигурен. В противен случай отдавна вече щеше да стреля.

— Много разумно от твоя страна, човече — отбеляза мъжът. Гласът му беше с мексикански акцент. — Сега си мой пленник, чужденецо.

— И какво ще правим нататък? — запита Ласитър.

— Дъщерята на Габриел трябва да излезе от дупката — каза мъжът. — Хей, чуваш ли? Хайде излизай, знам, че си вътре.

Не получи никакъв отговор.

— Тя е ранена — обясни Ласитър. — Счупи си крака. Намира се малко по-нататък в галерията. Исках да я взема по-късно, но можеш да го направиш и ти, след като свършиш с мен.

— Да, ще приключка с теб, човече. Но първо искам да зная кой си. Нашият „доктор“ твърди, че си самият сатана. Но аз не вярвам в това. И ти си човек като мен. Как се казваш?

— Името ми е Ласитър.

— Ласитър значи — каза мъжът. — За това ще получа от шефа специална награда.

— Никога! — прозвуча един друг глас и това беше гласът на Джулия.

После веднага изтрещя револверен изстрел и Ласитър се хвърли встрани.

Едва тогава и мъжът стреля със своя „Колт“. Но вече не беше в състояние да се цели правилно.

После се свлече бавно на колене.

Зад него стоеше Джулия, изникнала сякаш изпод земята. Тя все още държеше димящия револвер в ръката си.

Бандитът се килна напред и се претърколи на земята. Той стенеше ужасно. В далечината се дочуха гласове.

Ласитър грабна рязаната пушка и хвана Джулия за ръка.

— Да изчезваме оттук!

Те се затичаха. Пред тях на фона на все по-просветляващото небе се извисяваха останките от мисионерската църква. Кулата приличаше в утринния здрач на някакъв зловещ, огромен, заканително издигнат пръст.

И точно от тази посока към тях тичаха някакви фигури. Те изреваха яростно и изстреляха пъrvите си куршуми по двамата.

Ласитър подаде на Джулия пушката, която междувременно отново бе заредил.

— Стреляй, когато дойдат достатъчно близо! — прошепна ѝ той.

— Залегни долу!

Джулия се оказа първокласен партньор. Тя вече се бе хвърлила ниско на земята.

— Бягай, приятелю!

Бе схванала бързо какво възnamерява да направи Ласитър. Щеше да бъде безсмислено. Тримата мъже, втурнали се към тях, стреляха като луди. Не трябваше да им оставят никакво време за размисъл.

Ласитър затича на зиг-заг надясно, описвайки по този начин дъга, като едновременно с това стреляше и с двата револвера.

И тогава изтрещя паркърът със своите скъсени дула, които имаха чудесно разсейващо действие.

Тримата нападатели стояха плътно един до друг. В убийствената си ярост бяха обърнали внимание само на Ласитър. Смятаха го за единствената опасност.

„Какво ли може да ни направи една такава глупава гъска?“ — си мислеха те и тази мисъл предизвикваща в тях единствено смях.

Но смехът им премина светкавично бързо. Те се затъркаляха в безредие един през друг като есенна шума, разпръсната от силен вятър. Изглеждаше ужасно как те, клатушкайки се и залитайки, махаха отчаяно с ръце, сякаш търсеха нещо, за което да се задържат и да продължат поне още мъничко проклетия си живот.

Джулия вече пристигна с лудешки бяг при него, стискайки рязаната пушка с двете си ръце. Лицето й не издаваше никаква паника, а по-скоро яростна решителност.

Те се шмугнаха тичешком в най-близката уличка, но Ласитър вече бе насочил вниманието си към една определена цел.

Познаваше Ел Пасо много по-добре, отколкото можеха да предположат враговете му, и имаше тук няколко приятели, на които можеше да разчита.

Един от тях беше Лу Хао, китаецът.

Тъкмо в неговата къща с ресторант и луксозни бани изчезнаха Ласитър и Джулия. Но те не влязоха през вратата, а се прехвърлиха през един полуутворен прозорец, намиращ се в задната страна на сградата.

Ласитър веднага го затвори и се сниши с Джулия под перваза.

Отвън тичешком преминаха трима мъже.

— Отидоха нататък — извика единият от тях. — Бързо, няма да ни се изпълзнат.

Междувременно в цяло Ел Пасо цареше оживление. Навсякъде по улиците тичаха на сам-натам любопитни хора.

— Току-що ни объркаха с двама непознати — засмя се Ласитър.
— Сега могат да търсят, докато им причернее. Но през деня не могат да направят кой знае какво. Пък и шерифът на Ел Пасо трябва да си каже думата. Този Роб Уебстър е мъжко момче.

— Къде сме, Ласитър? — запита Джулия. — Държиш се така, сякаш сме в безопасност.

— Ние наистина сме в безопасност — отвърна той и погледна към вратата, която тъкмо в този момент безшумно се бе отворила. — Добре утро, Лу. Надявам се, че няма да ти навлека някоя неприятност.

— Бъдете добре дошли под скромния ми покрив — усмихна се едрият китаец. — Можете да остане тук колкото искате. Една малка

почивка ще ви се отрази добре и на двамата — той се засмя приветливо. Отдавна бе прозрял що за човек е Ласитър, защото беше страшно умен. — Какво ще кажете като начало за една хубава баня? — предложи им той. — После можете да хапнете, а след това и да си поспите. Докогато поискате.

— Това е най-доброто предложение, което съм получавал през последните няколко години, Лу — каза Ласитър, обгръщайки с ръка раменете на Джулия, покрити само с няколко парчета плат. Всъщност цялата ѝ рокля се бе превърнала в мръсна дрипа. Нищо чудно, след всичко, което бе преживяла.

— Нали знаеш коя е тя, Лу?

— Коя е?

— Това е дъщерята на дон Габриел.

По лицето на Лу не пролича и следа от вълнение. Тези китайци! Човек никога не можеше да разбере какво всъщност мислят.

— Значи сега работиш за дон Габриел? — запита той.

— Отново позна. Както винаги си много проницателен.

— Ще ви пригответя банята. Междувременно трябва да се подкрепите с нещо. Елате с мен!

Той ги въвведе в една малка стаичка без прозорци. В средата ѝ имаше ниска махагонова масичка, а около нея бяха разположени облечени в кожа възглавници за сядане. В сумрачния въздух се носеше сладникава миризма. Ласитър знаеше, че вечерно време тук се пушеше опиум. Изобщо къщата на Лу бе свърталище на порока, но такова, каквото можеха да си позволяят само особено заможните хора. Този дом в известен смисъл бе една от тайните гордости на Ел Пасо.

Лу пъргаво натрупа върху масата най-различни ястия и напитки. Джулия хапна съвсем малко. Тя седеше равнодушно върху една от възглавниците. Едва сега бе осъзнала всичко, което ѝ се бе случило.

В същото време беше толкова изтощена, че едва държеше очите си отворени.

След като се нахраниха, влязоха в друго помещение с две овални вани от онекс. Обзвеждането му струваше цяло състояние. От два различни крана във ваните течеше гореща и студена вода.

Две хубави млади китайки се погрижиха за Джулия, която притвори очите си в топлата уханна вода. Китайките я изкъпаха

предпазливо, като малко бебе, и почистиха мръсотията, която на места се бе наслойла на дебели пластове върху нежната ѝ кожа.

Сега вече съвсем ясно се виждаха многобройните драскотини и кръвонасядания. Ласитър можеше да си представи как е била изтезавана от този мръсник Джексън.

За разлика от Джулия той се чувствуваше великолепно.盧 бе седнал с кръстосани крака на ръба на ваната му и пушеше лула. Ласитър също запали с наслада една скъпа хавайска пура.

Двете китайки изведоха Джулия от ваната, положиха я върху един диван и я намазаха с някакви масла, чийто аромат достигна чак до Ласитър. Накрая я облякоха със син копринен халат и я отведоха в една от спалните, разположени на горния етаж.

— На първо време няма да можеш да ѝ се порадваш — засмя се卢. — Ще спи най-малко осем часа като заклана.

— И при мен няма да е по-различно,卢.

— Я не ми ги разправяй на мен тези. Ти си най-издръжливият мъж в целия Запад. А сега разказвай най-сетне! Ще се пръсна от любопитство.

Ласитър разказа какво е преживял.

卢 го слушаше с притворени очи. Беше така унесен в разказа му, че приличаше на статуя на Буда от далечната си родина. Така, както беше седнал с кръстосани крака, дебелият му корем изпъкваше още по-ясно.

— Това Подземие на смъртта е истинска сензация — отбеляза той, когато Ласитър привърши разказа си. — Дори и аз досега нямах никаква представа за него. Ще можеш ли отново да намериш мястото, откъдето сте се измъкнали с Джулия?

— Това не би било проблем.

— И при развалините на мисията трябва да има още един изход — размишляваше на глас卢. — Ако поискаш, аз естествено ще ти помогна.

Ласитър поклати глава.

— По-добре недей,卢. Не искам да излагаш на опасност живота си заради мен. Ти имаш първокласна работа с това заведение. И на теб никой не ти създava затруднения, защото живееш спокойно и не се набиваш в ничии очи. Добре известен си и с даренията си при различните благотворителни начинания. Като се вземе всичко това

предвид, ти си почитан човек, Лу. По-добре би било да не се набъркваш в такива истории.

Дебелият китаец се засмя с благодарност.

— Радвам се да чуя това, Ласитър. Ти имаш право, не би било добре, ако се забъркам. Но въпреки това бих могъл да направя нещичко за тебе. Ще събера сведения. Може би ще мога да разбера как най-лесно да се добереш до Ягуара Джексън. Този човек е цяла напаст. Най-добре би било да попадне в ръцете на шерифа. Роб Уебстър е страхотен мъж. Винаги се радвам, когато успее да залови някой престъпник.

— Вярвам ти — усмихна се Ласитър. — Но не си подавай главата много-много навън. Би могъл лесно да си навлечеш някоя беля. Ще те помоля само за една малка услуга — да изпратиш при дон Габриел един пратеник.

Усмивката на китаеца замръзна на устните му. По лицето му не остана и следа от предишната приветливост.

— По този въпрос би трябало да си поговорим още, приятелю Ласитър.

— Имаш нещо против дон Габриел ли?

— Той е една ненаситна ламя — меланхолично отвърна Лу. — Ненаситен дракон, който погъща всичко в огромната си паст. Да, аз го ненавиждам. Той е разорил много хора. Навлякъл е нещастия на един човек и ще навлече и на много още други, ако не се сложи край на машинациите му.

— Как прави това?

— Знаеш ли, че банката на Рио Гранде е негова?

— Откъде мога да знам?

— Е, сега вече знаеш. Дон Габриел естествено е човекът, който обмисля и направлява всичко под прикритие. Той никога не се появява официално като големия капиталист, какъвто всъщност е. Той се грижи за това дребните фермери и притежатели на малки ранчо, които са затънали до гуша, да получават щедри кредити. Това Рио Гранде Банк навсякъде го рекламира. И хората идват с готовност, за да им се помогне. Те естествено ипотекират имотите си, защото всички се надяват, че скоро ще им потръгне. В някои случаи обаче тенденцията е точно обратната. Но това не е по вина на засегнатите, о, съвсем не! Те всичките са изключително трудолюбиви и честни хора. Но какво биха

могли да направят, когато просто не им върви? Когато някой открадне добитъка им или подивели каубои подгонят някое стадо през нивите им и малко преди жътвата изпотъпчат всичко? Тогава внезапно съответната ферма или ранчо затъва още по-дълбоко и всичко тръгва на провал. Има вече цяла дузина такива фермери в околността, които са приписали имотите си на дон Габриел и са останали като обикновени арендатори на доскоро собствената си земя. Сега те работят за заплатата, която той им плаща, и повече не им се случват никакви нещастия. Няма вече пожари и кражби на добитък. Потърпевшите знаят много добре какво се крие зад всичко това, но могат само да скърцат със зъби и да свиват юмруци в джобовете си. И защо се огъват ли? Защото всички те имат семейства и защото тайно се надяват един ден да могат отново да си откупят обратно всичко. Но дон Габриел предварително се е погрижил да им попречи за това. Чрез приписването на имота старите дългове не са били изцяло погасени. И върху остатъка, който все още има да се изплаща, се начисляват и лихви. Не се прибавят към него, приятелю, а само се начисляват. И то в повечето случаи много фино. Така се натрупват цяла камара дългове, която с годините никой вече не ще бъде в състояние да обгърне с поглед.

Ласитър си наля едно уиски и кимна така, сякаш цялата тази мръсотия изобщо не го засяга.

— Затрогваща история, Лу — каза подигравателно той. — Не знаех досега, че си толкова състрадателен.

— Аз съжалявам не другите, а самия себе си — отвърна Лу.

— По дяволите, това вече е много! Колко си взел от банката на Рио Гранде?

— Точно сто хиляди долара.

— Това не би трябвало да означава край за тебе. Ти си богат човек, Лу.

— Бях, някога — отвърна той и чудно, но все още се усмихваше.

— Бях инвестирал известни пари в акции. Предимно в сребро. Те се обезцениха поради предизвиканото от американците внезапно заливане на пазара със сребро. Остатъкът вложих в една друга сделка. Тя не беше съвсем чиста.

— Контрабанда?

— Оръжия за една страна в Южна Америка — отговори Лу. — Не искам да те отегчавам сега с подробности. — Вложих триста хиляди. Две трети от тях притежавах аз самият. Остатъкът взех назаем. В цялата тази история имаше предателство. Знам дори и кой беше предателят. Накрая Габриел сам направи така, че сделката да пропадне. Чрез своите посредници естествено. Самият той винаги остава в сянка.

— Сигурен ли си, че той го е направил?

— Имам доказателства — отвърна Лу. — Но нищо не мога да направя с тях. Бих се саморазобличил. Ръцете ми са вързани, Ласитър. И най-лошото е, че този сатана ме държи в ръцете си. Аз все още му дължа тези сто хиляди долара. Плюс лихвите. Няма да мога повече да се измъкна. Той ги накара да ми поставят ултиматум. Мога да продам това заведение на банката и после да остана да работя и занапред тук като обикновен служител. Това е дилемата, пред която съм изправен в момента.

— И какво мислиш да правиш?

— Минавало ми е вече през ума да го убия.

— Но това не е в твоя стил, Лу. Познавам те. Ти никога не си се занимавал с убийства.

— Още повече че това с нищо няма да ми помогне — отбеляза Лу. — Смъртта на дон Габриел няма да ме избави от дълговете ми. Но имам и една друга идея, приятелю. Тя току-що ми хрумна.

Ласитър кимна.

— Разбирам. Мислиш за Джулия. Прав ли съм?

— С нея човек би могъл да изнуди Габриел. Той вече даде първите сто хиляди долара. Ще му разкажеш, че едва си успял да се измъкнеш, но Джулия все още се намира в ръцете на бандитите. Ще му кажеш, че искат още веднъж същата сума. Парите ще дадеш на мен. И накрая ще заведеш дъщеря му жива и здрава вкъщи. Естествено няма да го направиш просто така, без нищо. Ще те включва в сделката, да речем, с двадесет хиляди. Все пак ще бъдат лесно спечелени пари, нали? Освен това ще получиш добро възнаграждение и от дон Габриел. Помисли си, приятелю!

Ласитър в никакъв случай не биваше да отказва. За Лу той си беше един истински разбойник, а не таен представител на закона. В противен случай никога не би му направил това предложение.

Ако откажеше веднага, Лу би го заподозрял. Той беше дяволски проницателен. И на всичкото отгоре беше и доста хитър.

— Ще помисля върху това предложение — отвърна Ласитър. — Сега на първо време се нуждая от няколко часа сън.

— Габриел е неблагодарно копеле — добави Лу, докато Ласитър, измъкнал се вече от ваната, се подсушаваше. Не бива да се учудваш, ако ти скрои някой номер. Той при всички случаи все още не е забравил, че си застрелял четирима от неговите хора. Много е злопаметен.

— Те се изпостреляха взаимно — каза Ласитър. — Аз да съм улучил най-много двама от тях.

— Това няма никакво значение — отвърна Лу. — Ти си го предизвикал с поведението си. Такива неща той не прощава на никого. Направил си го за посмешище пред хората му. После те е помолил да му помогнеш. Заведи днес обратно скъпата му дъщеря и ще срешнеш един друг дон Габриел. Би могъл много бързо да намериш смъртта си. Знаеш ли, че в имението си той сам раздава правосъдие? Това е публична тайна, но никой не би се осмелил да му търси отговорност за това. Мексиканските власти така или иначе го смятат за човек, който с твърда ръка се грижи за реда и справедливостта. На някои отговорни лица в правителството им е дори вероятно по-удобно да има такъв един човек, който да се справя с престъпниците по късата процедура. Това спестява на държавата много разходи. По заповед на дон Габриел вече са били обесени няколко човека. Същата съдба може да сполети и теб.

Ласитър уви хавлията около хълбоците си.

— Имам нужда от нови дрехи и оръжия — каза той. — Ще ми набавиш ли всичко необходимо, Лу?

— А след това?

— Мисля, че ще отида при дон Габриел — замислено отвърна Ласитър. — Това може би ще бъде най-удачното в случая.

— Знаех си, че ще успея да те убедя — засмя се Лу. — Скоро ще разбереш, че съм имал право. Ще се поогледам малко в града. Когато се наспиш, ще ти съобщя какво ново има.

— Имам още един въпрос.

— Слушам те.

— Достатъчно голямо ли е леглото на Джулия за двама?

— И още как. Дори много по-голямо — отговори Лу и разпери с широк жест ръцете си.

7.

В Ел Пасо се носеха какви ли не слухове и фантастични истории.

Шерифът Роб Уебстър бе пристигнал бързо с всичките си помощници по различните места на престрелките.

Навсякъде бяха намерили само мъртвци. Общо девет на брой. Мексиканци, а също и американци.

Повечето от тях, само ранени в началото, са били доубити покъсно с изстрел от непосредствена близост.

Шерифът Уебстър беше изправен пред една загадка. Нямаше нито едно свидетелско показание, което да можеше поне донякъде да му помогне.

Очевидно в случая се касаеше за война между различни банди. Такива неща тук непрекъснато се случваха. Мексиканците и американците постоянно си тровеха взаимно живота и когато се стигнеше до вражди между различните банди, тогава наставаше истински ад.

Всички мъртвци бяха безименни. Не намериха в тях нищо, което да сочи по някакъв начин тяхната самоличност. Изложиха ги и прилежно ги фотографираха, както бе предписано по правилник. Много любопитни се стекоха там и преминаха покрай отворените им ковчези. Странно, но не се намери никой, който да познава някого от мъртвите.

На шерифа Уебстър не му остана нищо друго, освен да напише един дълъг доклад за случилото се. Той изобщо не вярваше, че шефовете му горе ще се впуснат да разследват по-нататък случая.

Тук, в Рио Гранде, подобни кланета бяха почти ежедневие.

Дори и предишната нощ бе имало престрелка в една уличка на „Барии де Латинос“. Някакъв си чужденец беше разчистил там доста яко. После бе изчезнал безследно и отново никой не знаеше името му.

Шерифът Уебстър си мислеше за едрия чужденец, когото бе зърнал бегло онази вечер преди престрелката. Може да е бил той и вероятно също е паднал убит. Но все още не го бяха намерили.

Уебстър беше добър шериф, но не можеше да размишлява вечно върху проблем, който никога не би могъл да разреши.

Той не знаеше нищо за ожесточената война, която се разиграваше буквално под повърхността.

Нямаше и най-малка представа за смразяващите сделки на дон Габриел, който се ширеше в огромната си, елегантна хасиенда оттатък границата, в Сонора.

Не би могъл да знае нищо и за старицата, притежаваща плана на една стара система от подземни галерии от времето на мексиканската война, която бе изградила върху тази своя тайна фантастичния си план за отмъщение.

Как би могъл шерифът Уебстър да знае всичко това?

Беше му необходимо много време, за да напише докрай доклада си. За него това бе много изморителна работа.

Когато най-сетне привърши омразното си задължение, влезе в първия изпречил се насреща му бар. Може би ще подочуе нещо по някаква случайност. Нищо не се знае. Хората разправят какви ли не неща и от време на време се случва някои от тях да се окажат верни.

В Ел Пасо наистина се разправяха много неща. В бара на старата Франка също усилено се дискутираха събитията от последната нощ.

Накрая всички мнения се обединиха в едно — че се касае действително за битка между две големи, взаимно съперничещи си банди.

На никого, освен на самите участници в събитията, не би му хрумнала мисълта, че в случая един-единствен мъж се бе сражавал сам срещу една свръхсила.

Ягуара Джексън се бе оттеглил с претърпялата си значителни загуби престъпна банда обратно в Подземието на смъртта. Сега бяха останали точно десет. Те седяха с мрачни физиономии в заседателната си стая, обзведена като бар.

— Той е все още в Ел Пасо — започна Джексън. — Научих това току-що. Предполагам, че е ранен. Момичето също може да е отнесло някой куршум. Във всеки случай са се скатали някъде. Аз вече завербувах нови хора. Впрочем междувременно научих и името му. Казва се Ласитър.

— Откъде го разбра, шефе?

— Това си е моя тайна — с чувство на превъзходство се ухили Ягуара Джексън.

Беше го научил от русата мексиканка Антурия, която се бе представила преди две нощи като Петра и която непрекъснато си избираше нови имена.

Тя беше опасна гадина. Понякога Джексън си мислеше, че един ден ще се окаже твърде опасна и за самия него, защото работеше само за собствения си интерес.

Нейният основен занаят беше предателството. Може би някой ден щеше да предаде и него на дон Габриел.

В тази дяволска игра човек трябваше да бъде подготвен за всякакви изненади и на Джексън вече многократно му бе минавало през ума да затвори завинаги устата на опасната съучастница. Но тъкмо сега тя му беше твърде необходима. След най-новото развитие на събитията бе придобила особена важност.

Антурия му бе разказала и за това, как Ласитър се бе наложил при дон Габриел. Как го бе компрометирал пред целия му персонал. При нормални обстоятелства това би било равнозначно на смърт деяние, но дон Габриел бе сметнал за по-удачно да се възползува на първо време от смелостта на този безстрашен мъж.

Той бе доверил на своя помощник Джордж Винсент, че по-късно нещата щяха да се променят. И тогава Ласитър щеше да си получи заслуженото, и по-точно — примка около шията. Никой не биваше да си позволява да вдига безнаказано ръка срещу могъщия дон Габриел.

Антурия беше подслушала разговора им.

— Той ще умре веднага щом получа обратно Джулия — бе потвърдил още веднъж дон Габриел, а Ласитър не подозираше нищо за тази своя присъда.

През последните няколко секунди Ягуара Джексън обмисли още веднъж всичко.

Беше сигурен в победата си.

Ласитър нямаше да успее да се измъкне с Джулия и да премине границата.

Дон Габриел, от своя страна, щеше да се въздържи от всякакви действия. Той знаеше много добре какво бе заложил в цялата тази игра.

— Какво ще правим сега, шефе? — запита Пийт Логан, когото той бе избрал за свой заместник.

Джексън се ухили и каза:

— Двамата не могат да ни се изпълзнат. Имаме още доста време до вечерта. Тогава ще пристъпим към действие. Ще ви кажа точно какво трябва да правите.

Мъжете го бяха зяпнали в устата и го слушаха съсредоточено.

Всички те в известен смисъл го боготворяха, тъй като под неговото ръководство досега всичко бе вървяло без засечки. Отдавна му се носеше славата на един от прочутите „непобедими“.

Никой не мислеше за това, че през нощта Ласитър им бе нанесъл значителен удар.

Ягуара Джексън знаеше как да убеждава слушателите си.

Нито един от мъжете не забеляза, че и него го човъркаше съмнението.

Но той успя да го прикрие със самохвалството си.

Когато привърши краткото си слово, вярваше толкова твърдо в голямата победа, колкото и слушателите му.

В Подземието на смъртта се въззари отново предишното настроение.

Дон Габриел говореше с Джордж Винсент, който от скоро заемаше мястото на Франк Шаткин.

— Какво мислиш за това, Джордж? Дали двамата изобщо са още живи?

— Възлагам големи надежди на него, дон Габриел.

— Какво по-точно имаш предвид?

— Той е страхотен смелчага. От онези, които никога не се предават.

— Къде ли може да са сега?

— Скрили са се някъде. Русокосата вече ни осведоми за това. Веднага, щом научи нещо ново, тя ще се върне обратно тук.

— Цяло щастие е, че тя ни помага — отбелаяза дон Габриел. — При първа възможност ще ѝ подаря няколко нови обици. Тя си ги заслужи. Ще ѝ се отблагодаря по-обстойно при пръв удобен случай.

Джордж Винсент само се усмихна.

Откакто дон Габриел му бе разкрил, че смята да убие Ласитър веднага щом получи обратно Джулия, той вече не го разбираше.

— Какво ти става? — тросна му се дон Габриел. — Да не би да си се загрижил за това, дето искам да пратя на оня свят тоя смелчага? Джордж Винсент поклати глава.

— Как ти хрумна това, шефе?

— Само така си помислих — отстъпи Габриел и се усмихна изкуствено. — Не бива да се изнервяме, Джордж. Въпреки това... аз трябва през цялото време да мисля за Джулия. Мисля, че на това момче дяволски му върви с жените.

— И аз така смятам, дон Габриел.

— Какво ще правя, ако той я прельсти?

— В момента не бих мислил за това, шефе.

Дон Габриел замълча известно време с поглед, впит в празното пространство. Той размишляваше напрегнато. По лицето му личеше, че е развълнуван.

— Къде ли може да са сега, Джордж?

— Откъде бих могъл да знам, дон Габриел?

— Бедната ми малка Джулия! — изстена дон Габриел.

Той се бе втренчил с измъчено лице пред себе си.

Всеки път, щом заговореше за Джулия, лицето му се смекчаваше. Тя беше единствената му слабост.

Навън изтрополяха конски копита. Двамата мъже погледнаха през прозореца и видяха русата мексиканка.

Тя вече се ползваше тук с известна свобода.

Часовоите я пускаха да преминава навсякъде. Не я претърсваха за скрити оръжия както другите посетители.

Тя влезе в големия хол и разтърси русите си къдици. Въпреки че беше дребничка, много добре знаеше как да се представи в най-благоприятна за нея светлина. Знаеше, че дон Габриел харесва поведението й.

Тя се спря на две стъпки пред него. От погледа ѝ не убягнаха закачливите искрици в очите му, но дон Габриел не извърши това, за което тя тайно се бе надяvalа. Не я взе в прегръдките си.

— Какви новини има? — запита напрегнато той.

В зениците му обаче се прокрадваше онази добре позната ѝ похотливост. Малката руса мръсница разбираше много добре тези неща. Тя бе участвувала като момиче за забавление в различни

празненства, които неведнъж се бяха превръщали в диви, разюздани оргии.

Дон Габриел никога не ѝ бе обръщал внимание.

Но сега беше различно.

В очите му се четеше похот.

— Мога ли да говоря насаме с вас, дон Габриел? — запита нахакано тя, като погледна многозначително към него.

— Защо насаме? — попита я дон Габриел.

— Защото научих някои неща, които не бива да научава всеки — отговори тя. — Страхувам се, дон Габриел. Затова бих искала да се доверя само на вас. Единствено само на вас.

— Нима смяташ моя помощник недостоен за доверие? — запита изненадано той. — Какво ти става?

— Извинете ме, дон Габриел — тя почти се разплака и изтри очите си с ръка. — Не мога иначе. Но ако вие искате да получите дъщеря си обратно здрава и читава, то аз мога да ви доверя това, което научих, само на четири очи.

Той пристъпи към нея и я хвана за раменете. Едва в този миг, изглежда, усети, че Антурия нямаше нищо под тънката си риза. И притежаваше освен това прелестни форми.

Тя забеляза как в него внезапно се разгоря желание.

Точно това беше очаквала.

Бе го включила хладнокръвно в сметките си. И действително се бе получило точно така, както си го бе представяла.

— Ти остани тук! — каза дон Габриел на помощника си. — Ще се оттегля с Антурия горе.

Джордж Винсент само кимна в отговор. Той чу как двамата се изкачиха по стълбите и по шума разбра, че отиваха към спалнята.

Габриел я сграбчи жадно веднага щом пристъпиха във великолепната му спалня. В този момент той не мислеше нито за дъщеря си, нито за Ласитър. Сега искаше нещо друго. Спокойно можеха да продължат да говорят за сериозните неща и след като се разтовареше.

Но беше си направил сметката без малката руса мръсница.

Тя се изпльзна светкавично от ръцете му и отстъпи назад към стената.

— Не така! — изсъска тя. — Искам първо...

— Но...

Очите ѝ изпускаха искри.

— Искам първо да ме изслушаши — прекъсна го грубо тя. —
Искаш ли дъщеря ти да се върне жива и здрава или не?

Той заплашително пристъпи към нея, но се осъзна в последния момент.

— Е, добре, какво искаш?

— Знам къде е дъщеря ти, Реймънд Габриел. Как трябва да ти го кажа? Как ще ти бъде най-добре да ти го кажа?

— Как си позволяваш да говориш така с мен? Аз ще те...

Той отново понечи да се нахвърли върху нея, но разсьдъкът му го възпря. Спомни си внезапно, че бе заложил твърде много в тази игра, която владееше до съвършенство.

Осъзна се. Беше истински майстор — умееше виртуозно да се преструва.

— Извини ме, моля те! — каза благо той. — Аз те обичам, Антурия, отдавна изпитвам към теб това...

Тя повдигна дясната си ръка, поклати глава и каза усмихнато:

— Спести си празните приказки, Габриел! Изобщо не искам да те залъгвам в това отношение. Тук съм, за да ти предложа една сделка. Мога да се погрижа отново да получиш дъщеря си здрава и читава и същевременно мога да ти предам и Ласитър.

Тя го погледна в очакване. Леденостудено. Знаеше, че дон Габриел трябва да се съгласи.

— Как ще стане това? — запита дрезгаво той.

— Би могло да стане само с моя помощ.

— Не ме измъчвай така, Рубия!

Рубия — блондинката. Винаги я наричаха така по време на дивите оргии в хасиенданта. Досега Габриел не ѝ беше обръщал особено внимание, тъй като там винаги се намираха и много други красавици. Сега обаче гледаше на нея с други очи.

Освен това се тревожеше и за дъщеря си Джулия. Гризеше го и омразата му към Ласитър.

Този кучи син се бе осмелил да вдигне ръка срещу него. Да го компрометира пред хората му.

Това бяха все неща, които никога не трябваше да се случват.

Авторитетът му трябваше да бъде отново възстановен.

Сега Рубия му предлагаше тази възможност.

Тя се усмихна. Беше разбрала, че е успяла да го оплете в мрежите си.

Позволи му да я прегърне, но се възпротиви, когато той понечи да я целуна.

— Преди това искам да ми обещаеш нещо, Габриел.

— Всичко, каквото поискаш:

— Искам да сключим писмен договор.

— После, Рубия, след това.

— Не! Сега!

— И после ще ми кажеш ли как мога да го спипам? И как да си върна обратно Джулия?

— Ще получиш всичко от мен, Габриел. Всичко!

Беше една мръсна сделка.

8.

Ако имаше как, Ласитър изобщо не би се отделил повече от Джулия.

Тя беше очарователна. Очите ѝ блестяха от щастие. И как само се гушеше в него...

— Ти си моят ангел-пазител, Ласитър!

— Трябва да те оставя — каза той. — Ти ще останеш тук и ще ме изчакаш. Съгласна ли си?

Тя го целуна, изпълнена с всеотдайност. Беше ѝ обяснил какво възнамерява да направи. Искаше да отиде първо до хасиендата на баща ѝ и да му съобщи за случилото се. Бе успял да я убеди, че е твърде рисковано да я взема сега със себе си.

Тя се бе съгласила.

— Поздрави го от мен — прошепна Джулия.

— Ще го поздравя.

Не му бе лесно да се отдели от нея. Тя беше чудесна любовница и той още отсега съжаляваше за това, че пътищата им скоро щяха да се разделят. А те трябваше да се разделят по някакъв начин, било то доброволно или не.

Лу Хао му бе приготвил един черен мексикански костюм. И каубойски ботуши с висок ток и сребърни шпори. Около периферията на черната му шапка блестяха сребърни монети като на някой много богат мъж.

Така облечен, Ласитър изглеждаше дяволски добре. Но още след първата крачка се наведе и свали шпорите си.

После още веднъж взе Джулия в обятията си. Той я обичаше и същевременно я съжаляваше за това, че имаше такъв баща.

Дали тя някога ще може да повярва във всичко това и да го разбере?

Целуна я още веднъж.

Струваше му се, че се разделят завинаги.

Ласитър бе издърпал малко назад черната си шапка. Беше го направил съвсем преднамерено, за да не бъде засенчено лицето му като на някой, който има какво да крие. Само съмнителните типове носеха шапките си ниско прихлупени на челата. Още отдалече това будеше подозрения.

Ласитър премина съвсем открито по Майн стрийт, а после и по Кале Принсипъл, която водеше надолу към реката и моста над нея.

Той се отби пътьом в три бара, където пи по половин чаша уиски. Остатъкът незабелязано разливаше по стърготините, покриващи пода.

Беше много важно да запази мислите си ясни.

След около час наближи моста. Междувременно бе станало десет часът и от двете страни на граничната река цареше непрекъснато движение.

Преди две нощи, когато Ласитър не по собствено желание пресече границата във файтона с хората на дон Габриел, положението съвсем не беше по-различно.

Тогава те бяха пропуснати съвсем безпрепятствено. Граничните постове също много добре знаеха на кого принадлежи изисканият файтон.

Но обикновените конници и пешеходци, които преминаваха границата, също не бяха проверявани. Отношенията тук бяха много свободни. Хората се срещаха приветливо усмихнати и си махваха с ръка за поздрав.

Ласитър бе сигурен, че ще успее да премине незабелязано от другата страна, без бандитите да се изпречат насреща му.

Когато си помисли за това, се намираше приблизително на 300 метра от моста.

Вече се чувствуващ в безопасност.

Все така спокойно той продължаваше бавно напред.

И тогава внезапно откъм тъмната уличка, вдясно от него, той дочу тих глас:

— Спри съвсем спокойно на мястото си или ще станеш на решето!

Ласитър се подчини и попита тихо, без да извръща глава:

— А сега?

— Сега се обърни бавно и влез в уличката! — заповядашепнешият глас. — Ако запазиш спокойствие, нищо няма да ти се случи. Движи се така, сякаш нищо не е станало. Просто завий и тръгни към нас! В противен случай ще има пукотевица и тогава ти още отсега можеш да се считаши за мъртъв.

Край Ласитър преминаваха жени и мъже. Ако не бяха многобройните минувачи, той отдавна вече щеше да се е преметнал и да е стрелял.

Преди няколко часа можеше да се бие, без да се бои, че ще бъде улучен някой невинен. Сега обаче това беше невъзможно.

Той трябваше да мисли за безопасността на нищо неподозиращите минувачи.

Дали тези хора изобщо предполагаха каква драма се разиграва тук?

Ласитър направи три малки крачки назад. На първо време не мислеше да се обръща.

— А сега? — запита той. — Как си представяте всичко това?

— Ела първо насам!

Ласитър остана с гръб към тях. Той пристъпи сякаш непохватно и в следващия момент се облегна на ъгъла на една къща.

Покрай него все така преминаваха хора, но никой не му обръщаше внимание. Нито един от минувачите не забеляза драмата, която започваше да се разиграва.

— Какво искате? — запита Ласитър. — Вие от хората на Ягуара Джексън ли сте, или...

Той се опитваше да ги отклони за малко. Това беше един от обичайните му трикове, когато се намираше в смъртна опасност.

Но този път се случи нещо съвсем друго.

Ласитър не очакваше такъв развой на събитията.

Беше ужасно.

Улучиха го още преди да се бе помръднал. Като че ли кон го ритна по слепоочието.

Но той все пак успя да прецени, че се касае само за лека, повърхностна рана.

А около него се разрази истински фойерверк.

Хората на дон Габриел наблюдаваха Ласитър, който се спускаше по улицата.

Те не бяха съвсем сигурни, докато водачът им, Джордж Винсент, не им даде знак. Дълго се колеба вътрешно, но после си каза, че трябва да остане верен на шефа си.

— Той е.

После видяха, че Ласитър внезапно спря и започна да се движи назад към началото на една тясна странична уличка.

На около 200 крачки по-нататък течеше Рио Гранде. Там се намираше мостът.

Зашо Ласитър изведнъж бе спрял?

Къде беше Джулия?

Над тази загадка Джордж Винсент напразно си бълскаше главата.

Дон Габриел им бе заповядал само да проследят двамата, докато преминат реката.

Но тук имаше нещо нередно.

Ласитър беше сам.

Къде бе Джулия?

Петимата мъже с Винсент бяха виждали вече Ласитър в хасиенданта. Единият от тях бе му прошепнал тихо, че това може би е той. Но не беше съвсем сигурен.

За няколко секунди Джордж Винсент се бе поколебал. Но накрая потвърди:

— Той е.

— Трябва ли да го...

— Да не сте луди! Само ще го проследим.

Ласитър стоеше на отсрещния бряг и, както изглежда, каза нещо.

Сега той отново тръгна. Облегна се на ъгъла на една от онези стари, полуразрушени къщи, обитавани само от плъхове и мишки.

На тайните му наблюдатели им се стори, че отново каза нещо.

Това наистина бе така. Ласитър тъкмо бе запитал момчетата от уличката какво искат от него. Те бяха от завербуваните от Джексън убийци.

И точно в този момент някой, изглежда, изпусна нервите си.

Издреша първият изстрел.

Той подействува като искра в барутен погреб.

Всички видяха как Ласитър падна, но не му обърнаха особено внимание. Враждуващите страни бяха разбрали, че са се озовали една срещу друга.

Цялата улица замръя при трясъка на изстрелите. Многобройните минувачи се втурнаха към първите попаднали пред очите им прикрития. Гърмежите кънтяха така оглушително, че на човек можеше да му се спукат тъпанчетата на ушите.

И всред цялата тази бъркотия лежеше Ласитър.

Никой не го поглеждаше. Изглеждаше мъртъв.

Бандитите се пръснаха в безпорядък от двете страни на реката. Опитваха се да нападнат противниците си в гръб или във фланг.

Настана страхотна бъркотия, в която дори и опитен военачалник едва ли би успял да се оправи.

И от двете страни мъжете падаха като повалени от ураган дървeta.

Шерифът Роб Уебстър пристигна бързо със своите помощници.

Тук-там все още се чуваха изстриeli.

После настъпи тишина.

Както предишната нощ.

Шерифът намери само трупове. Нямаше никой, който да може да му даде информация.

— Чух нещо за някакъв Ласитър — каза един от помощниците му. — Той, изглежда, е станал причина за пукотевицата тук.

Шерифът се извърна към него.

— Ласитър! Сигурен ли си, Бен?

— Толкова, колкото и в това, че сега съм тук.

— Ласитър — промърмори шерифът. — Би трябало да знам за това.

Той го бе видял при неговото пристигане в града, но не го беше разпознал.

Шерифът пристъпи към помощника си и го хвана за раменете.

— Откъде го чу, Бен?

— Не съм съвсем сигурен — отговори възбудено той. — Но мога да се закълна, че чух името му в цялата тази бъркотия.

Шерифът Уебстър пусна помощника си.

— Ласитър — промърмори той. — Бих бил щастлив, ако това е истина. Но просто не мога да повярвам.

— Познаваш ли го, шерифе?

— Бегло.

— Що за човек е той?

— Дяволски добър е. В това мага да се закълна.

— Човек извън закона ли е?

— Боя се, че да.

— И въпреки това ти го считаш за добър?

Шерифът Уебстър кимна.

— Да — промърмори той. — Говори се, че е извън закона. Но съм чувал необикновени истории за него. И аз самият не мога да кажа нищо повече. Но какво пък — не вярвам той наистина да е в Ел Пасо. Какво ще прави точно тук? — и той угрожено пълзна погледа си по неподвижните фигури. Беше отчаян, защото нищо не можеше да направи. Защото не знаеше нищо за дяволската игра, която бушуваше тук под повърхността.

Ласитър усети как го влачат по земята. Някой бе хвърлил към него ласо или нещо подобно, но той не бе успял да схване добре всичко това.

Просто се остави да го влачат по камъни и трънаци.

По едно време тегленето спря. Той чу шума на реката. Едно кръгло лице се наведе над него. Ласитър веднага го разпозна.

— Лу!

— Как си, приятелю?

Китаецът допря една малка бутилка до устните му. Питието бе парливо. Ласитър веднага почувствува как се възвръщат жизнените му сили.

— Мисля, че имах голям късмет — надигна се той с разкривена усмивка. — Всичко стана толкова бързо. Улучиха ме в главата. После вече нищо не помня. Ти знаеш ли какво се случи там?

— Проследих те тайно — заразказва Лу. — Знаеш ли, изпитвах такова едно особено беспокойство. Бях само на няколко метра от тебе, когато те повикаха. Щяха веднага да те пречукат, ако Джулия беше с теб. И тогава момичето щеше отново да е в ръцете им. Хората на Джексън искаха да те хванат жив, за да могат да те накарат да проговориш. Но точно тогава от другата страна на улицата се появиха хората на Габриел. Разпознах сред тях Винсент. И после внезапно изтрещя първият изстрел. Може би някое от момчетата чисто и просто от напрежение е натиснало спусъка. Имаше късмет, че падна веднага. Сметнаха те за мъртъв и повече не ги беше грижа за теб. Затова и успях да те измъкна в цялата тази бъркотия.

— Как успя да го направиши?

Лу посегна към нещо, което лежеше до него на земята. Беше един навит на руло кожен ремък.

— Роден съм в една област, където има много коне. Още като малко момче се научих да яздя. А също и на това, как се хващат диви коне. Уигурите са измислили много хитри неща. Например този уигурски трик. Да, не само тук е познато ласото. При нас то изглежда малко по-различно. С примката улових десния ти крак. Никой не забеляза как те извлякох в настъпилата покрай тази пукотевица суматоха.

— При пръв удобен случай трябва да ми покажеш този трик.

— Ще ти го покажа. Но сега трябва да преминеш реката. Малко по-нататък има рибарски лодки. Познавам много добре един от рибарите. Ако го помоля, ще те прекара на отсрещния бряг.

— Можеше да се сетиш и по-рано за това.

— И аз така мисля — отвърна Лу. — Но нека все пак бъдем доволни, че още веднъж сме имали късмет. Сега трябва да говориш с дон Габриел. Той трябва колкото се може по-бързо да научи какво се е случило.

— Мисля, че хората му са вече на път към него, за да му го съобщят.

— Не съм толкова сигурен. Под въпрос е дали някой от тях изобщо се е отървал жив.

— Дали всъщност не дебнеха мен?

— Не вярвам. Предполагам, че дон Габриел ги бе изпратил, за да те търсят. Чиста случайност е, че те съзряха, когато бандата на Джексън се опита да те спипа. Аз съм твърдо убеден, че искаха да ти помогнат. Със сигурност щяха да се намесят в решителния момент, ако не беше този изстрел.

Ласитър попипа слепоочието си и едва сега забеляза, че Лу му бе сложил превръзка.

— Може би този прибързан изстрел ми спаси живота — саркастично отбелая той. — Имаш право, Лу. Сега трябва колкото е възможно по-бързо да информирам дон Габриел за състоянието на нещата.

— Той ще ти окаже нужната помощ.

— Говориш така, сякаш внезапно си променил мнението си за него.

— Той е по-малкото зло — засмя се китаецът. — Джексън е един безпощаден изверг. Дон Габриел е само безсърдечен грабител. Сигурен съм, че ще ти се отблагодари подобаващо, когато отново получи дъщеря си жива и здрава. А тогава и Джулия ще си каже думата.

— И аз така мисля.

Те продължиха покрай речния бряг и стигнаха до един страничен ръкав, където стояха закотвени лодките на рибарите. Между дърветата имаше малки колибки. Китаецът знаеше как да се оправи. Той намери без затруднения колибата на мексиканеца Кристобъл. Кристобъл беше двадесетгодишен. Очите му блестяха дръзко, изпълнени с желание за действие.

— Когато всичко приключи, ще можеш най-сетне да се ожениш за Клара — обеща му Лу. — Ще се погрижа за това да имаш какво да й предложиш.

Кристобъл кимна и поведе двамата мъже към лодката си. След като се сбогува с Ласитър, Лу изчезна безшумно в тъмнината на нощта.

И двамата до известна степен бяха изпълнени с надежда.

Бандата на Джексън отново беше понесла тежки загуби. Това определено я бе направило безпомощна за момента. А Ласитър твърдо можеше да разчита на подкрепа от дон Габриел.

Те нямаше откъде да знаят, че дон Габриел изобщо не смяташе да бъде почен в случая, защото жилото на омразата към Ласитър бе заседнало твърде дълбоко в гърдите му. А и не подозираха нищо за предателството на русата вещица Рубия, внезапно прозряла големия си шанс.

Русокосата бе добре известна сред персонала на Лу. Затова и по всяко време можеше да получи добра информация от там. С щедро отмерени бакшиши тя се грижеше за това персоналът винаги да е на нейна страна.

И така тя бе разбрала, че едрият чужденец Ласитър се намира в заведението на Лу заедно с една хубава мексиканка. Момичето, което й го бе казало, не считаше това за никакво предателство. Бе го рассказало на русокосата чисто и просто от желание да поклюкарства. То не

знаеше, не би и могло да знае, каква беда им причинява. А събитията се развиха драматично.

9.

Джордж Винсент и още трима от хората на Габриел бяха останали живи. Винсент се упрекваше за това, че се е намесил.

Все пак целта им беше съвсем друга. Трябваше да отидат до дома на китаеца и да измъкнат оттам Джулия. Русокосата бе разказала на дон Габриел това, което знаеше. В замяна на предателството си тя бе поискала да сключи с него писмен договор. В него между другото бе записано, че донът ще я направи своя жена веднага щом Джулия бъде спасена. А освен това бе уточнена и една доста голяма парична сума, в случай че той се откаже от сватбата. Без да се замисли, дон Габриел подписа всичко, което тя искаше от него.

Тази глупава гъска! Как е възможно да е толкова заслепена? Щеше да си получи по-късно пердаха, който заслужаваше. Дон Габриел не можеше да позволи да го изнудват. Няколко изпечени мошеници вече напразно се бяха опитвали. Но с него бе по-добре човек изобщо да не се захваща.

Всичко това обаче не засягаше Джордж Винсент.

Той знаеше, че Джулия все още е в дома на китаеца. Те щяха да я измъкнат от там. Китаецът нямаше дори телохранител. Заведението му беше известно с това, че там все още никога не се бе стигало до престрелки или други някакви насилия.

Самите му клиенти се грижеха за това там да бъде спокойно. Те винаги водеха по няколко надеждни хора със себе си, които незабелязано караулеха отвън, докато шефът им се забавляваше.

Тази нощ в луксозния хотел нямаше много посетители. Само няколко прозореца от задната му страна все още светеха.

Затова пък в центъра на Ел Пасо кипеше оживление. Изпълнени с любопитство, хората се събираха на големи тълпи.

Нямаше друга тема за разговор, освен престрелките през последните нощи.

— Двама от нас ще се промъкнат изотзад — каза Винсент. — Ваго, ще дойдеш ли с мен? Като доброволец.

— Разбира се, Джордж.

Не им представляваше никаква трудност да се доберат до голямата сграда. Знаеха и как с извита желязна тел да отворят заключената врата.

От различните стаи все още се чуха шумове. Имаше още няколко клиенти, на които им бе безразлично какво става навън и искаха само да се забавляват.

Русокосата им беше описала много точно всички помещения. Затова двамата откриха много лесно стаята на Джулия.

Лампите вътре не светеха. Момичето стоеше изправено пред един полуотворен прозорец и гледаше напрегнато в тъмнината отвън.

Тя се извърна, когато вратата се отвори и двамата мъже влязоха.

Изплашено се дръпна назад, когато ги видя да пристъпват към нея.

— Моля, запазете спокойствие, мис Джулия! — прошепна строго Винсент. — Аз съм Джордж. Помните ли ме?

— Джордж! — възклика изненадано тя. — Как се озовахте тук? Боже мой, какво се е случило?

— Много неща — отвърна Джордж. — Но най-добре да ви разкажа за това по-късно. Сега, моля ви, елате с мен! Ще ви заведа в имението на баща ви, за да бъдете най-сетне в безопасност.

— Как успяхте да ме намерите?

— Получихме тайно съобщение. От човек, който ви желае доброто.

— Ласитър искаше да се свърже първо с баща ми — прошепна възбудено тя. — Преди малко чух изстрили. Случило ли му се е нещо, Джордж?

— Да, за съжаление. Опитахме се да му помогнем, но вече го бяха пристреляли.

— О, боже мой!

— Това не може вече да се промени, Джулия — прошепна Винсент. — Моля ви, нека да тръгваме! Не бива да губим време.

Тя наметна едно тъмно палто върху светлата си рокля. Движеше са като в сън. Ласитър значи беше мъртъв. Заради нея е трябало да се раздели с живота си.

Но Джордж Винсент имаше право. Сега тя трябваше колкото е възможно по-бързо да тръгне с тях към Мексико, където най-сетне

щеше да бъде в безопасност.

Джордж Винсент въздъхна с облекчение, когато видя, че Джулия запази спокойствие. Беше се опасявал, че ще изпадне в нервна криза.

Тогава щеше да му бъде трудно да я изведе незабелязано.

Те напуснаха хотела по пътя, по който бяха дошли.

Навън беше спокойно. Тук, от задната страна, Лу бе засадил една малка горичка. На около петдесетина метра от нея започваше мексиканският квартал „Барио де Латинос“.

Винсент, Ваго и Джулия се насочиха към храсталака. Там се бяха скрили другите двама човека на Габриел, които бяха останали на стража отвън.

Винсент ускори крачки си. Сега трябваше да побързат, за да стигнат колкото се може по-скоро до реката. Имаше същия план, както и Ласитър. И той искаше да се прехвърли с лодка на отсрещния бряг. Там те щяха да си набавят коне и да препуснат с бързината на вятъра към хасиендата. Едва там Джулия щеше да бъде недостъпна за врага им.

Русата предателка бе казала, че не знае кой е този враг. Джордж Винсент бе изразил съмненията си във връзка с това, но дон Габриел не искаше нищо да чуе.

Засега го интересуваше само и единствено това да може най-сетне отново да прегърне любимата си дъщеря.

Едва когато тя бъде вън от опасност, той щеше да се захване истински със зловещия си противник. Нямаше да пести нито усилията, нито парите си, докато не го унищожи.

Винсент и Ваго стигнаха до дръвчетата и храсталациите на малката горичка.

— Всичко чисто ли е, момчета?

— Всичко е чисто — отвърнаха му също така тихо и Джордж Винсент въздъхна с облекчение.

Но в следващия момент той внезапно почувствува как един силен, железен юмрук се впи в гърдите му.

Двамата мъже, изникнали пред тях, не бяха братята Грег и Сам Джеткинс.

За части от секундата Винсент разбра, че се бе случило нещо ужасно.

Той бълсна насторани Джулия и вдигна револвера си, който през цялото време бе държал готов за стрелба в ръката си.

Ваго направи същото.

Но зад гърба им вече се бяха появили и други фигури.

Свистенето на дълги ножове разцепи въздуха и нито Винсент, нито Ваго успяха да улучат с изстрелите си някого от своите противници.

Те рухнаха безмълвно на земята.

— По дяволите — извика приглушено някой. — Не трябваше да се стреля. Хайде! Вземайте я!

Джулия се опита да избяга, но пред нея изникнаха двама мъже и препречиха пътя ѝ.

Негодяите я грабнаха бързо и запушаха с кърпа устата ѝ, за да не може да вика.

Почти безсилна от ужас, тя се свлече в ръцете на мъжете, които я бяха хванали.

— Бързо! Да се махаме! — процеди през зъби Ягуара Джексън.
— След малко тук ще настъпи истински ад — и те изчезнаха с плячката си в нощта. Познаваха с подробности всяко кътче, така че успяха да достигнат бързо и незабелязано до „Щастливият ангел“ — бара на старата Франка.

В големия салон на кръчмата беше както винаги препълнено. Старата Франка усърдно се грижеше за това да има винаги много посетители. Говореше се, особено сред по-бедните слоеве от населението, че нея човек можеше много лесно да я измами. Тя се правеше, че не вижда, когато някой плащаше само едно питие, а бе погълнал вече десет пъти по толкова.

Старата Франка много добре забелязваше всичко. Но тя се нуждаеше от своите клиенти. Само така можеше да се концентрира напълно върху отмъщението си. Затова жертвуваше цялото си състояние, а то съвсем не беше малко.

Когато преди две години бе освободена от затвора, вече я очакваше нейната част от наследството ѝ. Изчислено в пари, то възлизаше на 80 000 долара и с тях Франка финансираше единствено само своето отмъщение.

За съжаление умът ѝ бе доста размътен. Това, че не можеше да мисли за нищо друго, освен за отмъщението си, я бе превърнало в

душевно болна. Безброй пъти си бе представяла как дон Габриел на колене пред нея ще хленчи за милост.

Но тя щеше безпощадно да го накаже. Със смърт. И то с възможно най-жестоката смърт.

Как щеше да изглежда всичко това в подробности, все още не знаеше.

Нямаше и най-малка представа, как би могла да подмами жертвата в дома си.

Ягуара Джексън трябваше да уреди това вместо нея. Естествено! В замяна той щеше да получи плана на подземния лабиринт.

И така в „Щастливия ангел“ както всяка нощ цареше добро настроение. Затова никой не видя как Джулия Габриел за втори път бе завлечена в подземния затвор.

Тя изпитваше смъртен страх.

Тежкоподвижният Лу тъкмо бе влязъл в хотела си, когато чу двата изстрела.

Веднага го обзе силна тревога. Въпреки пълнотата си, той изкачи с невероятна скорост стъпалата и разтвори със замах вратата на Джулината стая.

От пръв поглед разбра, че не е нужно да я вика по име. Ясно защо се бе стреляло отвън. Изстрелите бяха свързани с Джулия.

Но какво, за бога, се бе случило тук по-точно?

Лу изтича в канцеларията и грабна рязаната си пушка. Знаеше, че тя едва ли щеше да му послужи, но следващите инстинкта си. Нуждаеше се от нещо, с което да може да се защитава.

Въпреки това не се втурна, заслепен от ярост, навън. Отвори предпазливо задната врата, която вече не беше заключена. Ослуша се в нощната тишина. Дочу приглушени стонове. Идваха от малката горичка отсреща.

Не се чуваше нищо друго и Лу разбра, че похитителите на Джулия се бяха измъкнали. Избягали! При тази мисъл лицето му се изкриви от ужас. Той със сигурност не би могъл да ги възпре. Дори и с тази стара испанска рязана пушка.

Малко по-късно приклекна до Винсент и го обърна по гръб. Джордж беше все още жив. Той дори успя да му се усмихне разкривено.

— Хи, китаецо!

— Винсент — изръмжа Лу. — Каква каша сте забъркали?

— Исках да заведа Джулия в безопасност — простена Джордж.

— Направих го за добро...

Не можа да продължи. Изпадна в безсъзнание.

Лу го повдигна и го завлече до хотела. В стаите всичко беше останало спокойно. Никой не бе забелязал драмата, разиграла се отвън. Тук не беше нещо необичайно да се стреля понякога. Особено в последно време, така че хората вече бяха привикнали с това.

Лу завлече ранения мъж в стаята, в която бяха спали Джулия и Ласитър. Положи го върху леглото и изтича отново навън, за да провери за други ранени.

На тях за съжаление вече с нищо не можеше да им се помогне. Тримата мъже бяха мъртви. Винсент бе имал невероятен късмет, за да оживее. Тези убийци обикновено си вършеха работата докрай. Вероятно, бързайки да се измъкнат, не бяха успели да проверят още веднъж жертвите си. Освен това са били твърде уверени в делото си.

Лу отново се върна при леглото на ранения и махна от тялото му напоената с кръв риза, като я разкъса. Раната не изглеждаше толкова зле. Виждаше се само едно тясно бодване, сякаш кожата се бе разпукала от само себе си.

Лу донесе превръзки, алкохол за дезинфекциране и едно гърне със специална паста за рани. Направи всичко, което бе по силите му. Ако Винсент имаше добър ангел-пазител, щеше да оживее. Зависеше от това, доколко тежки бяха вътрешните увреждания.

Лу поднесе една бутилка към устните на изпадналия в безсъзнание мъж. Беше същото онова силно питие, което бе помогнало и на Ласитър да се съвземе.

Винсент също се посъзвзе донякъде. Необходимо му бе обаче известно време, за да осъзнае къде се намира.

— Съжалявам, Лу — прошепна той. — О, боже! Исках да заведа Джулия на сигурно място. Опасявам се, че в случая се касае за повороломно предателство, отколкото си мислех досега.

— Предателство ли? — запита Лу мрачно. — Разказвай, Винсент!

— Русокосата — прошепна Винсент с отпаднал глас. — Наричаме я Ла Рубия. Още през онази нощ се опита да подмами Ласитър в клопката. Разбрала е по някакъв начин къде са се

подслонили двамата. Тя съобщи на дон Габриел. И той ме изпрати тук с няколко от момчетата. Трябаше да измъкнем Джулия, а Ласитър...

Джордж замълча и поклати глава. Без малко да издаде всичко.

Но вече беше казал твърде много.

— Трябвало е да убиете Ласитър, нали? — процеди през зъби китаецът. — Това е искал дон Габриел. Не отричай, Винсент! Чета истината по лицето ти. Ти не умееш да се преструваш.

— Да, по дяволите — изстена той. — Аз бях против, но тогава дон Габриел ми напомни, че все още му дължа голяма благодарност за това, което е направил за мен. И нямаше как да кажа не. Но не исках да убия Ласитър, кълна се, Лу. Исках само да му отнема момичето. И след това щях да го посъветвам да не се мярка повече в хасиендата.

Китаецът седеше тъжно загледан пред себе си. После промълви тихо с дрезгав глас:

— Известно ли му е на дон Габриел, че заради него този мъж слезе в преизподнята, в ада, който нито един човек не би могъл да си представи? Джулия ми разказа всичко. Ако не е бил Ласитър, тя е щяла да бъде загубена завинаги. Той съвсем сам е разбил на пух и прах тази опасна шайка и й е причинил огромни загуби. Твойт дон Габриел с ума си ли е изобщо?

— Той мрази Ласитър — прошепна Винсент, — защото го унижи в хасиендата пред целия му персонал. Такива неща дон Габриел никога не прегъща. Той прие помощта му само за да може по-късно да му отмъсти за всичко.

Лу гледаше втренчено пред себе си. От устата му неволно се изплъзна това, което мислеше в момента:

— А той сега е на път към хасиендата. Не знае какво се е случило междувременно. Дон Габриел също не знае нищо.

Винсент се втренчи в него с недоумение.

— За кого говориш, Лу? Кой е на път към хасиендата?

— Ласитър естествено — ядосано отвърна китаецът. — Кой друг?

— Нима е жив? Мислех, че е застрелян.

— И аз така си помислих в началото. Но вече е добре и се отправи към дон Габриел. Беше тръгнал, за да поиска подкрепление. Само с помощта на една силна команда може да се ликвидира това свърталище на плъхове.

Те се спогледаха.

— Мога ли да те помоля за нещо, Лу? — запита Винсент след известно време, преминало в напрегнато мълчание. — Мога ли?

Лу поклати глава.

— Не е необходимо, Джордж. Аз и сам вече стигнах до тази идея. И ще я осъществя по собствена инициатива, а не защото ти си ме помогол за това.

— Кажи му, че русокосата играе двойна игра. Тя е една проклета усойница.

— Сигурен ли си?

— Само чрез нея бандата може да е разбрала къде са се подслонили двамата.

— Тогава значи и моят живот е в опасност.

— Боя се, че ще ти бъде трудно да убедиш дон Габриел — простена Винсент. — Той е от хората, които никога не искат да осъзнаят, че са сгрешили.

— Знам. Той е един обладан от зли духове човек.

— Побързай, Лу!

— Ще наема кола. С кочияш. Надявам се, че дон Габриел ще заплати за това.

— По-добре на първо време изобщо не го питай!

— Ще видим. Ще поръчам на готвача си да се грижи за теб. Кажи ми как е успяла русокосата да разбере за това?

— Мисля, че го е научила от някое от момичетата, които работят при тебе.

— Проклета женска паплач!

— Младите момичета често си падат по клюките. Не вярвам да е било преднамерено предателство. По-скоро се касае може би за случайност. Не мисли повече за това!

Лу промърмори нещо неразбрано и излезе от стаята. После предупреди готвача си, китaeц като него, човек, на когото можеше да се разчита.

Половин час по-късно Лу, седнал на задната седалка на един лек файтон, премина по моста на Рио Гранде.

Никога не беше си и помислял, че един ден ще му се наложи да помага на този проклетник дон Габриел. Затова и мислите, които го занимаваха в момента, не бяха особено весели. Но нямаше друг начин.

Той беше изпълнен със загриженост за Ласитър.

От дона можеха да се очакват всякаакви мерзости, когато наистина изпаднеше в ярост.

10.

Ласитър достигна имението на Габриел още преди зазоряване. Беше яздил възможно най-бързо, но конят, който му продадоха като уж един от най-бързите, бе всичко друго, но не и истински бегач. Той обаче бе доволен, че язди кротък кон, защото болките в главата му бяха все още доста силни.

Но не само куцата кранта бе виновна за това, че Ласитър напредваше твърде бавно. Пет мили преди хасиендана няколко ездача го пресрещнаха и го взеха в плен.

Те се отнесоха с него като с опасен враг, а той не се възпротиви, когато му взеха оръжието.

Момчетата изобщо не бързаха. Знаеха, че дон Габриел не гледа с добро око на едрия чужденец, затова и искаха хубавичко да го изтормозят. Завързаха ръцете му на гърба така, че да му бъде възможно най-неудобно да язди и непрекъснато се опитваха да подплашат коня му, за да се изправи на задните си крака и да хвърли ездача си в праха.

За първи път Ласитър наистина се радваше, че е попаднал на такава кротка като овца кранта. На нея човек просто с нищо не можеше да й наруши спокойствието и тя кротичко си креташе лека-полека.

Най-сетне пристигнаха в широкия двор на пищната хасиенда. Изблъскаха грубо Ласитър от седлото, така че да падне лошо на земята. Но с такива трикове не можеха да го извадят от равновесие. Той беше също толкова търпелив, както и конят, който бе яздил от границата дотук.

Беше изпълнен с увереност. Знаеше, че вестта, която носеше, ще подействува на дон Габриел като гръм от ясно небе.

Каубоите забиха един кол в земята и завързаха здраво Ласитър за него. Не можеше да се съпротивлява. Но дори и ръцете му да бяха свободни, всякаква отбрана щеше да бъде безсмислена. В своето състояние той не можеше и не трябваше да рискува да бъде и пребит

на всичкото отгоре. Отнасяха се към него по-враждебно, отколкото бе очаквал. Дано поне да може да поговори с дон Габриел.

Малко преди изгрев слънце той излезе на верандата. Спря се на ръба на външната стълба и се втренчи мрачно надолу към пленника.

— Проклет мошеник! — започна той. — Знам много добре какво си наумил. Искаш да получиш още пари в замяна на Джулия. Искаш да ме изнудваш, докато се разоря. Що за подъл, мръсен кучи син си ти? Но сгреши в едно. Сметката ти няма да излезе вярна. Тръгна към мен, за да ми съобщи, че си освободил Джулия, но същевременно искаше да ми кажеш, че откупът, който платих, не е достатъчен. Въобразил си си, че си попаднал на златна мина.

Той се разсмя дрезгаво.

Ласитър мълчеше. Беше по-добре да изчака, докато гневът на дона се поуталожи. Едва след това щеше да изложи своите аргументи. Най-малкото щеше да се опита да го направи.

— Защо мълчиш? — изрева внезапно дон Габриел. — Защо не се защитаваш, куче такова? Или искаш да се наслаждаваш по-дълго на нещастието ми? Що за дяволии си наумил?

Ето че вече се бе пропукало нещо в твърдата му черупка, която винаги досега бе изглеждала непроницаема. Върху лицето му изведнъж се изписа отчаяние.

— Не, дон Габриел — отвърна Ласитър. — Не искам да се наслаждавам на нещастието ти. Напротив, дойдох, за да ти донеса една радостна новина. Успях да освободя дъщеря ти Джулия. Тя е в безопасност. Няма защо да се притесняваш. Но впрочем сега трябва да действуваме много бързо. Дай ми една силна команда, с която да тръгна обратно. В Ел Пасо гъмжи от лешояди и койоти, които искат отново да хванат дъщеря ти. Няма да успея да я преведа сам през реката. Твърде много врагове дебнат навсякъде. По тази причина дойдох тук сам. По пътя за насам бях нападнат. Винсент и част от хората ти се случиха по някаква случайност наблизо. Ако той не се беше намесил, сега вероятно щях да бъда мъртъв.

Дон Габриел загуби самообладание. Не го сдържаше на едно място.

Той слезе по външната стълба и пристъпи възбудено към Ласитър.

— И къде са сега моите хора?

— Боя се, че повечето от тях са мъртви — отговори той. — Мен самия ме спаси китаецът, Лу Хао, след като бях пристрелян и изпаднах в безсъзнание. С негова помощ преминах реката. А сега съм тук, за да получа подкрепление. Не бива да губим повече никакво време, дон Габриел. Послушайте съвета ми!

— Не разигравате ли някаква мръсна игричка с твоя приятел? — извика колебливо донът. — Защо си завел Джулитично при него? Трябва да те предупредя, че Лу иска да ме изнуди, за да му опростя дълговете, които има към мене.

Ласитър въобще не обрна внимание на последните му думи.

— Откъде знаеш това? — извика ужасено той.

— Кое?

— Че Джулитично е скрита при Лу.

Тогава от къщата излезе русокосата. Беше се окичила като паун, с всевъзможни финтифлюшки и suma ti скъпи накити.

— Аз съобщих на дон Габриел за това — извика тя. — Да, Ласитър, навреме разкрих кроежите ти. И считам за мой дълг да му дам съвет как да постъпи в случая. Реймънд, скъпи, накарай да обесят този кучи син. Той не заслужава да живее нито минута повече.

— Проклета усойница! — изрева Ласитър и се опита да се освободи от въжетата. — Само да ми паднеш в ръцете, ще ти извия врата. Ако се случи нещо на Джулитично, ти ще си виновна, змия такава! Дон Габриел, не бива да й вярваш! Вероятно враговете ти междувременно също са разбрали къде е скрита дъщеря ти.

— Подла клевета — наежи се тя. — Обеси го това копеле! Той е от бандата, която от седмици вече те тормози, Реймънд. Мисля дори, че той е главатарят им.

— И защо тогава ще освобождавам Джулитично? — извика огорчено Ласитър. — По дяволите, дон Габриел! Кога най-сетне ще започнеш да използват разума си?

— Защо си завел Джулитично при китаеца? — запита дон Габриел.

— Защото неговият хотел беше последното ни убежище. Нас ни преследваха. В цяло Ел Пасо гъмжеше от бандити, които искаха отново да ни заловят. Единственият ни шанс беше хотелът на китаеца. Вчера вечерта тръгнах насам, за да получа тук подкрепление. Но твоите хора вече също бяха потеглили. Случайността ги доведе наблизо тъкмо когато ме нападнаха онези негодници. Стигна се до

тежка престрелка. По дяволите, изпрати някого в Ел Пасо! Най-добре направо при шерифа, той ще го потвърди.

— Не мога да намесвам шерифа — отвърна дон Габриел.

— Знам — иронично отбеляза Ласитър. — Защото и на теб самия не ти е чиста съвестта. Затова и не приемаш откритата борба. Страхуваш се, че твърде много неща ще излязат наяве.

— Това ти го е казал китаецът, нали?

— Да, той ми отвори очите.

— Аз ще го унищожа него!

— Ти си един упорит глупак! — каза Ласитър. Дон Габриел вдигна юмруци, сякаш искаше да се нахвърли върху него. Но се овладя в последния момент.

— Не! — процеди през зъби той — Няма да си мърся ръцете с теб. Имам си хора за това.

Погледът му издаваше мрачна решителност. Вярваше на русокосата. С това съдбата на Ласитър беше решена.

Въпреки това той се опита да промени ситуацията в своя полза. Този път избра по-спокойния тон.

— Трябва да изпратиш поне един човек в Ел Пасо — каза настойчиво той. — Преди да си сторил нещо, за което впоследствие горчиво ще се разкажива. Откъде си сигурен, че русокосата не е казала вече и на враговете ти къде се е скрила дъщеря ти?

— Никога не бих сторила това! — изкрешя блондинката. — Как бих могла да имам нещо общо с такива изверги?

— Та ти много добре ги познаваш — извика Ласитър и се опита да бълфира. — Чух ги как говореха за тебе. Само ти би могла да бъдеш тази, за която ставаше въпрос. Ти си заловила писмото, в което Джулия съобщава на баща си кога ще се върне вкъщи. Чрез теб са разбрали точния ден на пристигането й.

— Това е подла лъжа! — изписка рязко тя. — Измисляш си само за да се отървеш.

Антурия фучеше като фурия. Ласитър разбра, че се чувства разобличена. Сега с решителна атака се опитваше да спаси това, което все още можеше да бъде спасено.

... Лицето на богатия хасиендеро издаваше несигурност. Той така или иначе не държеше на предателката. Дори имаше намерението да я разкара един ден, в някой подходящ за това момент. Дори и на сън

не му бе минавало през ум да изпълни условията, които му беше поставила. Затова беше подписан всичко без всякакво колебание.

— Изпрати поне няколко надеждни човека, дон Габриел — настоя Ласитър. — Измъкни дъщеря си от Ел Пасо, преди да е станало твърде късно! След това пак ще можеш да ме съдиш. Дължен си да ми дадеш поне този срок.

Дон Габриел изглеждаше впечатлен от спокойствието на Ласитър. Той бе разкъсван от съмнения.

Русокосата изтича обратно в къщата с разкривено от ярост лице.

Тропот от копита и шум от колела отекнаха в ранното утро. Очевидно някакъв лек файтон летеше с бясна скорост насам.

Всички погледи се устремиха към вратата, но нищо не можеше да се види, защото беше затворена.

От дясната кула се провикна един часовий.

— Двуколка откъм Ел Пасо. Да я пусна ли да мине?

— Да, пусни я вътре! — извика дон Габриел.

Ласитър беше единственият, който не изпускаше от очи голямата сграда. Питаше се защо русокосата бе изчезнала така припряно. Причината за това определено се криеше в гузната ѝ съвест.

Изведнъж забеляза раздвижване зад един от прозорците на горния етаж. Той бавно се отвори и после Ласитър видя как през него се подаде дулото на една пушка. А зад нея се подаде една глава с дълги руси коси.

Тя се целеше в Ласитър. Искаше колкото се може по-бързо да му затвори завинаги устата. В паниката си не бе помислила за това, че по този начин сама признаваше вината си.

— Внимавайте, дон Габриел! — отчаяно извика Ласитър. — Горе на прозореца! Русокосата...

Дон Габриел се хвърли встрани. Отекна изстрел.

Тялото на дон Габриел потрепера и той нададе пронизителен вик. Куршумът, предназначен за Ласитър, го бе пронизал.

Но блондинката така и не успя да стреля втори път.

Телохранителите на дон Габриел бяха страхотно бързи стрелци. Първият изстрел на жената още не беше загълхнал, когато изтрещяха и техните оръжия.

Сетне в широкия двор на хасиендата настъпи гробна тишина.

Олюлявайки се, дон Габриел се извърна към Ласитър. Лицето му беше мрачно като буреносен облак.

Той притисна ръка към лявото си рамо. Не беше рана, която да застрашава живота му.

— Освободете го! — изпъшка дон Габриел. — Той беше прав...

Файтонът прелетя с тръсък през вратата. На капрата седеше пъргав мексиканец с голямо сомбреро. Човекът, седнал на задната седалка на двуколката, не можеше да се види зад спуснатото чергило.

Оттам слезе Лу Хао. Лицето му носеше отпечатъка на умората от последната безсънна нощ.

Той пристъпи бавно към ранения хасиендеро. Ласитър тъкмо бе освободен от последните въжета.

— Така си и мислех, че ще постъпите, дон Габриел — побеснял от ярост, изрече китаецът. — Вие не можеше другояче, така смятам аз.

Дон Габриел стоеше, олюлявайки се, пред него.

— Какво има, Лу? — запита той с недоумение. — Да не би да идвате, защото се е случило нещо ужасно?

Лу кимна тежко.

— Вашата дъщеря Джулия е...

— Не! — изрева дон Габриел. — Това не може да бъде истина!

Това е...

Той политна към стълбището, свлече се на едно от по-ниските стъпала и изстена:

— Разказвайте! Как се случи всичко това?

— Касае се за предателство — започна Лу — Бандата трябва да е разбрала по някакъв начин къде се е скрила Джулия. Трябва да попиташи Ла Рубия, дон Габриел.

— Къде е тя? Доведете я тук!

Мъжете вече я изнасяха от къщата. Бяха я положили върху една дървена носилка, която поставиха в краката на дона.

Русокосата, макар и тежко ранена, беше все още жива.

— Лу има право — простена тя с последни сили. — И Ласитър също каза истината. Аз работех за Джексън, защото той ще победи най-накрая. Да, аз играех двойна игра, дон Габриел. Бях шпионката, чрез която Джексън винаги научаваше всичко. Той беше моята голяма любов... — очите й се премрежиха от болка и изтощение. — Той и сега ще бъде по-силен от тебе — продължи тя. — Ти ще изпълниш

условията му, защото отново държи Джулия в ръцете си. Ласитър няма да може да я освободи още веднъж... — тя с усилие извърна главата си и погледна нагоре към Ласитър. — Ти беше дяволски добър, Ласитър. Разказаха ми как си ги разпердущинил в Подземието на смъртта. Никой друг освен теб не би могъл да се справи. Ти си дяволски силен, но втори път няма да се справиш. Ще ти отсекат главата, както на другите. А тебе, Габриел — тя отново насочи погледа си към ранения хасиендеро, — тебе скоро ще те застигне проклятието, което вече отдавна тегне върху ти. Проклятието на една озлобена старица, която действува от името на всички жени, подмамени и после отриннати от тебе. Скоро ще те сполети твоята зла участ, Реймънд Луис Габриел. Чака те Подземието на смъртта на Ел Пасо. Няма да се изплъзнеш от проклятието...

Гласът ѝ ставаше все по-тих и неразбираем.

Дон Габриел беше видимо поразен от обвиненията, запратени право в лицето му.

— Защо го направи? — прошепна той. — Защо?

Тя не отговори. Лицето ѝ бе придобило съвсем неподвижно и спокойно изражение.

— Махнете я от очите ми! — изпъшка дон Габриел. — Погребете я някъде навън, пред хасиендата! Не искам да остане нищо, което да напомня за нея.

Едва тогава осъзна, че е ранен.

Понечи да извика едно име, но мъжът, от когото се нуждаеше, вече от няколко минути стоеше зад него.

— Ще позволите ли най-сетне да се погрижа за раната ви, дон Габриел? — попита Ласитър.

— Да, по дяволите! Нека влезем вътре! Лу, ще дойдете ли с нас?

Вече нищо не напомняше за това, че до преди малко все още безвъзвратно ги бе разделяла невидимата стена на омразата. Такъв бе характерът на дон Габриел. Той винаги беше действувал така и си бе навлякъл жестоката неприязън на не един човек, защото впоследствие не бе удържал на думата си.

Ласитър и Лу се спогледаха многозначително. Знаеха, че сега веднага щеше да ги помоли за помощ. Ще ги моли и ще им обещава какво ли не.

Но после горко им, когато нещата се променят.

Няколко минути по-късно той вече лежеше върху застлано с бял чаршаф легло в една от просторните и светли стаи. Двама от неговите най-доверени хора промиха раната му и й сложиха превръзка.

През това време Лу разказа какво се бе случило в дома му.

Хасиендерото непрекъснато стенеше и бълваше гневни ругатни. Тревогата за Джулия почти го бе подлудила. Изглежда, тя беше единственото му слабо място и бандата много добре бе разбрала това. Сега те отново можеха да го изнудват.

— Мога ли да те помоля още веднъж за помощ, Ласитър? — запита той и съвсем ясно пролича какво усилие му струваше това. — Съжалявам, че постъпих така подло към теб. Можеш ли да ми простиш? Ще приемеш ли още веднъж да се биеш заради мен?

Ласитър поклати глава.

— Не заради вас, дон Габриел. Само заради Джулия.

Могъщият мъж веднага сбърчи челото си.

— Има ли между вас нещо, за което все още да не знам?

Ласитър се усмихна небрежно. Достави му адски голямо удоволствие да изрече следващите думи:

— Ние се обичаме, дон Габриел.

За секунди се възцари неестествена тишина. Сетне донът подскочи в бялата си постеля.

— Да пропаднеш в пъкъла дано! Никога няма да допусна това!

— Тя няма да те пита за разрешение — усмихна се Ласитър. — Впрочем — и той отново стана сериозен — забрави ли, че тя все още е в ръцете на този мръсник Джексън?

— Ние ще щурмуваме Подземието на смъртта — изръмжа дон Габриел. — Ако се наложи, ще събера цяла армия. Мога да си го позволя. Да, ще наредя да завербуват отряд от войници. Само по този начин ще се сложи край на това дяволско безчинство.

Той се засмя доволно и отново се облегна назад:

— Тогава значи нямащ повече нужда от нас — каза Ласитър и кимна на Лу. — Ела, приятелю! Да си вървим!

— Не, останете! — извика дон Габриел. — Не съм казал такова нещо. Естествено че имам нужда от вас. Но трябва същевременно да завербувам и нови хора. Ще срина със земята цяло Ел Пасо, само нещо да се случи на дъщеря ми!

— Дотогава на нея вече отдавна ще ѝ се е случило нещо — отвърна ядосано Ласитър. — Нима смяташ да оставиш Джулия в ръцете на тези зверове, докато направиш нужните приготовления? О, не, дон Габриел! В случая има само един-единствен начин за действие. Трябва да ги нападнем светкавично, преди да са се осъзнали. Тя е била отвлечена през нощта. Сега негодниците празнуват своята победа. Мене те ме считат за мъртъв. Затова ще тръгна сега, дон Габриел. Ще ми дадете ли един добър кон?

— Можеш да дойдеш при мен, във файтона — предложи Лу. — Под чергилото няма да могат да ни видят.

— Добро предложение — кимна Ласитър. И те отново се запътиха към вратата.

— Почакайте! Само една дума още! — извика дон Габриел, който вече беше разbral, че за добро или за лошо трябваше да се осланя на двамата. — Не мога ли и аз да помогна с нещо?

— О, напротив — отвърна Ласитър. Беше благодарен, че този твърдоглавец най-сетне се бе осъзнал. — Събери най-добрите си хора. Разпределни ги в отделни групи. Разпореди се да свикат и всички останали, които могат да оставят за известно време полската си работа. Трябва да се разпръснат из цяло Ел Пасо. Незабелязано. Нареди преди всичко да бъде охраняван дома на Лу. Него те при всички положения ще посетят още веднъж. Ще искат да разберат какво се е случило с мен. Веднага, щом отново се осъзнаят, ще започнат да ме търсят.

— А ти какво смяташ да предприемеш?

— Аз ще тръгна сам — отвърна Ласитър.

— И как си го представяш това?

— Бих предпочел да не го споделям, дон Габриел.

— Ти си луд. Сам нищо няма да постигнеш. Тези изроди ще те разкъсат на парчета.

— Веднъж вече се опитаха — усмихна се Ласитър. — А аз междувременно вече се оправям много добре тук.

— Няма да успееш втори път да извадиш такъв късмет — опита се да го възпре дон Габриел. — Това няма да свърши добре.

— Ще видим — отвърна Ласитър. — А ти сега се разпореди за най-необходимото! И мисли за това, че всяка минута е скъпа! — той му махна с ръка и заедно с Лу напусна стаята.

Излизайки навън, те чуха как хасиендерото започна да дава заповедите си на висок глас. Извикваше цяла поредица имена на хора, които трябваше да се явят при него колкото се може по-скоро.

Когато Ласитър и Лу излязоха навън, по двора вече тичаха насамнатам доста мъже.

— Избери си два отпочинали коня! — каза Ласитър на файтонджията. — Трябва здравата да побързаме.

Те придружиха пеша двуколката до оградата.

Двама каубои се опитаха да им препречат пътя.

— Заповед от шефа — сопна им се ядосано Ласитър. — Погодбре не ни прочете, момчета!

Единият от тях изтича до сградата и съобщи за случилото се на един от помощниците на Габриел. Вестта достигна до хасиендерото. От къщата се разнесоха гневни викове. Малко по-късно недоверчивият каубой се върна обратно. Беше блед като платно, така яко го бяха скастрили.

Няколко минути по-късно Ласитър и Лу вече пътуваха обратно към Ел Пасо.

— Обясни ми плана си! — помоли го китаецът.

— Трябва да потърся една старица — отговори Ласитър. — Отмъстителката, за която говореше русокосата.

— Не бяха ли това само фантазии на една умираща? — запита Лу с недоумение. — Нима ще им обръщаш внимание!

— Знаеш ли, Джулия също ми спомена за някаква странна старица — отвърна Ласитър. — Смяташе, че тя работи с бандитите. Някогашна любовница на разбойник, която на стари години трябва да изкарва по някакъв начин прехраната си. Възможно е Ягуара Джексън да е наел старицата, за да поддържа ред в Подземието на смъртта и да се грижи за прехраната на бандитите.

— Тогава и тя би трябвало да живее под земята както другите — отбеляза Лу. — Не би трябвало да я пускат повече горе, за да не може да ги издаде. Да не би да искаш да проникнеш отново в Подземието? Сигурно оттам, откъдето си излязъл. Та ти сам ми разказа, че човек може да се оправи в този лабиринт само ако притежава съответния план.

— Правилно — отвърна Ласитър. — И този план се намира у старицата, която искам да открия.

— Как ти хрумна това?

— Обмислих всичко още веднъж — отвърна той. — При целия този бърз развой на събитията нямах време да си събера мислите. Постоянно нещо отвличаше вниманието ми. Едва по пътя към хасиендата ми остана малко свободно време, за да поразмисля. Причина за това беше фактът, че попаднах на една напълно куца кранта. Тя беше по-скоро впрегнато добиче, отколкото кон: Но поне имах възможност да помисля над всичко. И така ми хрумнаха някои неща. Между другото бандитите говореха нещо за някакъв си план. Схванах го, докато лежах почти в безсъзнание при тях. Джулия също ми спомена нещо за някакъв план. Смяташе, че той е свързан по някакъв начин със старицата. Трябва да намеря тази старица, Лу. Затова понапрегни сега малко ума си!

— Хм, не зная...

Лу от приличие сбърчи чело, но въпреки това нищо не му идваše наум.

— Има само една възможност — каза Ласитър след известно време, преминало в напрегнато мълчание. — Ще се опитам да решава проблема над земята. От мястото, където се измъкнахме с Джулия от подземните галерии. От там ще начертая няколко линии.

— Най-добре да го направим на парче хартия — предложи Лу и извади от джоба си един голям бележник. Естествено имаше и молив. Подаде ги на Ласитър и той отбеляза най-напред мястото, където се бяха измъкнали с Джулия изпод земята.

После отбеляза разположението на развалините на старата мисия, където го бяха повалили бандитите. Непосредствено зад тях започваше мексиканският квартал. Не много далече от развалините се намираше и тайното свърталище на китаеца.

И тогава дебелият китаец се плесна внезапно по голото чело.

— Ама че съм рогат овен! Къде ми беше умът! — завайка се той и посочи една въображаема точка върху хартията. — Тук, точно тук...

— Лу грабна молива от ръцете на Ласитър и изрисува дебела окръжност върху листа. — Точно тук се намира барът „Щастливият ангел“. Преди е бил бодега. Но старата превърна този хамбар в истински първокласен бар, доколкото, разбира се, това беше възможно. Казва се Франка. Но аз не вярвам, че тя...

Лу замълча, поклащайки с недоумение глава.

— И откога държи бара? — запита Ласитър.

— Близо година. Не знам точно. Един ден просто се появи там. Хората в началото ѝ се присмиваха и я подиграваха. Но сега вече никой не се смее. Някои от конкурентите ѝ дори доста яко започнаха да ѝ завиждат. Тя превърна стария хамбар в истинска златна мина. Всяка нощ там е препълнено. Посещават я и доста мексиканци. Говори се, че е много велигодушна. Веднъж дори чух, че давала на кредит на тези, които нямат с какво да си платят. Но аз не давам ухо на такива празни приказки. Не ме и интересува. Всеки трябва сам да си гледа работата.

— А мене въпреки това ме интересува — с усмивка каза Ласитър. — Мисля, че ще посетя старата лейди.

— Сам ли?

— А ти какво си мислиш?

— Тя ще те разпознае.

— Не и ако ми помогнеш, Лу.

— И като какъв искаш да се преоблечеш? Да не би да искаш да навлечеш някои от моите китайски костюми с пъстри овехтели панталони?

— Това би направило твърде голямо впечатление. Има и по-прости варианти.

— И кой от тях си си изbral?

— Мексиканец — отвърна Ласитър.

— Сигурен ли си, че никой няма да те разпознае?

— Всички те са ме виждали само бегло. Освен това никой няма да обърне внимание на някакъв си бедняк мулетар. Особено пък ако трябва да се моли само за едно питие.

— Ще бъда постоянно близо до теб — обеща Лу.

Ласитър поклати отрицателно глава.

— И дума да не става, стари приятелю. Освен това скоро ще ме изгубиш от погледа си. Да се обзаложим ли, че само напразно ще ме търсиш?

— Ти си страхoten дявол, Ласитър!

— Винаги съм си бил такъв.

Те се потупаха по раменете и се разсмяха.

11.

Джулия отново се намираше в своя подземен затвор. Тя лежеше на леглото с подпухнали от плач очи. Беше на ръба на пълното изтощение, но въпреки това не можеше да заспи.

Искаше ѝ се да се моли, но нито една молитва не ѝ идваше на ум. Не беше в състояние да мисли разумно. Паниката я бе довела почти до лудост.

Всичко това, което ѝ се бе струпало в разстояние на толкова кратко време, беше наистина ужасяващо. Никой не би могъл да издържи подобно нещо.

Отвън бяха пазачите. Понякога към вратата се приближаваха стъпки и тогава всеки път тялото ѝ се сгърчваше в болезнен спомен за това, което ѝ бе сторил Ягуара Джексън.

Понякога ѝ се искаше просто да е мъртва.

Отново дочу стъпки.

После някой отключи вратата. Джгулия се сви страхливо в ъгъла на леглото. В стаята влезе старицата.

— Останете отвън! — сопна се тя грубо на мъжете, впили похотливите си погледи в момичето. — Ще ви съобщя, когато поискам да изляза.

— Само без щуротии, бабке! — извика един от тримата и се разсмя ехидно. — Иначе може да ти се случи нещо лошо.

— По-добре си спомните какво заповядва шефът ви — наежи се старицата. — Хайде, омитайте се! Затваряйте вратата или ще се оплача от вас на Джексън.

Вратата се затръшна и старата Франка остана насаме с момичето.

— А сега ела и си хапни нещичко — тя постави таблата с яденето върху малката масичка. — Трябва да се постараеш да запазиш силите си.

Джулия не помръдна. Старицата приседна на ръба на леглото, захили се и от това лицето ѝ още повече се набръчка. На разсеяната

светлина в Подземието тя приличаше на мумия. Джулия имаше чувството, че гледа жив мъртвец.

— Коя си ти, бабо? — запита тя. — Защо така ме измъчват?

Джулия не можеше да си припомни дали е виждала вече някога старицата. Някакъв смътен спомен се мержелееше в съзнанието ѝ, но всичко беше заличено от последните страховити събития.

— Да, да, познавам това усещане, детето ми — закиска се старицата. — Тогава и аз нищо не можех да си спомня, след като ме бяха изтезавали и държали затворена толкова дълго време. Не можех да направя разлика между това, което наистина бях сторила, и това, в което само несправедливо ме обвиняваха. Накрая признах всичко, за да ме оставят на спокойствие. Да, да, и тогава ме тикнаха за тридесет години в затвора. Живях мизерно като червей, докато твоят баща се наслаждаваше на разкошен живот. Хи, хи, хи... Но сега той трябва да заплати за това. Хи, хи, хи...

Тя се кискаше като луда. Вероятно наистина ѝ хлопаше малко дъската.

Въпреки това Джулия наостри уши. Започна да забравя страха си и се примъкна по-близко до старата жена.

— Какви ги говориш за баща ми? — прошепна тя. — Ти познаваш моя баща?

Старицата хвана ръката ѝ. Джулия се опита да я отдръпне, но старата жена притежаваше невероятна сила. Момичето имаше чувството, че ръката ѝ сякаш бе стегната с клещи.

— А сега ела на масата — прошепна съзаклятнически старата Франка. — Трябва да ядеш и да пиеш, иначе твърде много ще отпаднеш. А ти трябва да си силна, когато се опитам да ти помогна.

— Искаш да ми помогнеш? — безволна, Джулия последва старицата до масичката и седна на едно от двете малки столчета. — Коя си ти? Как се казваш?

— Аз съм Франка Ломбарота — прошушна старата жена съзаклятнически. — Така се казвах преди време, когато бях все още млада, хубава и желана. По времето, когато изтънчени господа се тълпяха около мен като молци около светлината. Да, това бяха хубави времена, малка Джулия! И оттогава... — с неизказано уморен жест на огорчение тя прокара ръка по очите си — оттогава изминаха тридесет години на безкрайни мъки. Едно-единствено нещо ме крепеше и ме

запази жива през цялото време, малка ми Джулия. Това беше жаждата за мъст. Затова аз ще умра едва след като убия човека, виновен за моята злочестина.

Сега вече тя не се кискаше.

Лицето ѝ беше сериозно. Тъмните ѝ очи горяха с демонски блъсък.

Франка побутна към Джулия вдигащата пара тежка глинена чаша.

— Вземи! Изпий това, гъльбчето ми! Ще се почувствуваш така, сякаш се носиш из облаците — и отново последва безумният ѝ смях.

— Това е специалното питие на мама Франка.

Джулия почувства тежката глинена чаша върху устните си. Напитката беше сладникава и същевременно парлива като ром. Беше някаква неопределена смес, почти черна на цвят.

Още след първите малки гълтки усети живителното ѝ въздействие.

Стана ѝ топло. Чувството за страх внезапно изчезна. Сега и старата Франка вече не ѝ изглеждаше толкова страшна.

Изведнъж почувства, че тя по някакъв странен начин дори я привлича.

— Не съм съгласна с това, което правят тук с тебе — каза старицата. — Заповядах на мъжете да се бият срещу Габриел. Исках да го унищожа и все още искам. Но не желая дори и косъм да падне от главата ти, детето ми — сега Франка отново беше сериозна. Джулия я слушаше като омагьосана. Не се осмеляваше да прекъсне старата, зловеща жена. — Аз ще те измъкна оттук — продължи тя все с този глух, идващ сякаш от много далече глас. — Но за тази цел трябва да бъдеш силна и смела. Затова трябва да се постараеш да възстановиш силите си. Изпий и изяж послушно всичко, което съм ти донесла и което ще ти донеса! Аз готовя и за пазачите отвън. Ще ги отровя. Тези койоти не заслужават да живеят дълго. Ще отровя всички. И главатаря им, Ягуара Джексън.

Думите ѝ бяха преминали в шепот, за да не може никой от пазачите отвън да ги разбере. Само Джулия чуваше ясно и отчетливо всяка сричка, сякаш слушаше гласа на някой проповедник. Не знаеше, че сетивата ѝ са изострени до крайност от един специален опиат. Тя не

беше вече предишната Джулия. Преди всичко сега не изпитваше никакъв страх.

— А отмъщението си ще доведа докрай сама — прошепна Франка. — Дори и ти не би могла да ме възпреш.

— Искаш да убиеш баща ми ли? — запита Джулия. — Какво ти е сторил?

— Габриел ме тикна в затвора — отвърна мрачно старата Франка. — Бяхме сгодени и мислехме скоро да се оженим. Тогава той се запозна с друга жена. И аз научих, че преди мене е имал още много други момичета. На всички е обещавал брак. Но е искал само парите им. Нареждал е нещата така, че те да загинат при някой нещастен случай и е задигал след това спестяванията им. По този начин е натрупал огромното си богатство. Той...

— Не! Това не е истина — наежи се Джулия. — Не искам да те слушам повече! Така или иначе не ти вярвам.

— Наистина вече няма никакво значение онова, което се е случило навремето — прошепна равнодушно старата Франка. — Каква полза да те отегчавам с подробности, на които ти така или иначе няма да повярваш? Всичко това вече е без значение. Сега за мене е важно само моето отмъщение.

— Отмъщение? За какво?

— Той нареди да ме хвърлят в затвора.

— Защо го е направил?

— Твърдеше, че съм убила любовницата му.

— Но ти не си го направила, така ли?

Старицата прокара костеливата си сбръчкана ръка по челото и очите си. Сякаш отново бе изпаднала в транс.

— Не, не съм го направила — прошепна тя. — Или може би все пак съм го сторила? Не знам вече. Навремето ме изтезаваха, докато накрая признах. Но ако съм го направила наистина, дон Габриел е виновен за това — единствено и само той. Защото той ме тласна по този гибелен за мене път.

Тя се надигна и разпери пророчески ръцете си. Черната ѝ навремето коса сега висеше разрошена около главата ѝ. Стоеше като никаква богиня на отмъщението, изникнала сякаш изпод земята.

— Смърт за изверга! — с глух глас извика тя. — Смърт, смърт, смърт!

Джулия също скочи като ужилена и хвана старицата за раменете. Действието на опиата беше малко поотслабнало. Може би от загриженост към баща си бе реагирала така бурно.

— Не бива да правиш това, Франка! Това би било убийство. Чуваш ли? Убийство!

Старицата хвана с костеливите си ръце лактите ѝ и ги изви надолу.

— Зарежи това, миличка! — изхриптя сърдито тя. — Не ме докосвай! Така или иначе не можеш да ме надвиеш. Аз съм много, много по-силна от теб. Аз съм вещицата на Ел Пасо. Господарката на Подземието на смъртта. Мога да погубя всеки, който не ми е угоден — и натисна Джулия да седне на столчето. — След няколко часа ще бъдеш свободна. Бих искала да присъствуваш на погребението на баща си. А сега изпий това докрай!

И с непреодолима сила тя притисна ръцете ѝ към чашата и я принуди да я изпие.

Джулия се подчини безропотно, сякаш бе изпаднала в транс.

После позволи на старицата да я нахрани, като погълъща послушно всичко.

— Така, а сега спи, малката ми! — закиска се Франка и я натисна леко върху леглото, където само след няколко секунди заспа.

Франка събра съдовете и извика високо на пазачите да ѝ отворят.

— Сега тя спи — прошепна тихо старицата на мъжете. — Ще я оставите на спокойствие! Знаете с какво ви заплаши Ягуара Джексън, ако само се осмелите да я закачите.

Очите на тримата искряха лукаво. Те бяха нови в бандата. Все още не знаеха нищо за жестокостите, които се бяха случили тук, в Подземието на смъртта. Ягуара Джексън им бе показал само дръвника и ги бе заплашил, че всеки, който не се подчинява безпрекословно, ще се прости върху него с живота си.

Освен това най-строго им бе заповядал да се подчиняват на старата Франка. Сега трябваше да се придържат към заповедите му.

Те изпроводиха с очи старицата, докато прегърбената ѝ фигура изчезна от погледите им.

— Истинска вещица — промърмори Дон Деланей. — По дяволите, понякога се питам дали не сгрешихме, като се

присъединихме към Джексън. А вие двамата какво мислите за това? Анди! Кажи най-сетне нещо!

— Струва ми се, че съм попаднал в преддверието на ада — каза той и се прекръсти. — Цяло щастие ще бъде, ако успеем някога да се измъкнем живи оттук.

— Може би просто трябва да огейкаме — прошепна Фред Фаркин, третият от групата. — Струва ми се, че самият дявол има пръст в цялата тази работа.

— Да огейкаме! — изръмжа Деланей. — Но накъде? Кой от нас знае пътя за навън? Нали ни доведоха тук със завързани очи. Вървяхме дълго през един безкраен лабиринт. Спомняте ли си как Джексън се изсмя злорадо, когато ни каза, че сами не бихме могли да се измъкнем навън?

Двамата му другари кимнаха притеснено.

— А може би вече сме продали душите си на сатаната — прошепна Анди потиснато и отново се прекръсти.

12.

Дори и сега, по обяд, в бара на старата Франка цареше оживление. Почти нямаше час, през който тук да бе празно. По всяко време човек можеше да се наслаждава на пороците, които предлагаше вертепът на Франка — да пие, да играе комар, да развратничи. И да яде, естествено.

Но яденето тук оставаше по-скоро на заден план. Този, който много пие, рядко изпитва глад.

Старата Франка, както я наричаха клиентите ѝ, беше назначила цял рояк млади мексиканки. Всички те бяха израснали в мизерия и бяха доволни, че тук най-сетне могат да припечелят лесно някой друг долар. Още повече че това им доставяше и удоволствие.

Те обслужваха клиентите един по един, на смени, така да се каже. Всичко вървеше гладко. Старата Франка всъщност нямаше за какво повече да се беспокои. Напълно достатъчно бе да се мярка само от време на време в бара си и да подхвърля на посетителите по някой и друга любезна дума.

Мама Франка — така я наричаха супровите мъже и не един от тях вече беше разкривал пред нея сърцето си, когато имаше никакви проблеми. Мама Франка бе готова да помогне на всекиго с по някой добър съвет. Това също спадаше към бизнеса ѝ.

Тя наистина се радваше на симпатиите на клиентите си. Винаги поздравяваше лично всеки нов посетител, тъй като искаше да разбере дали сред тях не се е намърдал някой, който нямаше какво да дири тук.

Така че и този път в цялата тази бъркотия от погледа ѝ не убягна дългокракият мексиканец, който само преди няколко минути бе завързal отвън магарето си и в началото дори се бе поколебал дали да влезе в заведението.

Очевидно нямаше много пари. На тези момчета това им личеше още отдалече. Както и на този дългокрак пеон с прегърбена походка. И той явно бе един от онези преждевременно прегърбили се от тежката полска работа мъже.

Непознатият влезе нерешително вътре и седна на една от по задните маси — естествено в ъгъла, където седяха чистокръвните мексиканци. Самият той също бе един от тях.

Те се разговориха както обикновено. Мексиканците бяха общително племе и говорчivo заприказваха новодошлия селянин.

Той очевидно беше гладен, защото веднага запита другите за цената на храната тук. Мама Франка видя как извади кесията си изпод грубото пончо и скришом преброи малкото си монети.

Един от мъжете взе празна чаша и я напълни с червено вино от каната, поставена в средата на масата. Той беше от тези, които пиеха тук на кредит, затова можеше да си позволи да бъде великодушен.

Мама Франка се усмихна загадъчно, пристъпи към масата и сложи ръката си върху рамото на чужденеца.

— Струва ми се, че сте за първи път тук, сеньор — заговори тя с глас, който звучеше толкова благо, че би могъл да ти разтопи сърцето.

— Да, сеньора — отговори Ласитър на някаква неясна смесица от испански и английски. — Идвам от Сан Агустино на Рио Торо. Казвам се Маноло Торес. Търся брат си Карло. Научихме, че живеел тук, в Ел Пасо.

Мама Франка приседна до него и му се усмихна благо. Сърцето ѝ винаги бе отворено за тези обикновени мъже. Знаеше много добре колко е болезнено да си беден и потиснат.

И този тук беше един от онези, които никога досега не бяха познали хубавата страна на живота. За тези неща мама Франка имаше непогрешимо, проницателно око или поне така си въобразяваше.

С каква готовност само ѝ бе отговорил. Само съвсем обикновените хора могат да бъдат така открыти.

— Днес няма да плащате това, което ще изядете и изпиете тук — каза меланхолично тя. — Ще бъдете мой гост точно до полунощ. Елате с мен в съседната стая. Бих искала да си поговорим по-обстойно. Познавам много добре Сан Агустино на Рио Торо. Родена съм там. Вие вероятно сте един от синовете на Филипо Торес. Права ли съм?

Набръканото ѝ лице сияеше. Ласитър изпита ужас. Нима вече го бяха разкрили?

А може би все пак тя наистина просто беше добре настроена към него? Може би само несправедливо я подозираше. Всъщност той

съвсем не вярваше, че старицата е движещата сила в цялата тази драма, която вече бе коствала живота на толкова много хора.

Тя отново му се усмихна окуражаващо.

— Ще дойдете ли с мен?

Мъжът до него го потупа приятелски по рамото.

— И без излишна стеснителност, Маноло. Мама Франка винаги е била много добра с всички ни. Никога досега не е отхвърлила молбата на някой бедняк.

Ласитър се изправи.

Изглеждаше някак си непохватен. Беше се вживял изцяло в тази роля. Един беден мексикански пеон не би и могъл да се държи другояче.

— Много сте великодушна, сеньора.

Сетне я последва в съседната стая. Тя беше разположена от задната страна на сградата. И двата ѝ прозореца гледаха към двора.

Старата Франка донесе със себе си бутилка вино. Напълни две големи чаши.

— А сега mi разкажи за Рио Торо и за Сан Агустино, синко!

Ласитър посегна към чашата си. Точно в този момент видя как отвън през двора се прокрадна една фигура.

Порази го сякаш мълния.

Това беше доказателството. Този вертеп, изглежда, бе центърът на една от най-опасните престъпнически организации, с които Ласитър някога се бе сблъсквал.

Заштото Ягуара Джексън току-що беше изчезнал през една врата в пристроения към бара хамбар.

Ягуара Джексън!

Къде ли отиваше той?

За Ласитър съществуващ само един отговор.

За това, че Джексън беше сам, имаше точно определена причина. Той очевидно възнамеряваше да повтори отвратителната си постъпка.

Сега не трябваше да губи нито минута повече. Ласитър прозря шанса си.

Един дълъг нож като че ли по чудо внезапно се озова в ръката му и той заплашително го насочи към лицето на старата жена.

— Какво, сега какво...

— Затваряй си устата! — изръмжа той. — Сега веднага ще ми покажеш Подземието! Аз не съм от Сан Агустино. Аз съм този, който веднъж вече се погрижи за реда в Подземието на смъртта. Сега завинаги ще разчистя там долу. Аз съм Ласитър. И ако искаш да изкупиш поне част от вината си, ще ми покажеш веднага входа за Подземието на смъртта.

Старата Франка падна на колене. Тя закри лицето си с ръце и зарида така, че трогна сърцето Му.

Но той трябваше да превъзмогне това чувство. Точно в този момент не биваше да проявява дори и следа от състрадание.

Ласитър също коленичи, за да може да я погледне в лицето.

— Ще ми покажеш ли сега Подземието?

— Аз съм невинна — простена тя. — Дори и не подозирах какви ужасни престъпления се извършват там долу. Преди час бях при дъщерята на Габриел. Казах ѝ, че ще я освободя. Исках да ги отровя всичките. И после щях да си разчистя сметките с дон Габриел. Съвсем сама. Аз исках...

Ласитър я изправи на крака. Противно на волята си той сграбчи доста грубо старицата. Но нима имаше някакъв друг избор?

Пред очите му преминаха ужасите, за които Джулия всъщност само му бе намекнала. Но той можеше и сам много образно да си представи всичко.

Ягуара Джексън беше изверг, който трябваше да бъде незабавно обезвреден. Затова сега Ласитър нямаше никакво време да слуша повече брътвежите и оправданията на старицата.

— Ще ми покажеш ли Подземието, Франка?

Тя се втренчи в него с обезумелите си очи.

Той беше подгответен да реагира, в случай че се опита да вика. Щеше веднага да запуши с ръка устата ѝ, за да я принуди да замълчи.

Странно, но старицата изведнъж се успокои.

— Добре, Ласитър. Ела!

И му даде знак да я последва. Излязоха навън в един тесен, тъмен коридор. Ласитър държеше старицата за роклята. Все още не ѝ вярваше напълно.

После се озоваха в избата на бара. Около стените бяха наредени бъчви с бира. По рафтовете стояха складирани безброй бутилки вино.

Естествено и бутилки с уиски, както и с много други напитки. Старата стопанка си беше приготвила порядъчен запас.

Едно малко газениче осветяваше слабо помещението.

Франка посегна към един от рафтовете и той се разтвори като врата.

Старицата беше спокойна и сдържана. Тя улови Ласитър за ръцете и прошепна:

— Предчувствах го. Имам само още една молба. Не ме проклиниай, когато всичко свърши; Сега върви и спаси дъщерята на Габриел! Аз имам да уреждам още нещо.

— Какво?

— Скоро ще ме посети един човек — прошепна загадъчно тя. — Но не задавай повече въпроси! Оттук не можеш да объркаш пътя към Подземието на смъртта. Тръгни по третото разклонение на главния коридор, а после след второто разклонение свърни наляво! И тогава ще стигнеш до там, където вече си бил. Бъди благословен, Ласитър.

После внезапно изчезна.

Ласитър извади изпод пончото си два от своите револвери и се впусна в тъмните подземни галерии. Беше подготвен отлично за тази схватка.

И тогава през тъмнината до него достигна един звук, който накара кръвта в жилите му да се смрази.

13.

Дон Габриел влезе в хотела на Лу Хао. Лу го посрещна в големия салон.

— Ако някой ми бе казал, че някога ще ме посетиш тук, дон Габриел...

— Много неща се променят в живота, Лу...

Те се погледнаха очи в очи и китаецът разбра, че дон Габриел си бе същият както преди. Той никога нямаше да се промени.

— Какво те води насам, дон Габриел?

— Знаеш ли бара „Щастливият ангел“?

— Защо ме питаш? Познавам всички барове в Ел Пасо.

— Получих едно съобщение, Лу — каза дон Габриел. — Някъде около обяд трябва да отида там заради дъщеря си.

— И какво смяташ да правиш?

— Вече се разпоредих барът да бъде наблюдаван незабелязано.

— Е, и? Ще отидеш ли там?

— Исках да се посъветвам с теб.

— Ако искаш да спасиш дъщеря си, тогава върви! — отвърна Лу.

— Но трябва съвсем сам да си решиш.

Вратата се разтвори с трясък. Един мъж нахълта в салона запъхтяно.

— Дон Габриел! Видяхме Ягуара Джексън. Влезе в „Щастливият ангел“. Но не от главния вход. Намъкна се в една пристройка. В един хамбар. Какво да правим?

Дон Габриел загледа с умоляващ поглед китаеца.

— Лу, какво...

— Ако искаш да спасиш дъщеря си, тогава върви! — безжалостно отвърна Лу. — Поне веднъж в живота си докажи, че можеш да бъдеш и смел мъж!

Сетне Лу се обърна, тръгна обратно и го остави сам.

Дон Габриел кимна на пратеника.

— Ела, Леоне! — каза той. — Покажи ми пътя...

Зловещият писък отново достигна до ушите на Ласитър и макар изменен от ехото в подземните галерии, той позна, че това беше гласът на Джулия.

Тя бе отчаяна. В превъзбудената му фантазия изплуваха най-ужасяващи картини.

После видя през няколко пролуки да блещука светлина. Приближи се предпазливо до една врата и се ослуша.

До него достигнаха гласове.

Зад вратата се намираше помещението, превърнато в подземен бар. Стаята, в която Ласитър за първи път се бе бил срещу бандитите от Подземието на смъртта.

Той погледна през една от пролуките и видя трима мъже.

Отново отекнаха виковете на Джулия.

С един удар Ласитър изкърти тежката, облицована с талпи врата.

Тримата пазачи, седнали около масата, го погледнаха равнодушно. Не бяха подгответи за бой.

— Да не би ти да си палачът, който трябва да дойде? — запита единият от мъжете. — По дяволите, човече! Ако само знаехме какво става тук, никога нямаше да тръгнем с Джексън.

Повторният писък на Джулия опъна нервите на Ласитър.

— Можете да изчезвате, ако искате! — изрече бързо той. — Трябва да тръгнете по десния коридор и после да поемете по второто разклонение вдясно... — и той им обясни как могат да се оправят. — А сега офейквайте — нетърпеливо процеди през зъби Ласитър. — Ще броя до три. Ако още не сте изчезнали, тогава...

Не му се наложи да брои. Тримата пазачи изхвръкнаха навън така, сякаш ги бе яхнал самият сатана.

С широк замах Ласитър разтвори следващата врата. Тя водеше към помещението, в което се намираше пропитият с кръв дръвник.

Зад него беше затворът на Джулия.

Сърцераздирателните ѝ писъци пронизваха слуха му.

Див гняв избухна в гърдите му.

Той изкърти бясно вратата и изрева:

— Аз съм тук, Джексън!

Извергът трябваше да получи своя шанс.

Ягуара Джексън пусна Джулия. Роклята ѝ висеше на парчета върху тялото ѝ.

Безсилна, тя се сви на кълбо и се разрида.

Ягуара Джексън се втренчи с кръвясали очи в неумолимия си противник.

— Ласитър! — изрева той. — Проклето куче!

После повдигна револвера си. Ласитър изчака.

Стреля едва тогава, когато противникът му вече почти бе натиснал спусъка.

Ягуара Джексън се строполи безжизнен на земята.

Ласитър загърна Джулия в едно одеяло и я взе на ръце. Понесе я през тъмните подземни коридори. Тя се бе вкопчила здраво в него, като малко дете, изтръпнало от смъртен страх.

Те стигнаха до вратата, която водеше към избата на бара.

Оттам долитаха гласове.

Ласитър спря.

Джулия се размърда. Ужасът я бе накарал да се вцепени. Ужасът от това, че току-що бе разпознала гласа на баща си.

— Вярно е — тъкмо бе казал дон Габриел. — Тогава ти беше моя годеница. Бях ти обещал да се оженя за теб. Но нима това е престъпление? Трябваше ли заради това да убиваш съперницата си, Франка?

— Не съм я убила аз, Реймънд — отговори старицата. — Знаеш много добре. Тогава ти успя с един куршум да улучиш два заека. Беше подготвил както винаги всичко с изключително внимание. И аз бях обвинена в убийството. Ти се погрижи за това да бъда изтезавана, докато призная всичко. Така ли беше, Реймънд Габриел?

— И ако призная всичко — простена той, — тогава какво ще стане?

— Признаваш ли поне вината си, Реймънд Габриел?

Той се ослуша. Горе в бара междувременно бе настъпила тишина.

Вече не отекваха изстрели.

По стълбите на избата се чуха стъпки.

— Взехме положението в свои ръце, дон Габриел — извика един от мъжете. — Какво трябва...

Той внезапно се спря изплашен. Защото видя, че старицата е насочила пистолет към дон Габриел.

Ласитър също го видя.

С Джулия в ръце, той излезе от тъмнината на подземните галерии и пристъпи напред.

— Мама Франка — започна предпазливо Ласитър. — Безсмислено е. Нека по-добре да поговорим! Ние...

— Не — извика озлобено старата жена. — Не, тук няма какво повече да се говори...

Изстрелът заглуши последните ѝ думи. Тя стоеше там като богиня на отмъщението.

Дон Габриел също стреля с револвера си.

Сетне и двамата се свлякоха на земята и настъпи мъртва тишина.

Ласитър изнесе Джулия от избата.

Когато най-сетне се озова навън, на слънчевата светлина, пое дълбоко дъх. Имаше усещането, че е бил в най-мрачния кът на ада.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.